William Gilmore Simms
PUTEŢI SĂ O LUAŢI
CA O COMEDIE
SAU
POVESTEA
UNUIA DIN TENNESSEE
Traducere de SUZANA CARMEN DUMITRESCU
Bucureşti, 1987
Editura Univers

„Am eu o socoteală anume; – şi, de-ar fi numai să le faci vânt ăstor doi şarlatani, Jack Daw şi tovarăşul său, te voi cinsti în veci”.

BEN JONSON1

LUI HARRY PLACIDE[1]

DRAGUL MEU HARRY:

În tinereţea noastră, te-am preţuit cât pe o mie de comedii la un loc. De ce, oare, nu m-aş strădui să te răsplătesc, ce e drept, într-o manieră foarte modestă? Tu însă nu vei avea habar, nici cât cei de la vamă, atunci când vreun păcătos de importator restituie, cuprins de remuşcări, taxele vamale neplătite, din ce fel de conştiinţă izvorăşte această umilă mărturisire. Este, te asigur, una cât se poate de onestă, chinuită doar de neliniştea că mica mea „comedie” s-ar putea să nu-ţi fie pe plac, tot atât cât m-au încântat pe mine dintotdeauna comediile tale. Cu toate acestea mulţumeşte-te, nepreţuitule păcătos, cu filosofic lui Sancho şi nu, căuta prea mult calul de dar la dinţi.

L’ALLEGRO
New York

CUVÂNT ÎNAINTE

Nădăjduiesc din toată inima că titlul pe care-l poartă acest mic volum nu va induce în eroare pe nimeni. Acum, că l-am scris, nu sunt sigur că există ceva comic în paginile sale. Cred că nu am făcut niciun efort în acest sens; iar de va sfârşi prin a amuza, mă voi felicita singur pentru că

1 Henry Placide (1799—1870), celebru actor comic, pe care Simms l-a cunoscut la Charleston şi la New York. (n. tr.)

deţin această înzestrare inconştientă ce-l surprinde, în primul rând, pe posesorul ei. Dar nu, chiar dacă există vreo urmă de umor în naraţiunea ce urmează, aceasta nu mi se datorează mie – aş fi un păgân să pretind aşa ceva. Nu sunt, de fapt, decât remarci din gurile altora şi nu-mi amintesc că atunci când le-am auzit să fi fost aruncat în acea fericită stare de spirit ce-i face pe unii să strige triumfător: „Sessa! lasă lumea în plata ei!" 1 De-ar fi să mărturisesc sincer, m-aş asemui mai curând celor din ordinul sever al călugărilor, care nu-şi rostesc niciodată rugăciunile în faţa unei căni cu bere. Nu văd în orice o glumă şi, cunoscându-mi slăbiciunea, mă străduiesc adesea să mă descotorosesc de ea, punându-mă cât mai strict în gardă. Aşa se face că, luptându-mă să plac şi să-mi arăt buna dispoziţie, gafez asemeni măcelarului doctorului Johnson[2] adus la teatru pentru a face reclamă primei comedii a lui Goldsmith, apucându-mă să râd la momentul inoportun şi după ce, pe feţele semenilor, s-a stins tot amuzamentul. E ceea ce mă face reticent când e vorba să mă pronunţ asupra umorului, ori să repovestesc întâmplări cu haz. Cu adevărat însă că nu mi-am propus nimic de acest gen. Titlul ales pentru volumul de faţă este motivat, într-o oarecare măsură, de stricta necesitate; cu greu se poate afirma că ar fi fructul unei alegeri deliberate. Explicaţia o veţi găsi în Prologul nostru, spre care mă grăbesc acum, făgăduind să-l fac cât mai scurt posibil, neavând speranţa c-o să iasă şi hazliu.

L'ALLEGRO

PROLOG

Eram nouă cu toţii, înghesuiţi ca vai de lume într-o diligenţă strâmtă, care alerga pe şoseaua ce leagă localitatea Madison, din Georgia, de Montgomery, statul Alabama. Cădea ploaia în noaptea întunecoasă. Drumul era prost, iar vizitiul tot atât de beat pe cât şi-ar fi dorit-o un sinucigaş în asemenea împrejurări. Avem cu toţii o imagine mai mult sau mai puţin vie despre o noapte întunecoasă şi

2 Citat aproximativ din Shakespeare, Imblînzirea scorpiei, Actul III, Scena 3. (n. tr.)

ploioasă; majoritatea oamenilor îşi pot face o idee şi singuri despre vizitiul beat al unei diligenţe – un individ spurcat la gură, împroşcând cu înjurături, urât mirositor, plin de îngâmfare şi obrăznicie, pe deplin conştient de puterea sa asupra căluţilor şi pasagerilor şi căruia nu i-a mai rămas decât suficientă judecată pentru a dori să-şi folosească puterea, astfel încât să-i facă şi pe unii şi alţii să se teamă – căluţii de gârbaci, iar pasagerii, de-o răsturnare. Dacă nu ştiţi însă absolut nimic despre un drum georgian pe vreme rea, şi în timpurile de care vă vorbesc, nu vă veţi putea face decât o imagine necorespunzătoare cu privire la nervozitatea ce ne stăpânea pe noi cei nouă, care, purtaţi de vehiculul nostru în noapte, hurducăind prin mlaştină şi ierburi stufoase, peste pietre şi cioturi de copaci, peste dealuri şi câmpii – părând o cursă tot atât de disperată ca aceea a Călăreţului Sălbatic din balada lui Bürger ne blestemam soarta ce ne încredinţase unui asemenea custode şi unei asemenea călătorii. Nu ne puteam vedea chipurile, în schimb ne auzeam vocile şi ne simţeam reciproc coapsele şi coatele.

— Haideţi! Daţi-i drumul!

— Te înghionteşti în mine, străine, şi ai nişte ciolane al naibii de ascuţite.

— Îţi cer iertare, dar…

(O hurducătură urmată de o zdruncinătură şi ne rostogolim unii peste alţii.)

— Acum socot că am pornit!

Rostogolirea bagajelor în fundul diligenţei fu urmată de o cumplită învălmăşeală a pasagerilor, care, amuţiţi, încercau fiecare să-şi menţină echilibrul, apucându-se de primul lucru ce le cădea la îndemână.

— Se îndreaptă diligenţa! zise unul.

— Ei, adevărat? Mă bucur, răspunse altul, căci sper ca domnul să îngăduie acum capului meu să revină la locul său pe umeri.

Urmă slobozirea victimei şi o scuză. Era într-adevăr nevoie de mai multe scuze. Eliberarăm numaidecât braţele, umerii şi coapsele vecinilor noştri, înspăimântaţi

brusc de eventualitatea răsturnării, pe care numai printr-un miracol continuam să o evităm. Făceam schimb de păreri. Eram cu toţii îngrijoraţi. Apelarăm la vizitiu; strigarăm la el, implorându-l să mine mai domol.

— Mai domol, la dracu'! veni respingătorul răspuns, urmat de o plesnitură zdravănă de bici. Caii o porniră la goană mai nebuneşte decât oricând, iar noi căzurăm pradă, fără speranţă ori mângâiere, spaimelor de tot soiul. Nu aveam niciun ajutor, nicio scăpare. Nu ne rămânea decât să fierbem în suc propriu şi să ne murmurăm mânia. Răsunară blesteme, rostite nu numai cu voce tare, dar şi cu adâncă simţire. În van încercam să ne înăbuşim cu detaşare filosofică nemulţumirile; acestea erau aţâţate de remarcile unor tovarăşi de drum mai puţin binevoitori. Chiar eforturile noastre de a ne ascunde spaimele ni le trădau îndeajuns celor suficient de stăpâni pe ei pentru a face descoperirea. Respectul de sine era însă restabilit de simpatia ce ne-o arăta majoritatea camarazilor noştri. Ne încercau felurite emoţii – exponente modificate ale celei comune tuturor – modificate în funcţie de vârstă, temperament şi educaţie. Felul diferit de a ne manifesta emoţiile ne transforma într-un grup tocmai potrivit pentru un studiu al contrastelor dramatice. Ne-am fi putut juca rolul cât se poate de corect, fără îndoială, pe oricare *scenă* 1 în afară de aceea. Am fi putut păşi bărbăteşte, arătându-ne picioare mlădioase, dar nu pe scânduri care scârţâiau şi trosneau, cuprinse parcă de convulsii, în vreme ce zburam la deal ori ne avântam şuierând prin mlaştini. Am fi prezentat totodată varietate caracterologică. Cei nouă pasageri ai noştri ar fi putut reprezenta tot atâtea State. Nicicând nu se mai pomenise o atât de plăcută diversitate. Unul era învăţător, originar din Massachusetts. Căci unde nu întâlneşti dascăli trimişi de statul de baştină să propovăduiască aceeaşi eternă noţiune a misiunii sacre a puritanilor, precum şi virtuţile nepătate ale urmaşilor lor? Geniul acelui stat era, fără îndoială, acela al unui pedagog, cu nuiaua într-o mână şi abecedarul în cealaltă! Era mai apoi un mecanic din Maine, un yankeu ciudat, autodidact,

priceput şi perspicace, care-şi pierduse jumătate din degete făcând experienţe cu maşinile sale şi se umfla în pene din pricina unei noi descoperiri ce avea să scoată la iveală „piatra filosofală” a secolului al nouăsprezecelea – mişcarea perpetuă! Principiul maşinistului nostru părea să se bizuie pe amabilitatea cu care nişte sfere, acţionate de un sistem de pârghii, ar putea menţine în mişcare însuşi globul pământesc, fără intervenţia altor agenţi motori. Newyorkezul nostru era editor şi avea ca primă destinaţie New Orleans-ul, după care urma să se îndrepte spre Ashland, unde îşi propusese să-l viziteze pe zeul său politic2. Aveam printre noi şi un locuitor din Pennsylvania, care dădea impresia că ar fi simţit cum îl apasă pe umeri toată dizgraţia ce plutea asupra statului său; şi un altul din Mississippi, căruia nu părea să-i pese de nimic altceva mai mult decât de faptul că nu se putea mândri decât cu un singur vot în glorioasa acţiune de a-l înfrunta pe creditorul străin al Băncii Unio

1 Joc de cuvinte intraductibil: *stage* înseamnă „scenă”, dar şi „diligenţă”. (n.tr.)

2 Ashland, reşedinţa lui Henry Clay (1777 – 1852), om de stat american, fost preşedinte al Congresului şi promotor al protecţionismului. (n.tr.).

nnale[3]. Întâlnirea celor doi, tonul umil şi descurajat al unuia pe de o parte şi convingerile triumfătoare ale cauzei încununate de succes, de cealaltă, ofereau un contrast absolut încântător. Principala nemulţumire a Virginianului nostru era aceea că Tyler avea să fie ultimul preşedinte pe care-l dădea statul său Uniunii; în vreme ce sud-carolinianul, pe care părea să-l cunoască foarte bine, îl consola asigurându-l că regretele sale se consumau în van, de vreme ce Uniunea nu va mai avea nevoie de un

3 în 1832, preşedintele Andrew Jackson a respins proiectul de lege privind acordarea de noi privilegii pentru Second. Bank şi în anul următor a transferat depunerile guvernului la băncile de stat. Statele vestice — reprezentate aici de călătorul din Mississippi — se opuneau acestei bănci, în locurile unde era foarte puternică şi lucra în interesul statelor comerciale din est — reprezentate aici de eroul penssylvanian. (n. tr.)

preşedinte pentru multă vreme. îi plăcea să se complacă în ideea că dizolvarea acesteia era iminentă. „Uniunea”, zicea el, „şi-a avut rostul ei la vremea respectivă. Acum însă şi-a trăit traiul”. Georgianul, dimpotrivă, era pentru extinderea confederaţiei prin încorporarea cât mai multor state de la sud de noi, pe care am fi reuşit să le convingem la această alipire. Se îndrepta chiar atunci spre Texas, înarmat doar cu puşca, pentru a fi la faţa locului când se va pune problema de a da o mână de ajutor în chestiunea anexării. Mai era apoi un călător din Carolina de Nord, un individ înalt şi şui din Tar River, care a dormit aproape tot drumul, în ciuda hurducăturilor şi opintirilor, şi care a vorbit numai (şi în mod constant) în somn şi atunci doar de grijile personale. Cel de al *nouălea* tovarăş de călătorie era o bomboană de băiat, un flăcău voinic din Tennessee, care ocupa mult mai mult loc decât i se cuvenea şi, înghesuindu-mă cu umărul, coapsa şi fundul, mă silea să mă restrâng la nişte dimensiuni mult inferioare celor la care mă credeam în mod obişnuit îndreptăţit. Nu se auzi însă nicio dojană şi nicio plângere. Într-atât era de bun la suflet şi conştient de involuntarele sale abuzuri; sau, cel puţin, de şovăielnic din pricina lor:

— Te-am cam înghesuit, *străine*, mă tem că te-am înghesuit, zicea el, lăsându-şi mâna pe umărul meu cu aerul unuia care îţi solicită toată indulgenţa posibilă.

Nici dacă m-ar fi făcut sandviş nu m-aş fi putut împiedica să-l asigur numaidecât că nu mă înghesuia câtuşi de puţin.

— Ei, zise el, mă bucur să te aud spunând acest lucru; mă temeam să nu mă fi întins peste dumneata; dacă aşa ar fi stat lucrurile, nu ştiu ce m-aş fi făcut; căci uite, în partea de-aici, dacă poţi să vezi, şuncile îmi atârnă cam greu peste omul ăsta care nu stă o clipă locului, iar cu genunchiul îl înghiontesc rău de tot pe bărbatul din faţă în coapsă. De fapt, el mă înghesuie pe mine – are nişte ciolane al naibii de ascuţite!

Bărbatul din faţă, care nu era altul decât dascălul yankeu, mormăi ceva cu voce joasă, cum că un bărbat cu

dimensiuni atât de neobişnuite ar trebui să-şi rezerve două locuri într-un mijloc de transport în comun, sau să-şi facă rost de unul personal. Eu i-am prins cuvintele, dar cel din Tennessee, ba.

— Sunt aşa cum m-a lăsat Dumnezeu, continuă el, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, şi de te mulţumeşte asta cumva, străine, află că n-aş fi atât de lăbărţat, de-ar fi după voia mea şi de s-ar putea să fiu croit încă o dată. Dar cum nu-i nădejde de aşa ceva, nu mă plâng, de nu te plângi dumneata.

Cum mă puteam plânge după ultimele lui cuvinte – să te plângi de un om care-şi simţea năpasta cu o conştiinţă atât de plină de remuşcări! Dascălul avea ceva de spus. Tonul său era extrem de indignat, dar prea coborât pentru a ajunge la urechile Tennesseeanului. Binevoitoarea mea acceptare a voluminoasei sale persoane îmi câştigă, pare-se, afecţiunea lui, dacă, într-adevăr, exageratele lui dimensiuni şi inevitabila mea vecinătate nu le meritau îndeajuns. Şuncile coapselor lui se proptiră şi mai abitir în mine, ameninţând să mă acopere cu totul, în vreme ce braţul său uriaş îmi înconjură grumazul într-o îmbrăţişare ce i-ar fi făcut cinste şi Uriaşului Irlandez[4]. Era un adevărat noroc că înăuntrul diligenţei nu aveam niciun nemernic îmbufnat de genul celui care stăpânea pe capră. Dacă pe acesta din urmă îl înjuram, între noi ne înţelegeam. Dacă afară urla furtuna, înăuntru domnea destulă pace; şi era minunat, ţinând cont de deosebirile dintre noi şi de multele prilejuri de nelinişte şi nemulţumire ce le aveam! Supăraţi şi îngrijoraţi de înrăutăţirea vremii de afară, reuşeam să menţinem o atmosferă mai prielnică înăuntru; afuriseniile noastre se abăteau asupra vizitiului; între noi nu se schimbau decât replici politicoase; bunăvoinţa, dacă nu buna-dispoziţie, ne menţineau în acea atitudine sobră pe care o aveam unii faţă de alţii, când nu te superi de libertatea ocazională pe care şi-o permite careva cu tine şi când tolerezi

4 Cel mai înalt schelet cunoscut aparţine irlandezului Charles Byrne (1761—1783) — 2,16 m. (n. tr.)

familiarismul unui necioplit pe care, cu alte prilejuri, abia de te-ai face să-l cunoşti. Simpla bunăvoinţă nu este însă în măsură să dăinuie la nesfârşit, dacă se adaugă necontenit oboseala extenuantă a unei călătorii precum era a noastră. Ca printr-un consens tacit, toţi cei de faţă părură să simtă necesitatea de a face un efort pentru a-şi risipi tristeţea. Este drept că bărbatul din Maine vorbea despre maşini, iar cel din Massachusetts despre Webster; primul se pierdea în accesorii mecanice, al doilea în maxime, dar chiar caracterul mărginit al schimbului lor de opinii ne arunca în braţele unei monotonii şi mai obositoare decât rostogolirea roţilor în noroiul drumului. Povestea însufleţită a celui din Mississippi despre urmărirea şi spânzurarea tâlharilor Yazzo – acea tragedie teribilă care încă îşi mai aşteaptă cronicarul – ne aruncă în curând pe un făgaş mai plăcut, pe care se înscrise şi georgianul cu o relatare despre experienţa sa în prinderea aligatorilor, la vreme de iarnă, cu ţăruşi. Lui îi urmă cel din Carolina de Sud, care ne povesti despre o faimoasă încăierare la care fusese de faţă cu un an în urmă în compania unor abolиţionişti în New Haven, şi care îşi încheie relatarea cu o elocventă demonstraţie a necesităţii înfiinţării unei Confederaţii sudiste până în iulie următor. O controversă aprinsă se încinse între el şi reprezentantul din Massachusetts, cu care prilej fură puse în discuţie nemulţumirile şi zâzaniile dintre cele două state. Carolinianul sfârşi prin a-i propune adversarului său, pe un ton grav, ca teritoriul Carolinei de Nord să fie folosit de statele beligerante în scopul rezolvării disensiunilor lor în singurul mod bărbătesc şi echitabil: prin recurgerea la *ultima ratio*. Disputa lămurită în felul acesta – căci ciudata propunere păru a-l pune în încurcătură pe învăţăcelul lui Webster –, avurăm cu toţii câte ceva de spus, oprindu-ne fiecare ia îndeletnicirea noastră favorită. De aici se trecu uşor la povestire şi anecdotă, şi până şi omul nostru din Carolina de Nord se deşteptă cu un mormăit, pentru a ne face o strigare cum se obişnuieşte în „bătrânul stat de la miazănoapte”, auzită de la sfrăbunică-sa, pe care o găsea cea mai desăvârşită

producţie în materie de cântec combinat cu povestire, ce se revărsase în urechile muritorilor din vremea profeţilor până în zilele noastre. Era vorba de una din multele balade populare rudimentare, pe care cu nesocotinţă am lăsat-o să se piardă cu vremea, ce povestea despre faptele şi sfârşitul piratului Barbă Neagră, „în timp ce naviga” spre şi dinspre porturile Ocracoke şi Pamlico. Tonalitatea era aceea a unui bocet şi povestea ar fi fost lungă şi plicticoasă, de n-ar fi intervenit un agent providenţial, al cărui secret rămâne nedezlegat până în ziua de azi. Constatarăm că vocea cântăreţului, acordată la început la tonalitatea cea mai înaltă, coborî treptat când se apropie de sfârşitul celui de al doilea catren, se transformă într-o tărăgănare slabă şi tremurătoare mai înainte de a-l fi început pe al treilea şi se stinse brusc în mijlocul celui de al patrulea. Nu ne încumetam niciunul să încercăm a dibui pricina unei întreruperi ce nu displăcea nimănui. După ce acest „bard meloaios” din Tar River se cufundase la loc în somn, el nu ne înştiinţă de aceasta nici măcar printr-o şoaptă. Nu ne-a prevenit că au. ea să adoarmă şi nici nu ne-a blagoslovit cu urmarea baladei. Noi eram pe deplin mulţumiţi să-l lăsăm în voia lui şi nu i-am pretins niciodată să ne spună şi restul. Se va trezi, probabil, să o ducă la bun sfârşit, dar în compania cui şi în care diligenţă, şi după cât timp de odihnă, e imprudent să ghicim şi nici nu e de datoria noastră.

Tăcerea lui nu întristă pe nimeni. Se grăbiră să-i ia locul alţii şi, în scurt timp, ne transformarăm într-o companie cu adevărat veselă. Furaţi de interesul crescând al diferitelor istorisiri, am uitat o vreme de drumurile proaste şi de vizitiul beat, de care ne reamintea dureros câte o zdruncinătură ocazională sau vreo înjurătură de pe capră, la care ne astupam urechile aproape tot atât de ferm precum Ulise în vreme ce luneca printre câinii Scyllei. Este drept că guriştii noştri nu te amuţeau de admiraţie, iar povestitorii, nici atât; nevoia ne făcea însă să fim indulgenţi şi gusturile noastre se potriveau circumstanţelor. Abia după ce toţi cei de faţă părură a-şi fi

epuizat resursele, eforturile lor sucombând în producţii scurte şi firave – doar la rare intervale mai aprinzând scânteia umorului vreun vreasc uscat – abia atunci, prin urmare, uriaşul nostru din Tennessee, care se menţinuse până atunci într-o tăcere modestă, ca şi cum nu l-ar fi încercat câtuşi de puţin ambiţiile de *raconteur*, se deşteptă brusc, scuturându-se cam în felul unui câine de rasă Terra-Nova, tocmai ieşit din apă.

— Străine, îmi zise el, de eşti atât de bun încât să te *strângi* puţin, atât cât să-mi eliberezi braţul, ca să-l pot mişca în voie, am să-ţi destăinuiesc ceva în legătură cu nişte evenimente ce mi-au ajuns la cunoştinţă cu un an ori doi în urmă, pe când mă aflam în Florida.

Să mă „strâng" – cum se exprimase atât de pitoresc vecinul meu – într-o poziţie şi mai adunată decât aceea la care fusesem silit până atunci era peste putinţă. Mă puteam însă mişca puţin, în aşa fel încât să-l mulţumesc şi pe el şi pe mine, şi asta era tot ceea ce dorea cu adevărat. Am izbutit, după un efort disperat, să-i dau satisfacţie, şi, într-o oarecare măsură, şi mie.

— Parcă nu pot să vorbesc în largul meu, dacă nu am mâinile libere, continuă el pe un ton de scuză. Limba şi braţul trebuie să acţioneze cumva în comun, ori altfel nu sunt nici pe jumătate eu însumi. E ca atunci când, repezindu-te asupra inamicului, ai putinţa să şi strigi, iar asta-ţi dă avânt, de te simţi puternic şi întărâtat ca un lup. Am mai simţit eu asta. La fel şi când vorbeşti. Dacă poţi să dai din mâini, cuvintele-ţi vin ca de la sine, şi taman cele mai potrivite. E cum zic oamenii: vorba şi fapta! Se ajută grozav una pe alta. Fiind noi acum aşa de strâmtoraţi în această diligenţă, am să mă străduiesc să mişc braţele cât mai puţin posibil; căci, după cum îţi dai seama, s-ar putea ca, fără nicio intenţie, să-i dau unuia, aşezat de-o parte sau de alta, impresia că am vrut să-l lovesc; vreau să zic, aşa, înfierbântat şi luat de focul discuţiei. Mi s-a întâmplat asta nu o dată, cu totul fără voia mea. De data asta vreau să-mi pun pavăză însă şi te rog mult să nu te superi. Sunt sigur, domnilor, că de nu vă va deranja felul cum mă mişc, chiar

dacă-i oleacă smucit, pe mine, unul, nici atât!

Iată un ins cu adevărat admirabil! În elocinţa lui, putea să-mi ia muştiucul cu pumnul lui de boxer şi iată că, dacă pe mine faptul nu mă deranja cu adevărat, pe el îl lăsa cu desăvârşire rece! Greu să-ţi dai seama la ce şcoală îşi dobândise filosofia! Era, fără îndoială, una tot atât de netulburată precum aceea a sfântului Omer[5], lipsită în schimb de rafinamentul ei. Bunul-simţ cerea, în cazul că nu puteam scăpa cu totul de gesturile lui, să i le pândesc cu un ochi cât mai vigilent. Calea cea mai sigură ar fi fost aceea de a respinge povestirea din pricina acompaniamentului gesticular, aş fi părut însă nepoliticos şi m-aş fi putut expune acuzei că sunt fricos. Pe lângă aceasta, mă încerca oarecum curiozitatea să văd ce soi de povestire poate emana de la o asemenea sursă şi prea aveam cu toţii nevoie de amuzament, pentru a descuraja braţul ce se oferea să lucreze în folosul nostru. Aşa se face că, după ce i-am sugerat cu timiditate că decent ar fi să recurgă la cât mai puţină acţiune, am urmărit în continuare cu destulă îngrijorare momentul redeschiderii acelor fălci dintre care, ca să spunem adevărul, indiferent de delicatesele ce lunecau uneori înăuntru, aveam slabă speranţă să iasă vreodată ceva de doamne ajută. El însă nu se grăbea să înceapă. Îşi avea mai întâi comentariile preliminare asupra celor întâmplate mai înainte. Tăcerile lui anterioare păreau să se datoreze obiceiului de a da dintr-odată toată mâncarea pe gât şi a o digera mai apoi în tihnă. Aveam să auzim în continuare judecata sa critică asupra povestirilor depănate până atunci…

— Mi-au plăcut grozav unele din isprăvile pe care le-aţi istorisit, prieteni, zice cel din Tennessee, şi unele, ce nu par deloc zeamă lungă, m-au pus serios pe gânduri.

N-am să dau exemple, doar atâta am să spun, că, după părerea mea, fârtatul mărunţel de colea, care-mi intră cu şoldurile în părţile moi ale genunchiului la fiece coborâre în pantă (magistrul din Noua Anglie) n-a scos din a sa atât cât ar fi putut. Cu toate că asta s-ar putea datora

5 Sfîntul Omer (595—670), episcop de Therouanne. (n. tr.)

împrejurărilor nefericite, iar nu lipsei sale de har. Învăţătura ce se desprinde din ea, dacă lucrurile s-au petrecut cum ne spune, este aceea că toată comunitatea ar fi trebuit să fie pedepsită la sânge pentru că a îngăduit ca sărmana fată să fie atât de nedreptăţită. Pe Dumnezeu din cer! Eu unul aş lupta oricând şi oricum numai ca să-i fac pe oameni să-şi dea seama că sărmana femeie nu trebuie să aibă doar ea singură de suferit!

Lipsindu-ne temperamentul, tonul şi maniera omului nostru din Tennessee, ne-ar fi greu să-i urmăm argumentaţia şi să arătăm pe ce se întemeiau nemulţumirile lui privitoare la bună-cuviinţă, pricinuite de povestirea yankeului. Era vorba de una din crudele istorii de seducere, atât de frecvente în marile centre comerciale, în care victima apare ca unica parte care are de suferit, iar călăul, drept cel care se pune la adăpost, dacă nu reuşeşte chiar să-şi atragă asupra sa simpatia. Naratorul o prezentase ca un fapt cunoscut personal, întâmplat în oraşul său de baştină. Neajunsul felului său de a povesti, pe care Tennesseeanul fusese capabil să-l intuiască, dar nu şi să-l definească, era modul detaşat şi rece de a prezenta detaliile tragediei, dovedindu-se incapabil de a simţi indignarea pe care povestirea sa o inspira tuturor celor care o ascultau.

— Îţi zic eu, străine, că asemenea lucruri nu se pot întâmpla în Tennessee, iar de s-ar întâmpla, n-ar afla nimeni. În primul rând ai auzi de moartea fetei, care, poate, n-ar fi câtuşi de puţin suferindă. Dar mai degrabă ar muri ea numaidecât, de o mie de ori, decât s-ajungă a se face de ruşine prin gura vreunei rude. Iar de s-ar întâmpla totuşi ca povestea să răsufle, s-ar găsi careva – frate, prieten ori văr, ori poate propriul ei tată, ori chiar un străin, unul din lumea mare, ca mine – care să pună mâna pe armă pentru ea, astfel încât ticălosul cu suflet negru să nu scape basma curată. N-am de gând însă să-ţi mărunţesc acum povestea. Mai curând socot că nu poate fi adevărată, aşa cum o spui dumneata, străine. Nu-l pot crede atât de nemernic pe individul ăla, Compton, şi nu pot avea o

părere atât de proastă despre concetăţenii dumitale, încât să-mi închipui că i-au îngăduit să-şi ia tălpăşiţa, fără măcar o zgârietură. Gândesc că nu-i decât o istorie inventată, menită să întristeze oamenii, aşa că n-am să cred o iotă. Cea pe care o voi spune eu, în schimb, e purul adevăr. S-a întâmplat cuvânt cu cuvânt, având girul cel mai de încredere cu putinţă. De fapt, în parte o cunosc eu însumi, după cum veţi vedea când vom ajunge acolo. E drept însă că, în cea mai mare parte, am auzit-o din gura altuia. E o poveste ce mi-a ajuns la ureche în Florida, când m-am dus să lupt cu indienii seminolezi[6]. Vă amintiţi atunci când trupele federale s-au răfuit cu indienii, revărsându-şi ici şi colo lungile coloane şi nefăcând nicio ispravă, ascultaţi cuvântul unui bătrân pădurean, încât a trebuit să punem tot noi umărul, băieţii din Tennessee. Ne-am adunat o mină de voluntari – mă număram şi eu printre ei. Am pornit la atac, plănuind să ne abatem ca un uragan şi să facem prăpăd printre pieile alea roşii. Nu s-a dovedit însă o treabă uşoară până la urmă şi nu cred că noi, cei din Tennessee, ne-am descurcat mai bine ca alţii. N-a fost vina noastră, de asta să fiţi siguri, căci ne-am fi luptat ca leii şi i-am fi spulberat, dacă mizerabilii ar fi ieşit la atac. S-au strecurat însă pe de lături şi toată gloria ce-am dobândit-o în campanie nu-i mai mare decât urechile unui ac de cusut, din cele mai subţiri. Am avut însă câte ceva de învăţat din toată afacerea şi nu-mi pare rău că m-am dus. Una din întâmplările pe care le-am auzit îmi pare mai neobişnuită decât toate celelalte. Într-o diligenţă am auzit-o şi, de-aş putea eu să vă povestesc, aşa cum am auzit-o la rându-mi, sunt sigur că aţi zice cu toţii c-o *putem lua ca o comedie*!

— O *putem lua ca o comedie*! exclamară toţi din jur, plini de speranţă. S-o auzim, s-o auzim, răsună nerăbdător corul spiritelor aţâţate.

— Chiar, Tennesseeanule, dă-i drumul degrabă, strigă dintr-odată georgianul.

---

6 Primul război cu indienii tribului Seminole s-a purtat în anii 1817—1818. Cel de-al doilea a început în 1835, sub preşedintele Andrew Jackson. (n. tr.)

— Fă-ne plăcerea, îl rugă condescendent cel din Carolina de Sud.

— Dă-i înainte, bătrâne, strigă cel de pe Mississippi, răsucindu-se de pe banca din mijloc a diligenţei şi coborându-şi ca un mai mina puternică peste întinsul spaţiu al coapselor pe care şi le revendica Tennesseeanul, revărsându-şi-le în mare parte peste trupurile vecinilor. Stăruitoarea rugăminte fu urmată cu promptitudine de maşinistul din Maine, de fostul editor din New York şi chiar de limfaticul pelerin din Tar River, care, deşteptându-se din paradisul său de somn şi vis, strigă cu voce tare, într-o semitrezie extatică:

— O comedie, o, da, zi-ne o comedie. Mă dau în vânt după comedii.

— Să te vedem că-ţi ţii făgăduiala, zise newyorkezul, şi de-o fi cum spui, i-o trimit lui Harry Placide.

— Harry Placide? repetă cel din Tennessee, întrebător.

— Marele comedian american! îl lămuri newyorkezul. De s-o dovedi o poveste reuşită, o scriu şi i-o trimit lui Harry. Va scoate el o comedie din ea, dacă are stofă.

Lăsăm la o parte tot ceea ce a spus newyorkezul cu această ocazie întru proslăvirea comediei şi a lui Harry Placide, ca şi a surselor indigene ce puteau fi valorificate de muza comică, mai ales că, în mijlocul celei mai laborioase părţi a dizertaţiei sale, cel din Mississippi îl răni grozav, repezindu-l:

— Oh, tacă-ţi gura, străine, şi nu-ţi mai bate capul cu actorul mai înainte de a avea piesa.

Sugestia nu era lipsită de temei. Omul nostru din Tennessee părea să se teamă că făgăduise prea mult. El reflectă cu prudenţă asupra titlului povestirii sale, descoperind, pare-se, pentru prima oară că între „comedie11 şi „povestire” era o deosebire.

— Comedie, repetă el, o comedie! Păi să vedeţi, domnilor, când am auzit istoria asta pentru prima oară, toţi cei de faţă au zis că „poate fi luată ca o comedie” şi aşa mi s-a părut şi mie. Şedeam în jurul unui foc de tabără şi

poate că starea noastră sufletească era de aşa fel, încât să găsim în orice lucru ceva comic. S-ar putea ca, aşa cum o spun eu, povestea să nu semene cu o comedie, că eu nu mă dau mare la chestii din astea. Socot însă că de l-aţi fi văzut şi auzit pe individul care ne-a spus-o prima oară la unul din focurile alea de tabără de pe malul râului Withlacochee, aţi fi zis şi dumneavoastră ca noi toţi: „putem s-o luăm ca o comedie 1.

— V-a făcut să râdeţi? întrebă de-a dreptul cel din Noua Anglie.

— Să râdem? Cred că unii au râs, iar alţii nu, veni răspunsul simplu şi lămuritor. După cum vedeam eu lucrurile, nu prea erau de râs, dar despre asta vom vorbi la urmă. Parcă era prea ciudată povestea, ca să te facă să râzi, cu atât mai mult cu cât ştiam că nu-i decât adevărul adevărat şi că s-a întâmplat aici, într-unul din ţinuturile astea apusene ale Georgiei.

Auzind aceasta, georgianul interveni încrezător:

— Cred că ştiu despre ce-i vorba. Am auzit şi eu întâmplarea.

— Foarte bine, atunci spune-o mai bine dumneata, rosti rece Tennesseeanul.

— Oh, nu, se retrase cu modestie georgianul.

— Ba da, de ce? Dacă o cunoşti, se cheamă că ai un drept asupra ei, căci e din ţinutul dumitale de baştină şi mi-nchipui că o poţi depăna cu mai mult har decât mine. Eu unul sunt mai mărginit la lucruri din astea, n-am darul vorbirii şi-mi face tot atâta plăcere să te ascult, cât aş simţi de-aş vorbi eu însumi.

— Prostii! exclamă georgianul. Dă-i drumul mai departe, omule. Ştiu că sunt un ins cam înfumurat, dar nu văd de ce trebuie să mă sileşti dumneata s-o mărturisesc.

— Dă-mi mâna, băiete; eşti un bun ochitor, văd, deşi, poate, olecuţă prea grăbit să apeşi pe trăgaci.

Urmă o strângere de mâini în întuneric, după care cel din Tennessee continuă.

— Întâmplarea pe care am să v-o povestesc s-a petrecut nu cu mulţi ani în urmă într-unul din ţinuturile

apusene ale Georgiei; mai trăiesc încă mulţi din cei care pot să vi-i arate cu degetul pe eroii povestirii. Pe unii i-am cunoscut şi eu. În cele ce vă voi istorisi, trebuie să căutaţi mai mult adevărul decât farmecul, căci în privinţa celui dintâi vă pot garanta, dar despre al doilea nu sunt în măsură să-mi dau cu părerea. Nu-s eu ăla care să-i facă pe oameni să râdă, după cum nici să-i fac să plângă, nu-i vorbă. După cum vedeţi, sunt tot atât de bun şi când e vorba de comedie, şi de tragedie, sau de amândouă la un loc. Recunosc însă că o glumă nu are de câştigat, ieşind din gura mea şi, dacă aşa stau lucrurile…

Noi am pus capăt *viva voce* acestor preliminarii; redus astfel la tăcere, omul nostru din Tennessee îşi lăsă la o parte toate ifosele şi-i dădu drumul. El ne relată, într-un stil direct şi simplu, întâmplările pe care le veţi găsi în capitolele următoare. Nu avea talentul unui umorist, cu toate că ne făcu să intuim în ce constau valenţele umoristice ale povestirii lui. Ceea ce m-a atras pe mine a fost mai curând ciudăţenia întâmplărilor, decât aspectul lor comic şi am putut percepe cu uşurinţă posibilitatea ca un condei abil, fără a confunda comedia cu umorul sau grotescul nud, să retopească şi să adapteze materialul pentru scenă. Povestirea este o curioasă ilustrare a varietăţii nestingherite de tipuri umane pe care le întâlnim pretutindeni în ţinuturile noastre împădurite, unde nu există îndelungate obiceiuri şi tradiţii care să înfrângă impulsurile nestăpânite ale tinerilor de a fi originali. Ca şi cum şi-ar râde de convenţiile vieţii la oraş, se manifestă aici cele mai neobişnuite şi mai inflexibile excentricităţi de atitudine şi simţire – excentricităţi de comportament care ar şoca-o pe domnişoara pudică de la oraş, pentru care bunele purtări sunt virtuţi în ele însele – fără a degrada însă virtuţile esenţiale ale unei fete de la ţară, ale cărei principii sunt total independente de circumstanţele exterioare. Cititorul nu are decât să ţină seamă de libertatea desăvârşită de voinţă şi de absenţa disciplinei normative sau mondene în ţinuturile noastre de frontieră, pentru ca să nu i se mai pară nimic ciudat sau extravagant

în ceea ce va afla despre eroina noastră.

Punând cap la cap toate aceste detalii, le-am redat într-o manieră proprie, fără să nădăjduiesc, mai mult decât omul nostru din Tennessee, că aş fi reuşit să scot în evidenţă valenţele comice ale naraţiunii. Acestea trebuie lăsate în seama imaginaţiei cititorului. „Puteţi s-o luaţi ca o comedie” nu vrea să însemne neapărat o istorioară comică; şi nici nu promit aşa ceva, înclin totuşi să sper şi să cred că titlul adoptat în joacă nu va fi considerat cu totul nepotrivit.

New York.

PUTEŢI SĂ O LUAŢI CA O COMEDIE
SAU
POVESTEA UNUIA DIN TENNESSEE

Capitolul I

UN MIC DEJUN ÎN GEORGIA

Să pornim cum se cuvine, şi nu pe stomacul gol. Cititorule, începem cu un mic dejun în Georgia. Ne aflăm într-una din acele reşedinţe de fermieri, simple, fără pretenţii, dar solide, care, în interiorul Georgiei şi al altor state sudice, constituiau, mai ales, marca distinctivă a locuitorilor mai vechi, întrucât, din timpuri imemoriale, şi-au conservat în mare parte înfăţişarea. Ele datează de dinaintea Revoluţiei, epoca din care, în general, îşi trage seva o familie veche. Această regiune e unul din locurile încântătoare pierdute în pustietăţile din centrul Georgiei, unde, dacă ştii să priveşti, nimic nu-ţi apare sterp. Cu toate acestea, nu este vorba de o aşezare veche, deoarece nu sunt mai mult de douăzeci ori douăzeci şi cinci de ani, de când întreg teritoriul de vreo şaizeci de mile a fost smuls barbarilor. *Familia* de care vorbim, în schimb, este veche, moştenind toată mândria, gusturile şi sentimentele ce aparţineau vechilor colonişti din Sud. Acest lucru va ieşi cu timpul la iveală, aşa cum este el evident ochiului care contrastează exteriorul acestei locuinţe cu acela al edificiilor învecinate, printre care se adăposteşte. Deşi nu se remarcă printr-un decor surprinzător, locul este de-a dreptul încântător, nefiind singurul în această privinţă, în

interiorul statelor sudice de pe Atlantic. La o singură privire, el îţi deschide o perspectivă plăcută: pajiştea netedă, suişul uşor şi lăstarii unei păduri foarte înalte. Un pârâiaş, sau un *braţ*, cum se numeşte aici, se încolăceşte susurând pe la poalele unei coline prelungi, încununată cu o abundenţă luxuriantă de pin şi cedru. Privind în sus, din acest loc, în vreme ce armăsarul tău se adapă, zăreşti, înălţat pe o altă ridicătură uşoară de pământ, un edificiu tot atât de confortabil şi de bine clădit pe cât oferă de obicei pădurea noastră de la ţară. Nu e vorba de una din construcţiile acelea ambiţioase şi supradimensionate, ci doar de o casă pusă la punct, îngrijită, cu un singur cat din lemn, deasupra unui fundament din cărămidă şi înconjurată în trei părţi de o superbă verandă. Pajiştea se înclină pe vreo câteva sute de iarzi, coborând domol până la nivelul şoselei – o fâşie largă, presărată cu arbori impunători, stejari, portocali şi cedri, iar ici şi colo cu câte un grup de pini semeţi, sub care pasc armăsarii; formele lor zvelte şi simetrice, picioarele curate şi pielea lucioasă trădează numaidecât rasele străine, superioare, pe care le îndrăgeşte atât de mult cultivatorul din Sud. Casa bine aranjată, vopsită în alb, cu jaluzele şi obloane verzi, este menţinută într-o ordine desăvârşită; şi, judecând după aranjamentul plăcut al arborilor şi plantaţiilor de arbuşti, s-ar părea că locul a fost arendat de unii care şi-au făcut datoria cu bun-gust şi simţ al frumosului. Nu era o mare demonstraţie de artă, este adevărat. Nu pretindem acest lucru. Dar naturii nu i s-a îngăduit deplina libertate de a desfigura chipul ţinutului cu luxurianţa ei; nici omul n-a fost atât de barbar, încât s-o priveze de toate ornamentele sale – o crimă pe care ne vedem adesea îndemnaţi s-o deplângem şi s-o denunţăm atunci când contemplăm chiar locuinţele celor mai bogaţi dintre noi, în special în Sud, jefuite cu cruzime de toţi copacii şi despuiate de tot farmecul şi simplitatea pe care aceştia le conferă peisajului. Aici, ţi-era suficientă o simplă privire fugară pentru a te declara mulţumit şi a nu mai cere nimic altceva. Poate că existau case mai mari, construcţii cu etaj,

urmând un plan mai ambiţios şi având proporţii mai impunătoare; aceasta era, în schimb, foarte bine îngrijită şi avantajos plasată. Contururile sale albe îţi luau ochii, sclipind printre luminişurile pădurii, întâmpinându-te de departe cu un asemenea aer de linişte şi bunătate, încât, pe nesimţite, te pregăteau pentru întâlnirea cu bunii şi manieraţii săi locatari. Şi nici nu greşeau, cu asemenea supoziţii. Dar despre asta, mai târziu. În clipa aceasta puteai zări un superb cal sur, înşeuat şi legat la umbră, la vreo douăzeci de paşi de locuinţă. Ridică-ţi privirea spre verandă şi vei zări şi proprietarul.

Un ins mai chipeş, nici că ai întâlnit la ţară. Înalt, bine făcut şi musculos, el se plimbă pe verandă, asemeni unui prinţ. Lipsa de convenţionalism în ţinuta gentlemanilor din ţinuturile noastre împădurite este de neimitat, nu poate fi dobândită prin artă şi se datorează faptului că ei nu au vreo ocupaţie serioasă, nu îndură vreo corvoadă şi nu sunt supuşi la nicio restricţie, care, din copilărie, să le gârbovească umerii, să le înjosească spiritul, să le slăbească energiile şi să le diminueze deplorabil libertatea şi eleganţa comportamentului. Exerciţiul fizic constant, pe jos şi călare, la vânătoare de vulpi şi curse, laolaltă cu alte sporturi silvestre, fac minuni în privinţa *fizicului*, farmecului şi înfăţişării gentlemanului din Sud. Bărbatul din faţa noastră este unul din cele mai nobile specimene ale clasei sale. O înfăţişare sinceră şi chipeşă, un ten curat, ce se îmbujorează cu uşurinţă; nişte marţiali ochi albaştri strălucitori; o bărbie rotunjoară, şuviţe bogate de păr castaniu închis şi buze care exprimă o rară bunătate şi doar că nu zâmbesc sunt particularităţile sale fizionomice cele mai de seamă. îmbrăcămintea îi este simplă, după portul obişnuit al ţinutului, dar surprinzător de curată şi-i vine de minune. O bluză desfăcută, mai mult după modelul indienilor din tribul Choktaw, decât după cel parizian, nu-i diminuează graţia siluetei. Pantalonii săi nu sunt atât de largi, încât să-i ascundă musculatura armonioasă a picioarelor, nici cravata, desfăcută neglijent, petrecută simplu pe după gât, nu tăinuieşte semeţia

grumazului ce susţine admirabil capul intelectual şi masiv, acum descoperit. Încălţat cu ghete şi pinteni, el pare pregătit pentru vreo excursie: se plimbă pe verandă cu un aer de nerăbdare pe chip şi adesea se opreşte, ferindu-şi ochii, pe care-i încordează departe, în cercetarea şoselei, de strălucirea orbitoare a luminii. Observi că este tânăr – are abia douăzeci şi doi de ani; nesăţios în impulsurile sale, îndărătnic, dacă e constrâns, capabil mai curând să îndure ori să ia greul în piept decât să-i aştepte înceata apropiere. Deodată, tresare. Se întoarce pentru a chema pe cineva dinăuntru; o doamnă în vârstă îşi face apariţia pe verandă şi-l ia de mină. El se întoarce către ea cu respect şi duioşie. Este mama lui, o femeie impunătoare, cu trăsături asemănătoare cu ale sale; cu o purtare în acelaşi timp simplă şi demnă; cu o privire gravă, dar binevoitoare şi o voce ale cărei intonaţii joase, reprimate, sunt încărcate de o blândeţe rară, fără a fi mai puţin imperative.

— Fiul meu, nu trebuie să-l mai aşteptăm pe Miles, remarcă bătrâna doamnă. Cu siguranţă că n-a avut de gând să vină la micul dejun. Cunoaşte prea bine orele noastre de masă; şi mai ştie, pe deasupra, că nouă, vârstnicilor, care ne sculăm odată cu orătăniile, nu ne place întârzierea nemotivată la micul dejun.

— Bine, mamă, comandă să fie servit, cu toate că am înţeles de la John că Miles va veni să ia cu noi gustarea de dimineaţă.

— Probabil n-a înţeles el bine.

— Este tare prost, într-adevăr. Dar uite-l că vine. Hei, John, strigă el la servitorul care traversa pajiştea în direcţia casei – hei, John, ce ţi-a spus Miles?

— Spuse c-o să vie, dom’le.

— Bine, dar când?

— Spuse că-n dimineaţa asta, la vremea micului dejun.

— Aşa deci! Dar micul dejun al cui – al lui sau al meu? A zis că vine să-l ia cu mine, sau după ce-l va fi sfârşit pe-al său?

— Asta nu spuse.

— De ce naiba l-am trimis pe individul ăsta! murmură tânărul pentru sine în vreme ce se îndrepta spre sufragerie. Haideţi să-l urmăm. Cât de frumos este aranjat totul, trădând mâna metodică şi curată a cuiva crescut la şcoala veche. Faţa de masă, albă ca zăpada şi întinsă fără o cutuliţă; argintăria lucind ca nouă; şi *toute ensemble* denotând grija vigilentă a unei stăpâne pricepute, care nu numai dă comandă, dar şi *veghează* ca servitorii să-şi facă datoria. îi serveşte o singură fată de culoare, îmbrăcată într-o rochie albastră de casă, cu un şorţ curat dinainte. Chiar şi doamna în vârstă poartă un şorţ, ce pare a indica faptul că e oricând gata să ia parte la treburile gospodăreşti. Şi acum, să ne ocupăm de bucate! Un mic dejun georgian, sudic în toată puterea cuvântului, diferă în multe privinţe de gustările matinale ale noastre, din Nord, în primul rând, în ceea ce priveşte panificaţia. În această privinţă, obişnuinţele noastre sunt mai simple, mai ales la oraş. În sud întâlneşti o mulţime de asemenea produse, cu atât mai gustoase cu cât sunt servite calde, însăşi *mămăliga* se face din făină de grâu – un preparat al cărui corespondent mult inferior este păsatul nostru. Doar în Sud poţi mânca unul ca lumea. Au, pe urmă, aşa-numitele *wajjles*[7], prăjituri cu orez, clătite şi alte lucruri de soiul acesta, într-o gamă largă, în acelaşi timp delicioase şi nedăunătoare sănătăţii. Se găseau din toate din belşug pe masa aranjată pentru micul dejun a doamnei Hammond, căci aşa se numeşte minunata doamnă, ai cărei oaspeţi nepoftiţi suntem. Feluritelor produse de panificaţie le corespundeau nu mai puţine preparate de carne. Un grătar de prepeliţe de Virginia, o friptură de căprioară precum şi un vas cu ouă fierte îţi dau o largă posibilitate de alegere pentru un mic dejun şi nu ne îndreptăţesc să mai pretindem şi altceva. Cafeaua pentru fiu şi ceaiul pentru mamă sunt lichidele servite la această masă matinală şi nu ne scapă din vedere faptul că farfurioara cu unt proaspăt ce se răsfaţă în mijlocul mesei este o aluzie la ulciorul cu lapte aburind de la marginea ei. Are sens să mai consultăm

7 Prăjituri dintr-un aluat subţire, copt în forme. (n. tr.)

meniul?

O vreme cei doi mâncară în linişte, ori mai degrabă nu mâncară; unul din ei, cel puţin, părea să aibă nevoie de un stimulent al poftei de mâncare. Randall Hammond îşi luase, la sugestia mamei sale, mai multe lucruri pe farfurie, dar abia dacă se atinsese de ele. Prepeliţa fu străpunsă cu străşnicie din prima împunsătură de cuţit, dar bucăţica smulsă din pieptul ei rămase în furculiţă, neînghiţită. Tânărul părea mai curând dispus să-şi exerseze ingeniozitatea asigurând echilibrul linguriţei pe marginea ceştii de cafea; după ce realiză această ispravă, o abandonă în favoarea unui experiment mai dificil: acela de a face oul să stea în cap, ca pentru a rezolva încuietoarea problemă pe care o pusese Columb doctorilor spanioli. Mama sa îi urmărea îngrijorată gesturile.

— Văd că nu mănânci, Randall.

— Oricum n-am poftă, răspunse ei, dând la o parte farfuria.

— N-ai mâncat nimic; să-ţi mai dau o ceaşcă de cafea?

— Da, mamă, mi-e sete, cu toate că nu pot mânca.

Ceaşca fu umplută din nou. Stăpâna trimise servitoarea la bucătărie cu o însărcinare oarecare şi apoi, dregându-şi glasul, se adresă fiului său, cu accente de considerabilă gravitate, deşi asociate cu multă afecţiune, ca pentru a face cunoscut interesul delicat ce-l avea faţă de subiectul cu pricina.

— Fiul meu, cunoşti prea bine regretul pe care-l simt pentru că pleci la această cursă de cai.

— Dar, mamă, trebuie să mă duc!

— Da, înţeleg asta. Trebuie să te duci, aşa cum ai promis, şi presupun că este destul de nesăbuit din partea mea să doresc ca tu să nu iei parte la petreceri obişnuite pentru tovarăşii tăi. Mai pot crede, de asemenea, că, în zilele noastre, cursa de cai a ajuns un lucru foarte diferit de ceea ce reprezenta acum douăzeci de ani, în Georgia.

— O, da, într-adevăr, e un lucru foarte diferit!

— Aşa nădăjduiesc; aşa cred! Că de n-aş crede,

Randall. nimic nu m-ar putea convinge să-mi dau consimţământul ca tu să te expui îngrozitoarelor ei influenţe.

— N-ai a te teme de nimic, în ceea ce mă priveşte, mamă.

— Da, fiule – mă refer la pericolul de a te arăta prea cutezător; cei care sunt prea încrezători în ei sunt mereu în pericol. Cred însă că ţi-am vorbit prea mult pe această temă şi ţi-ai dat seama cât de adânc aş suferi dacă aş şti că ai fi în stare să călăreşti un cal ori să rişti un dolar în asemenea practici; că te-ar putea induce în eroare sfaturile altora ori înclinaţiile tale naturale.

— Dar, mamă, de ce nu mă crezi că nu am o asemenea înclinaţie?

— De ce cheltuieşti atât de mult pe aceşti cai străini?

— De dragul rasei, mamă. Am ochi pentru meritele şi frumuseţea calului. îi cunosc virtuţile. Îmi place să-i privesc. Nu cunosc spectacol mai frumos decât acela dat de un grup de asemenea minunate creaturi, ce se învârtesc şi zboară peste gazon; ea un căpitan de cavalerie trebuie să mă ţin de bine în şa. Dincolo de această pasiune, nu-mi cunosc altă înclinaţie naturală care să-ţi pricinuiască temeri.

— Asemenea înclinaţii vin tocmai din pasiunea pentru cai.

— Dar, în cazul meu, mamă, aceasta nu-i pasiune.

— Vai, fiul meu, eu ştiu mai bine; toate pasiunile încep molcom. Că ai înclinaţie este destul pentru mine şi, cu riscul de a-ţi provoca suferinţă, trebuie să repet ce am spus mai înainte, fiindcă moşteneşti această pasiune de la mult nefericitul tău tată.

— Să nu mai vorbim despre asta, mamă, te implor!

— Ba, Randall, trebuie să vorbim mai mult despre asta. E nevoie, pentru siguranţa ta, să-ţi amintesc că tatăl tău şi-a pierdut viaţa şi averea în această pasiune periculoasă şi nebună. Ceea ce a mai rămas din averea de altă dată a fost asigurat, din fericire, de tatăl meu. Suntem săraci. Semeni tatălui tău în cele mai multe privinţe. Ai

moştenit temperamentul lui înfocat; încrederea în sine; voinţa nestăvilită; firea risipitoare şi pasiunea pentru cai.

— Dar, dragă mamă…

— Stăpânită, după cum îmi pare, fiule, doar de lecţiile perseverente ale mamei tale.

— Şi de dragostea pe care i-o port.

— Te cred, Randall; este binecuvântarea lui Dumnezeu că am încredere în asta; altminteri, m-ar copleşi amărăciunea, Promite-mi, dragul meu fiu, că nu vei alerga pe niciun cal şi că nu vei paria la nicio cursă.

— Promit, mamă!

— Nu, nu promisiuni îţi cer; te implor, doar, Randall. să nu uiţi niciodată cât de mult depinde rămăşiţa de viaţă a mamei tale de atenţia pe care o acorzi temerilor şi suferinţelor ei. Nu mă face să ajung să plâng soarta unicului meu fiu, aşa cum sunt silită s-o plâng în veci pe aceea a soţului.

Tânărul o îmbrăţişă şi o sărută tandru. Se ridicară amândoi de la masă, îndreptându-se spre verandă.

— Mai există un subiect despre care am vrut să-ţi vorbesc, Randall, dar mi-e sufletul prea încărcat acum.

Trebuie să-l amin pentru altă dată. O priveşte pe tânăra aceea, domnişoara Foster.

Tânărul roşi adânc. îmbujorarea lui nu scăpă ochilor pătrunzători ai mamei. Fără a arăta că o observase însă, continuă cu un calm desăvârşit:

— Aud că-ţi place.

— Cine ţi-a spus?

— N-are importanţă. Ajunge să aud, de asemenea, că este o fată cu frivolităţi bizare, cu apucături bărbăteşti.

— O, mamă, cine putea să-ţi spună asta? Ce poveste scandaloasă!

— Cum, n-are ea nişte apucături ciudate?

— Câteva excentricităţi uşoare, poate; e ceva în gândirea şi felul ei de a se comporta – ceva mai liber şi mai încrezător în sine decât vezi obişnuit la o fată needucată de la ţară, şi pe care lumea îl condamnă, dar…

— Bine, s-o lăsăm pe altă dată, fiule. Iată că vine

Henderson.

Tânărului nu-i displăcea să abandoneze subiectul. Privirea îi era fixată, cu nerăbdare, înspre şoseaua de unde se ivea un călăreţ.

— Ei, iată-l, în cele din urmă, călărind asemenea şerifului, căci cine-l poate imita? Oare va dori să ia micul dejun, mamă?

— I se va servi numaidecât, dar, dacă nu mă înşel, s-a îngrijit el de apetiturile sale mai înainte.

Peste câteva momente, îndoiala avea să le fie risipită. Noul venit se apropia într-un galop uşor şi, curând, intră în curte.

— Eşti gata, Randall? strigă el în timp ce descăleca.

Aruncă frâul unui servitor, după care urcă pe verandă, dând mina cu mama şi fiul.

— Sunt gata de-o oră, spuse Hammond. Ce te-a reţinut? De ce n-ai venit la micul dejun?

— Am avut cel mai serios motiv; am dormit mai mult.

— Ai luat, prin urmare, micul dejun, Henderson? întrebă bătrâna doamnă.

— O, da, doamnă. N-am vrut să vă fac să mă aşteptaţi; cu toate că am trimis vorbă prin John că voi bea cafeaua cu dumneavoastră.

— Şi ce mai poveste a scos el de aici. Te-am aşteptat.

— Îmi pare rău, începu el să se scuze, dar bătrâna doamnă îl opri cu bunăvoinţă, după care se depărtă, lăsându-i pe tineri împreună.

— Prin urmare ai dormit prea mult, Miles? întrebă Hammond. Iată ceva neobişnuit pentru tine. Unde ai fost aseară?

Bărbatul care puse întrebarea îi aruncă celuilalt o privire bănuitoare, pe jumătate zâmbitoare. Răspunsul veni întrucâtva şovăielnic:

— Unde am fost? Oh! La familia Foster.

— Aha! exclamă cu subînţeles Hammond, şi între cei doi se aşternu o clipă de tăcere. Tonul pe care fusese emisă exclamaţia se atenuă, cuvântul părea să fi scăpat involuntar de pe buzele vorbitorului şi un ochi ager putea

detecta o încruntătură uşoară a frunţii. Acestea dispărură însă numaidecât şi, petrecându-şi braţul pe sub acela al oaspetelui său şi aruncând o privire scurtă în spate, către sufragerie, Randall Hammond îşi conduse tovarăşul în jos pe scări, depărtându-se tăcuţi în direcţia parcului.

Capitolul II

PRIETENII

Noul venit, despre care tocmai am aflat că îl cheamă Miles Henderson, era înalt de statură şi plăcut la înfăţişare. În aceste privinţe, semăna tovarăşului său, cu toate că nu era nevoie să-ţi arunci ochii de două ori, ca să descoperi superioritatea celui din urmă, în ceea ce privea ţinuta şi gesticulaţia. Henderson era un bărbat plăcut, plin de vioiciune şi destul de sensibil, dar nici pe departe tot atât de curtenitor, de bine crescut şi de frumos ca Randall Hammond. Şi cu toate acestea, unii îl preferau pe primul. Era mai deschis în purtări, mai puţin dominator în ceea ce priveşte caracterul şi mai accesibil ca persoană, din care pricină plăcea mai mult mulţimii decât bărbatul cu voinţă şi înzestrări superioare. Nu este necesar totuşi să-i punem chiar acum în balanţă. Vom face asta mai târziu. Ajunge să spunem că sunt prieteni minunaţi – sinceri. Încrezători unul în celălalt, devotaţi din tot sufletul. Între ei nu plutesc nici îndoiala, nici neîncrederea; sunt gata să-şi împartă avutul şi să-şi pună viaţa în pericol, dacă e nevoie, unul pentru altul. Şi tot aşa au fost din copilărie. Sunt amândoi unicii fii ai unor femei văduve; şi amândoi se supun în egală măsură dorinţelor materne. Nu sunt lipsiţi de orice cusur, dar, după cum vorbeşte lumea, sunt băieţi buni, despre unul ştiindu-se că are o puternică voinţă proprie, despre celălalt, că îşi face uşor prieteni, fără a-şi pierde cumpătul şi a aluneca în desfrâul la care conduce uneori prietenia dintre tineri. Pentru început, trebuie să spunem că de data aceasta în purtarea ambilor se putea observa oarecare sfiiciune şi rezervă, oricât de sinceri şi de cordiali se străduiau ei să pară. Secretul acestui fapt, de care ambii erau conştienţi, va ieşi în curând la iveală. Se depărtaseră la oarecare distanţă de casă, când

Randali reluă discuţia, oarecum pe neaşteptate, cu o întrebare:

— Prin urmare ai cinat ieri la familia Foster, Miles?

— Nu, am ajuns acolo după prânz. Am coborât în sat să vorbesc cu Furgueson despre pământul acela şi, la întoarcere, am luat-o pe buna doamnă cu mine.

— Făcând un ocol de patru mile, remarcă sec celălalt.

— Ai dreptate, Randali, recunoscu franc celălalt, în vreme ce o roşeaţă uşoară îi împurpura obrazul. Ai dreptate, dar socot că acelaşi lucru l-ai fi făcut şi tu.

Nu veni niciun răspuns. Urmă o scurtă pauză, după care Hammond reluă.

— Era acolo şi neghiobul ăla de Barry?

— Nu, în momentul acela, nu era. Am înţeles însă că fusese în cursul dimineţii, judecând după un schimb de replici între Géraldine şi mama ei…

— Ah! Despre ce?

— Din câte mi-am putut eu da seama, Géraldine fusese cam aspră cu el, dându-i câteva răspunsuri tăioase, ceea ce pe mama ei o nemulţumise. I-a ţinut lui Géraldine o predică tot atât de lungă ca a Fratelui Peterkin, mai ales după ce a înfulecat o cină îndestulată; iar Géraldine…

— I-a dat tot atâta importanţă cât ascultă calul meu murg de frâu. Dar de câte ori îi pronunţi numele pe parcursul unei singure fraze!

— Să-i pronunţ numele! Cât de des? Al cui? veni răspunsul bâlbâit.

— Pe al cui altcuiva, dacă nu al Geraldinei Foster? Doar într-o jumătate de frază cred că ai făcut în aşa fel încât să-i pomeneşti numele de o duzină de ori.

— Haide, Randali, glumeşti. Nu l-am amintit decât o dată, pe cinstea mea!

— N-o pune zălog, că pierzi. Nu ţi se poate lua în nume de rău. Numele merită să fie repetat. Muzicalitatea lui e plină de dulceaţă.

Cuvintele fuseseră rostite cu bună dispoziţie, un zâmbet uşor luminând faţa gravă a vorbitorului. Tovarăşul său îi descoperi un subînţeles în vorbe şi în privire şi,

simţindu-se el însuşi uşor încurcat, se ferecă în muţenie. Hammond se întoarse calm spre el şi, lăsându-şi afectuos mâna pe umărul lui, îi zise:

— Ascultă, Miles, bătrâne, între noi s-a ivit o încurcătură de iţe ce trebuie deznodate.

— Între noi, Randall?

— Da, şi cu cât luăm mai degrabă problema în mână, cu atât nu vom fi siliţi să ne spargem capul cu ea. Suntem singuri şi dacă mai întârziem câteva clipe…

— Dar oare avem timp, Randall?

— Dacă avem timp? Da. Nici unuia din noi nu-i pasă cine ştie ce de cursă; n-avem mult de pierdut.

— Într-adevăr. Caii de care am auzit sunt unii de duzină. Este surul lui Vose, destul de bun la cursa de un sfert de milă; şi iapa tânără a lui Biggar, prăsilă de-a lui „MacQueen”; şi bătrânul cal „Bob” al lui Joe Balch, care ştii că n-a preţuit niciodată cine ştie cât; iar Barry, din câte am înţeles, are de gând s-o călărească pe „Frumoasa Géraldine”, cu care se făleşte atât de mult, iar…

— Ajunge cu enumerarea, spuse celălalt zâmbind. Ştiu probabil tot atât cât şi tine cu privire la caii ce se vor afla pe teren. M-am întâlnit ieri cu Tom Nettles care e în posesia tuturor veştilor. E de acord că nu va fi cine ştie ce de cursa asta, aşa încât, dacă pierdem o parte din ea, se cheamă că n-am pierdut nimic…

— Dar, Randall, Géraldine va sosi acolo devreme şi-i va lipsi orice companie masculină. De fapt i-am promis că voi fi pe teren de la început, ca să-i spun tot ceea ce e de spus despre cai. Evenimentul o pasionează grozav şi e gata să pună la bătaie o mulţime de mănuşi, puşculiţe şi batiste. Şi pe tine te aşteaptă devreme. Chiar mi-a spus că i-ai promis…

— Aha, prin urmare, şi-a amintit, aşa-i? Ei bine, zise, după o pauză de-o clipă, vom fi totuşi acolo ia timp. Ce am să-ţi spun, nu-mi va lua mult. Cei mai greu a fost să mă hotărăsc să-ţi spun, Miles.

— Să te hotărăşti, Randall? Oare despre ce poate fi vorba?

— Nu ghiceşti? răspunse celălalt, adâncindu-şi privirea în ochii tovarăşului său, ce se plecară sub tăişul ei cercetător.

— Văd că ştii despre ce-i vorba. Hai să stăm colea, Miles.

Se aflau acum la umbra unui magnific pilc de stejari ce acoperea vreo cinci sau mai mulţi acri de pământ, priveghind de pe o ridicătură de teren asupra câmpului şi pajiştii şi asupra şoselei ce se desfăşura în vale. Te puteai întinde pe nişte scăunele împletite grosolan, dar nu fără o ingeniozitate nativă, din nuiele de carie şi de ulm, în forme gotice, fantastice, în vreme ce ghirlande de muşchi cenuşiu festonau braţele întinse ale câtorva copaci, într-o dantelărie deopotrivă naturală şi încântătoare. Hammond îi arătă tovarăşului său unul din scăunele, în vreme ce el se aşeza alături. Urmă o pauză stânjenitoare, pe care puternica voinţă a celui dintâi o sparse după câteva momente, căci el poseda unui din caracterele acelea deschise şi netemătoare ce se pot elibera repede de sentimentul penibilului atunci când s-au hotărât să-şi facă datoria. Mâna sa se odihni din nou calmă pe umerii lui Henderson în vreme ce, privindu-l cu afecţiune în ochi, dădu drumul chestiunii ce-l preocupa.

— Miles, bătrâne, nu se cade, după atâţia ani de comuniune frăţească; răstimp în care am fost trup şi suflet unul pentru altul şi nimeni alt nu părea să mai existe pentru noi; îţi zic prin urmare că nu se cade să îngăduim acum ca între noi să se strecoare neîncrederea sau vreo neînţelegere.

— Bineînţeles, Randall! Pentru nimic în lume n-aş vrea să se întâmple una ca asta! Dar despre ce neîncredere e vorba… ce neînţelegere?

— Ascultă-mă, Miles; neîncrederea şi neînţelegerile se nasc cu uşurinţă şi se adâncesc încetul cu încetul între prieteni, plecând de la te miri ce. La început nici nu le observi, afară de cazul când inima se supraveghează, şi chiar şi atunci ele tind să crească şi să se înmulţească asemeni unor buruieni rele, dacă nu se opune inima la

timp. Acum se poate ca inima mea să greşească îndoindu-se de sine şi de inima ta…

— Dea mea, Randall?

— Da! Am motive să cred că relaţiile noastre s-au răcit întrucâtva de când Géraldine Foster a revenit în vecinătate.

— Randall! strigă celălalt, cu reproş.

— Este chiar aşa, Miles, dar în viitor lucrurile trebuie să se schimbe. Acesta este motivul pentru care m-am hotărât să-ţi vorbesc deschis, mai înainte ca buruiana să crească prea mare pentru a mai putea fi îngropată sub lama plugului. Din copilărie am fost prieteni şi am credinţa că prietenia ta va continua să-mi fie tot atât de preţioasă ca dragostea oricărei femei. Trebuie să continuăm să fim prieteni, Miles, chiar de va fi s-o iubim amândoi pe Géraldine Foster.

Celălalt îşi împreună mâinile, ca şi cum l-ar fi săgetat brusc o durere.

— Ah, Randall, m-am temut de asta; m-am temut!

— E mare păcat, Miles, că s-a întâmplat aşa, dar aceasta este situaţia, nu trebuie să ne mai temem de adevăr şi el nu trebuie să fie fatal prieteniei noastre. O pot iubi pe Géraldine cu toată înflăcărarea unei inimi de georgian, dar te pot iubi şi pe tine, Miles, şi te voi iubi până în clipa din urmă. Pentru asta nu trebuie decât să ne înţelegem unul pe altul. Să nu plutească între noi nicio îndoială. nicio neîncredere, nicio suspiciune. O iubeşti; îi vei căuta compania; vei încerca să-i câştigi iubirea, de vei putea; şi în acest scop îţi voi oferi orice prilej, neezitând să profit eu însumi de toate şansele ce mi se vor ivi. Până acum am curtat-o amândoi, fără să ne stăm unul altuia în cale. Vom continua la fel. E în spiritul unei prietenii adevărate ce pretinde o asemenea îngăduinţă. Recunosc cu sinceritate că, până acum, nu mi-a dat nicio dovadă cum că i-ar păsa câtuşi de puţin de mine mai mult decât de oricare bărbat de sub soare. Dacă tu poţi spune că ai avut mai mult noroc, spune-o deschis, Miles, ca un bărbat adevărat. iar eu nu i-oi mai face curte. Dispar cu totul din

calea ta.

— Eşti un tânăr plin de nobleţe, Randall, şi meriţi fata; ceea ce nu se poate spune despre mine. Eu unul n-aş fi avut inima să-ţi vorbesc aşa cum mi-ai vorbit tu mie, aşa după cum nu mi-aş putea deschide aripi şi zbura; simţeam cu toate acestea că aşa trebuie să se întâmple. O iubesc, aşa precum spui; trebuie să recunosc însă, ca şi tine. că n-am primit nicio încurajare. Ea nu pare însă să arate mai multă bunăvoinţă nimănui. Are mai mulţi curtezani. ştii, nu?

— Da, dar niciunul de care să ne temem noi. Tu eşti singura persoană care mă nelinişteşte. Are instinctul de a-ţi înţelege valoarea… de a te respecta…

— Nu sunt sigur de asta, veni răspunsul oarecum posomorât, însoţit de o mişcare nemulţumită a capului; mă tratează îngrozitor de urât uneori; cunoşti felul ei!

— Da, dar ştiu că la fel se poartă cu toţi ceilalţi, deşi fiecare se crede pe sine cel mai dat la spate. Este un adevărat tiran fata asta, îşi cunoaşte puterea şi-i face teribil de multă plăcere să abuzeze de ea; este o fiinţă nobilă, totuşi, în ciuda tuturor cusururilor.

— O fiinţă frumoasă, Randall!

— Eu nu mă refer atât la frumuseţea ei, Miles, deşi, după cum spui, este într-adevăr foarte frumoasă; mai important mi se pare că e o fiinţă *onestă*. Greşeşte adesea, e uneori îndărătnică şi răutăcioasă, dar nu cred să aibă în ea vreo urmă de viclenie, păcat pe care-l consider fatal la o femeie, oricât ar fi ea de frumoasă. Vorbeşte, gândeşte şi simte ca una ce poartă în piept o inimă simţitoare şi cinstită, ce n-a fost încă deformată şi denaturată de videşugurile societăţii şi învăţămintele altor femei. Acesta este motivul principal pentru care o iubesc şi care mă face să-i iert multe din excentricităţi şi îndărătnicii. Nu cred că se poartă cu tine altminteri decât cu mine ori cu alţii. Adevărul este că ea nu numai că-şi simte puterea şi se lasă purtată de temperamentul ei impulsiv, dar s-a şi obişnuit să dispreţuiască declaraţiile de dragoste şi atenţiile gentlemanilor. La Savannah şi Charleston a avut de-a face

cu linguşitori pe care i-a dispreţuit probabil nu din pricină că-i displac atenţiile şi complimentele, ci pentru că le suspecta de a fi interesate şi exagerate. Mai curând lipsa de haz a curtezanilor decât devoţiunea lor a inspirat minţii ei cutezătoare, care respinge banalităţile, neîncredere şi dispreţ. Din fericire, noi doi, Miles, nu suntem asemenea curtezani, dar ea mai trebuie încă să descopere ceea ce suntem. Nu mă îndoiesc că, dacă-i dăm răgaz, va descoperi. Am încredere în sinceritatea spiritului ei; în ceea ce pare a fi însăşi voinţa inimii: în căldura ei, impulsurile ei şi în inteligenţa bunului-simţ pe care-l descopăr deopotrivă în purtarea şi excentricităţile ei.

— Ah, Randall, nu ai a te teme de nimic, veni răspunsul cam abătut al celuilalt. Cred că te şi vede cu ochi mai buni decât pe oricine altcineva.

— Câtuşi de puţin, Miles; căci nu mi-am propus să-i câştig fulgerător afecţiunea. Mărturisesc că am adoptat o adevărată strategie în această privinţă. Trebuie să mă apropii de ea ca un bărbat în toată puterea cuvântului, nu ca un şcolar.

— Tu ai fost întotdeauna bărbat, Randall, chiar şi atunci când erai şcolar.

— Nu sunt sigur, Miles, că părerea asta a ta reprezintă un compliment. Unica mea consolare este aceea că greşeşti. Pe şcolarii care fac pe grozavii îi distruge precocitatea. Totuşi, dacă reuşesc s-o conving pe Géraldine că sunt un bărbat în toată puterea cuvântului acum…

— O vei convinge… o vei convinge! zise celălalt cu un oftat.

— Ba nu, Miles; nu vreau să te văd mâhnit. Trebuie să-ţi urmăreşti ţelul cu egală speranţă, înflăcărare şi hotărâre. După cum am mai spus, eu nu urmez calea obişnuită către succes şi împotriva mea se exercită o anume influenţă defavorabilă.

— Care este aceea?

— Antipatia mamei sale vitrege, ce decurge în mod firesc din dispreţul pe care-l manifestă mama pentru ea. Maică-mii, care se trage dintr-o familie veche, şi încă una

foarte mândră, îi displac manierele proaste şi iritante ale doamnei Foster. Nu pentru că ar fi de origine joasă, ci pentru că e impertinentă şi îngâmfată şi a depus serioase eforturi, neîncununate de succes, de a se strecura în intimitatea mamei mele. Pe lângă aceasta, doamna Foster înclină evident în favoarea acestui individ, Barry, care o tratează cu un respect ce frizează linguşirea şi care are perspectiva unei averi mult mai mari decât sperăm vreunul din noi să dobândim. De n-ar fi fost la mijloc bunul-simţ şi voinţa puternică a Geraldinei, mama vitregă şi-ar fi făcut voia până acum. În cele din urmă Géraldine ar putea însă…

— Cine, Géraldine? Niciodată! îl dispreţuieşte pe Barry.

— Foarte probabil; ştiu cel puţin că aşa ar trebui; aceasta nu-i diminuează însă în mod concret şansele, dacă împrejurările îi vor fi favorabile. Multe femei pasionale, prinse la momentul oportun, s-au căsătorit cu bărbatul pe care-l dispreţuiam Aceasta e slăbiciunea femeii. Nu trebuie să mai lungim însă această discuţie. Mi-am uşurat sufletul. La fel şi tu. Ce urmează acum? Să ne urmăm ţelurile, Miles, ca şi până acum, cu francheţe, cu sinceritate reciprocă şi cu iubire unul pentru altul. Dacă iucăm cinstit, vom putea rămâne mereu prieteni, indiferent cine va câştiga fata.

Cordiala strângere de mâini ce urmă fu ca un jurământ între ei. Multe alte lucruri fură spuse, dar pe care nu e nevoie să le repetăm. După câteva clipe, cei doi se aflau în şa, călărind doi cai înfocaţi, aparţinând unora din cele mai bune rase din ţinut. Se îndreptau spre hipodromul local, ce nu-şi câştigase încă faimă în calendarul întrecerilor sportive şi care avusese cinstea de a fi botezat cu numele Hillabee, după denumirea unui vechi trib de indieni ce s-a stins.

Capitolul III

CURSA DE CAI DE LA HILLABEE

În regiunile mai slab colonizate din Sud şi Vest se practică o mulţime de sporturi, pentru a compensa lipsa unei societăţi şi a plăcerilor accesibile celor care locuiesc

în oraşele mari. În zilele de sărbătoare, satele, ori mai degrabă cătunele, sunt ticsite de oameni. Judecătoria de ocol aduce laolaltă sute de oameni, bucuroşi că nu au altă treabă prin împrejurimi, în vreme ce, de zilele şerifului ori ale vânzărilor publice, alte sute apar la chemarea ciocanului licitatorului, oameni care nu au nici mijloace, nici dorinţa de a cumpăra ceva. Zilele de paradă militară îşi au invitaţii lor, laolaltă cu cei veniţi la instrucţie; iar Binefacerea, profitând de nevoile săracilor, îşi deschide adesea târgurile destinate unor scopuri filantropice, bizuindu-se pe universala dorinţă de a apărea în societate a celor care nu ar putea fi determinaţi să facă o cheltuială gratuită din bunăvoinţă dezinteresată. În aceste ţinuturi, pentru fermierul adult, ca şi pentru şcolar, sâmbăta este aproape o sărbătoare, ei venind la locul cel mai apropiat de întrunire, de obicei o băcănie, sub pretextul aprovizionării săptămânale. Scopul real însă este satisfacerea acelor plăceri ce decurg din contactele sociale şi care nu conduc întotdeauna la înnobilarea lor spirituală. În felul acesta, fermierul îşi află compensaţie pentru cele cinci zile de tras la plug, care epuizează mai mult decât oricare altă muncă. Îşi comandă sfertul său de whisky, pe care-l împarte cu tovarăşii săi, care-l cinstesc, la rândul lor, iar, spre seară, poate fi văzut îndreptându-se spre casă, menţinându-şi nu fără dificultate echilibrul în şa, având la un capăt al desagii fixate de-a curmezişul şeii un ulcior pântecos, iar la celălalt, doar atâtea provizii câte să potolească mânia stârnită a nevestei. Nu rareori se întâmplă ca, supraestimându-şi calităţile, să îngurgiteze mai mult alcool decât e permis pentru siguranţa vehiculului său ecvestru şi atunci, bărbat, ulcior şi şa alunecă laolaltă în şanţ ori în vreun tufiş, în vreme ce, nestânjenit, calul îşi croieşte drum spre casă. Aceasta, din fericire, se întâmplă doar arareori acum. În alte vremuri însă era o istorie curentă, asociată cu alte practici brutale, cum ar fi încăierările, răfuielile, limbajul injurios, ce lăsau calităţii noastre de oameni puţine motive de mândrie. Din fericire, amintirea acelor vremi slăbeşte cu fiecare zi.

Sporturile practicate în Sud şi Vest, chiar în coloniile de ia graniţă, au un caracter mai agreabil. Doar cursa de cai aminteşte într-o mai mare măsură de trecut, căci, în mod inevitabil, ea pune în funcţiune tendinţele animalice ale omului. În această privinţă îşi dovedeşte marea masă afinitatea cu străvechea familie saxonă a lui Bull! Picnicul şi partida de pescuit sunt suficiente pentru fetele şi băieţii aflaţi la vârsta dragostei, care nu e altceva decât una a încrederii reciproce şi a speranţelor. Cursele, în schimb, sunt pentru toată lumea şi pentru toate vârstele. Aici se întâlnesc cu toţii, ca pe un teren comun, indiferent de avere şi standard de viaţă ori de condiţie socială. Nimeni nu se crede atât de sus ori atât de jos încât să nu participe. Mulţi uită pur şi simplu de ei într-o asemenea perioadă. Cursa de cai atrage majoritatea populaţiei din ţinuturile împădurite mai mult decât oricare altă distracţie. Într-o oarecare măsură, ea oferă o imagine a războiului. Fascinează o populaţie din rândul căreia rareori se găseşte vreunul care să nu ţină un cal ori să nu ştie la perfecţie să călărească unul. Acest sport nu reprezintă aici o dovadă de snobism. Este gustat cu pasiune. Natura şi viaţa îşi dezvăluie cu acest prilej toate varietăţile de caracter. Chiar şi cel mai prostănac ţăran se însufleţeşte, în vreme ce-i trec prin faţă lucioşii cai de curse. Ochii i se aprind şi discern, ca aceia ai unui cunoscător, ţinuta capului, calităţile picioarelor sau ale gâtului. El pipăie cu pricepere pieptul şi umerii, îşi alege favoritul, după care îşi face cunoscută cu voce tare alegerea, ca pentru a-i sfida, parcă, pe toţi cei de-acolo. Este pregătit să facă ori să audă o glumă. Este gata să pună la bătaie câştigurile sale pe un an, pe baza puterii sale de judecată. Portvizitul unsuros îi stă la îndemână. Baloturile de bumbac îşi aşteaptă livrarea sau tovarăşii de sclavie. Nu mai arată a fi omul acela abătut şi grav, mergând parcă la întâmplare, fără speranţă sau ţel. E numai viaţă acum, gata să-şi înfrunte adversarii şi încrezător în succes. Tentaţia cursei nu-i priveşte însă numai pe cei de joasă înţelegere sau cu gusturi inferioare. Educaţia nu este înţeleasă aici în sensul unei subordonări

totale a naturii animale şi a elevaţiei morale cu preţul sacrificării pasiunilor. În anumite limite, nu se consideră a fi o contradicţie între emoţia provocată de contemplarea unui spectacol îndrăzneţ, rapid, energic, plin de forţă şi legile rafinamentului şi civilizaţiei. Iar tânăra domnişoară, care-ţi ciripeşte sentimental ore întregi, citind liber şi cu discernământ din pagini de Moore şi Wordsworth, poate fi văzută sărind aţâţată la bătaia de tobă ce dă semnalul pornirii trăpaşului. Faţa îi străluceşte în vreme ce urmăreşte cursa animalelor de rasă şi sufletul ei se aprinde tot atât de puternic precum acela al unui tânăr dragon care-şi zornăie pentru prima oară pintenii în furtuna bătăliei.

Cu toate acestea, doar privind mai îndeaproape cursa de cai de la Hillabee vom putea căpăta o imagine mai pregnantă asupra acestui sport decât cea pe care ne-o oferă descrierile generale. Se alege un teren viran înconjurat de pini, care, fiind perfect neted şi neînconjurat de nicio culme ori ridicătură de pământ pe o distanţă de câteva mile, se recomandă cu prisosinţă scopului. Pădurea este defrişată, făcând loc unui amfiteatru spaţios, cu circumferinţa ceva mai mare de o milă. În interiorul acestui spaţiu e amenajat un hipodrom în formă de cerc, demarcat de nişte şănţuleţe paralele, având între ele o depărtare de opt picioare. De jur-împrejur se întind pădurile seculare: o ghirlandă verde de pini uriaşi, la picioarele cărora a răsărit, în locul celor tăiaţi pe marginea hipodromului, un cordon îngust de stejari pitici. Printre aceştia, poţi vedea numeroase căruţe, încărcate cu provizii de hrană şi băutură. Iată turtă dulce şi cidru, preparate în casă; friptură rece din belşug, şuncă şi pui cu garnitură, carne de oaie şi de porc, întinse pe mese lungi din scândură ordinară şi aşteptându-şi clienţii. Dintr-o parte se ridică fumul unui grătar mare pe care se frige un animal întreg; un juncan e aproape gata fript, suspendat de un ţăruş deasupra unei gropi enorme. În toate desişurile sunt priponiţi cai şi sub copaci vezi maldăre de şei. Proprietarii lor s-au risipit deja în jurul hipodromului, în vreme ce sute

de negri se îmbulzesc înăuntrul şi-n afara lui, oriunde e făgăduinţă de noutate. Ei ţin să rivalizeze cu superiorii lor, riscându-şi până şi ultimul bănuţ pe picioarele celor câţiva favoriţi. Pentru ei există însă o atracţie şi mai mare în uriaşul cort alb, înălţat într-una din extremităţi, deasupra căruia flutură în falduri soioase drapelul naţiunii cu dungi şi steluţe. Atracţia vine de la o noutate. E vorba de un grup de călăreţi de circ. Armăsarii lor, vesel împodobiţi, au şi pornit-o într-o defilare zgomotoasă pe hipodrom, în sunetele muzicii, urmaţi de o mie de negri. Exerciţiile lor încep la încheierea cursei, ce nu poate avea loc mai devreme de amiază. Intervalul de până atunci e încărcat de nelinişti alinate, în parte, de evenimentele cursei. Pregătirile pentru ea sunt în plină desfăşurare. O privire fugară la extremitatea arenei ne dezvăluie adăpostul improvizat, dar înalt, al juriului, asemănător întrucâtva unei pagode chinezeşti şi înfăţişarea chipeşă a altor vizitatori, călare şi pe jos. Mulţi au un interes mai profund pentru evenimentele zilei, decât simpla curiozitate. Aceştia sunt sportivii, jocheii, proprietarii de cai, admiratorii lor, călăreţii şi toţi aceia care, într-un fel sau altul, privesc înspre viitor cu o preocupare egoistă. Ei se foiesc împrejur, făcând ocoluri mari, ori se îngrămădesc în grupuri în jurul vreunui cal favorit ori al vreunui vorbitor. Iată, colo, în jurul tobei, a cărei menire este să dea semnalul de pornire pentru cal şi călăreţ, s-au îngrămădit o duzină de inşi; şi nu prea departe îl puteţi vedea pe flautistul amator, cântându-şi voios pentru propria-i plăcere şi depănând la instrumentul său, într-o manieră cam şchioapă, povestea lui Robin Adair şi Roslyn Castle. Alţii sunt mai prinşi cu treburi şi mai implicaţi. Ei cântăresc calul şi călăreţul, măsoară pista, înseamnă pariurile şi intrările şi, în general, se poartă ca şi cum însăşi următoarea mişcare a marelui glob pământesc ar depinde de înţeleaptă înţelegere a activităţii lor.

Aruncându-ne privirile dincolo de acest cerc, perspectiva este la fel de încurajatoare. Atenţia ne e reţinută, în primul rând, fireşte, de impozantul *cortege* al

claselor superioare. Puteţi observa cum, aşezaţi în trăsuri, carete, căleşti cu patru locuri şi trăsuri cu un cal, cei zece mii de aristocraţi au primit în mod tacit acordul mulţimii să formeze o mică societate separată. Vehiculele se îngrămădesc, atrase parcă de simpatii reciproce, proţapurile amestecându-se unele cu altele. Caii au fost deshămaţi şi priponiţi la umbra tufişurilor învecinate. În trăsuri stau doamnele, de vârste tot atât de diferite precum genurile lor felurite de frumuseţe. Ele formează grupuri compacte, sau cercuri, în funcţie de gradul de intimitate dintre ele, excluzând aprig pe toţi nepoftiţii, lăsând doar suficientă cale liberă pentru servitori sau pentru cavalerii lor. îmbrăcate în veşminte bogate şi elegante şi înconjurate de fermecătorii aristocraţi de sex opus, care-au încălecat caii şi sunt gata să-şi dovedească priceperea de călăreţi, ele împrumută scenei veselie şi strălucire, animând-o şi mai mult. Cavalerii lor le dau roată plini de atenţie; când zboară la locul evenimentelor pentru a vedea ce se mai petrece, când se întorc pentru a aduce ştiri. Le descriu încântatelor lor companioane caii şi le sfătuiesc în alegerea favoriţilor, pierzându-şi în favoarea lor şi panglica şi mănuşa, cu cea mai fermecătoare galanterie. Puteţi observa emblemele şi însemnele ce împodobesc toate piepturile frumoaselor: ele sunt albe, roz, roşii şi verzi, desemnând culorile celor mai buni cai, iar frumuseţea nu se simte de data aceasta lezată de faptul că e tributară animalului.

Cei mai mulţi, chiar dacă mai puţin atrăgători la înfăţişare, nu sunt lipsiţi de pitoresc şi nici de demnitate. O privire aruncată spre dreapta ne descoperă o mulţime având în mijloc o căruţă, deasupra căreia flutură un steag roşu, înălţat la douăzeci de picioare în vârful unui pui de pin. Verticalitatea acestuia este asigurată de un grup de butoiaşe, din care chiar şi cei mai abstinenţi pot căpăta o înghiţitură de cidru indigen sau de *switchel*[8]; în vreme ce persoanele care ţin mai bine la băutură se pot desfăta

8 Un fel de melasă condimentată cu oţet şi ghimbir şi, cîte- odată, cu rom. (n. tr.)

dintr-un altul cu o duşcă de whisky sau rachiu de măr: sau cu un sortiment occidental inferior de whisky irlandez, pe care, după o vreme, Patrick al nostru învaţă să-l dea pe gât cu o plăcere asemănătoare aceleia ce-l făcea să-şi plescăie buzele deasupra ulciorului brun în insula sa de baştină. La marginea desişurilor, se mai pot vedea şi alte căruţe cu steaguri, umbrite de pomi, dar nu ascunse vederii cetăţeanului însetat şi înfometat. În funcţie de experienţa fiecăruia, aceştia se împrăştie printre diferitele căruţe şi numai ce auzi:

— Hei, unchiule Billy, ia zi-mi ce ai pentru un gâtlej însetat astăzi?

Sau:

— Iată-te şi pe dumneata, taică Nathan, strălucitor ca un strop de rachiu; mereu ai câte ceva pentru un păcătos însetat! Iar unchiul Billy, răspunde zâmbind:

— Într-adevăr, Joel, fiule, şi niciodată n-am să fiu atât de bătrân ca să nu te mai pot servi. Sau l-auzi pe taica Nathan răspunzând cu un glas tunător:

— Da’ mă rog ce-ai vrea mata, ulcioraş cu două guri? Nu mă găsesc eu aici pentru salvarea unor păcătoşi amărâţi ca tine, care zic că n-au tras la măsea până când dau pe dinafară şi nu-i mai duc picioarele? Dă-i drumul şi vezi de poţi găsi calea spre propriul tău gâtlej. Iată marfa ce te-o face să deschizi gura, chiar dacă n-ai pus ochii pe ea; aşa cum se repede o ştiucă înfometată la momeală, numai pentru că simte după miros că-i ceva de haleală în heleşteu.

E acum rândul celuilalt hâtru să răspundă după acelaşi tipic; cu o glumă blândă, fără răutate; sfârşind cu o invitaţie către ceilalţi băieţi să se apropie şi să încerce o gură de lichior de piersici, de rachiu de mere, de whisky sau cidru, de la unchi ori de la taica, fiecare după gustul său.

— Cine plăteşte, întrebară vreo doi-trei într-o suflare.

— Cine dacă nu Joel Norris? sau Pete Wither, sau Ben Climes ori alt bine cunoscut flăcău din popor, pe care s-au învăţat să-l respecte pentru mâna largă cu care dăruieşte o

gustare sau băutură, în funcţie de dispoziţia de moment, sau de provocarea primită. Aşa se formează grupurile, iar adunarea laolaltă duce la băutură; băutura la pariuri; se despart sau se adună din clipa în care intră pe teren, mai interesaţi să se amuze decât să-şi facă datoriile zilnice.

Greu de mulţumit mai trebuie să fie acela care găseşte un asemenea spectacol neîndestulător. Acolo, stă pe iarbă un grup de fete de la ţară. Îşi întind coşurile cu prăjituri – *gunjas*, cum le numesc – şi pun la fiert vase mari cu cafea. Dincolo de ele, la mică distanţă, apar altele, asemenea lor, ocupate să aşeze farfurii, cuţite şi furculiţe pe mese. Spre prânz le veţi vedea dinaintea farfuriilor aburinde, înconjurate de inşi glumeţi, înfometaţi. Cărţile de joc şi zarurile încep să devină centrul de atracţie al altor grupuri, care se retrag în locuri mai depărtate, la poalele pădurii, iar chestiunea mai intimă a „pocherului" sau „bătrânei târlii" înflăcărează pe mulţi pe moment, făcându-i indiferenţi la apropierea cursei de cai, pentru care nu le mai rămâne nici măcar un bănuţ de pus la bătaie. îi vedeţi sărind în picioare atunci când strigătele mulţimii şi iureşul cailor anunţă apropierea armăsarilor care concurează; o privire le este însă de ajuns; şi, mulţumiţi că nici nu câştigă nici nu pierd de pe urma acestui fapt, se aşază ia loc pe iarbă ori pe buştean reîncepând jocul cu înnoită *nonchalance* şi îndrăzneală.

Priviţi acum la cercul format în pădure, unde un public aţâţat încurajează pe cei doi rivali să se ia la bătaie. Cei doi sunt despuiaţi; piepturile late şi musculatura puternică promit o luptă în toată legea. Se apropie unul de altul cu egală prudenţă şi se prind în braţe, respectând legile sportivităţii. Se opresc şi fiecare îl ridică pe celălalt de la pământ; acum se îndoaie într-o parte şi-n alta, ca nişte copăcei înalţi, bătuţi de vântoase capricioase, căzând şi ridicându-se iar; e o luptă încrâncenată, cu deznodământ nesigur pentru spectatori, care, uitându-şi curând de sine, îi urmează fără să-şi dea seama pe luptători în toate răsucirile lor şi, nemaiştiind unde se află, alunecă pe ring în îmbrăţişarea unor adversari potriviţi cu care se iau la

trântă şi se rostogolesc pe jos, fără să fi schimbat niciun cuvânt. Pe o alee umbrită, puteţi vedea doi inşi, urmaţi de admiratorii lor; dezbrăcaţi de haină şi desculţi, cu pumnii încleştaţi, sunt gata s-o pornească într-o cursă de o sută de iarzi. Dincolo de ei, mai în adâncul pădurii, sunteţi invitaţi să asistaţi la o întrecere de tras la ţintă între puşcaşii din două ţinuturi vecine, cărora prietenii le aduc laude de mai multă vreme. Pentru prima oară s-au întâlnit acum faţă în faţă. O cursă de cai, precum aceea de la Hillabee, adună laolaltă cei mai înzestraţi indivizi din mai multe ţinuturi. Au fixat drept ţintă un dolar la o distanţă de o sută de iarzi. Dacă ar fi putut fi văzut un shiliing la distanţa aceea, ar fi preferat bănuţul mai mic.

În acest fel este împărţit şi ocupat întregul câmp. Oamenii se adună în grupuri pe tot parcursul zilei, afară de momentele de interes deosebit ale cursei, când toate chestiunile mărunte converg către un singur punct. Mulţi hoinăresc însă nepăsători prin împrejurimi, plăcerea lor derivând mai curând din distracţiile altora decât din propria lor participare. Ei se plimbă încoace şi încolo, gata la orice chemare ce le promite o nouă atracţie. Când răsună strigăte de luptă, iar ei aleargă cu sufletul la gură la locul încăierării; când se rostogoleşte din căruţă un butoi cu whisky, iar proprietarul se aruncă rostogolindu-se odată cu el, sub privirile spectatorilor încântaţi. În altă parte, o masă făcută din scânduri, cedează sub coatele clienţilor, iar slănina şi tigăile se răstoarnă de-a valma în nisip; alteori, un cal insuficient dresat se abate de pe pistă împrăştiind grupul de spectatori înspăimântaţi, care o rup la fugă mai dihai decât calul. Cam atât în ceea ce priveşte aspectul general al cursei de cai de la Hillabec în memorabila zi despre care povestim. Este timpul acum să fim mai amănunţiţi, plecându-ne privirea asupra personajelor care, după cum credem, îl vor interesa cel mai mult pe cititorul nostru.

Capitolul IV

BEMOLI ŞI DIEZI

O cursă de cai îşi are muzica sa; în orice caz, noi ne

aflăm acum între bemoli şi diezi. Aici vedeţi, la scară restrânsă, câteva din acele personaje care, într-un domeniu mai larg şi beneficiind de o pregătire mai bună, ar putea deveni bancheri vestiţi sau nu mai puţini vestiţi diplomaţi. Puteţi întâlni aici un Rothschild obscur şi puteţi asista la mici trucuri politice ce ar putea face cinste unui Metternich. Uitaţi-vă acum, de exemplu, la persoana care se apropie de noi. Înfăţişarea sărăcăcioasă şi ţinuta molâie v-ar atrage cu greu atenţia dacă nu v-aţi da seama de la bun început că se ascunde ceva mai mult sub ele. Nu este genul flegmatic, cum l-ar categorisi un observator întâmplător. Ochiul său, mascându-şi căutătura sub sprâncenele stufoase, este mai curând al uliului, în vreme ce, rotindu-se în înalturi, priveşte pieziş spre cârdul de prepeliţe ce se ghemuiesc în lungul desişului de mur. Ţinuta lejeră, rece şi netulburată, rânjetul ce-i joacă în jurul gurii, în vreme ce faţa păstrează o gravitate impenetrabilă, atitudinea deopotrivă nepăsătoare şi scrutătoare, familiaritatea evidentă cu toţi şi toate şi faptul că, în vreme ce el nu pare să caute tovărăşia nimănui, e rareori văzut fără un însoţitor – toate acestea depun mărturie despre un personaj şi un caracter cu totul deosebit. Dar ce fel de caracter? Scena pe care evoluează cu atâta degajare şi costumul pe care îl poartă ne oferă cheia secretului. Este unul din eroii cursei. Aceasta, chiar dacă la scară umilă, este scena victoriilor sale. Cunoaşte fiecare hipodrom din Georgia şi fiecare cal după copite; cunoaşte toţi jocheii şi valoarea lor. Şi fiind el însuşi un binecunoscut *diez*, preocuparea sa constantă este aceea de a-şi extinde cercul cunoştinţelor printre *bemoli*, care sunt pretutindeni prea numeroşi ca să poată fi uşor studiaţi. Dar cel mai bine se pricepe la cai. Recunoaşte dintr-o privire marfa de calitate, îi citeşte animalului în ochi viteza, iar rezistenţa i-o verifică la cursele de un sfert de milă; şi cunoaşte la fel de bine ca oricare altul arta de a ascunde defectele calului pentru a înşela ochii altor examinatori. Aceasta este în exclusivitate lumea sa. Grajdurile îi sunt biblioteca; cursele îi sunt locul de

închinăciune, iar carte de rugăciuni îi e plicul murdar cu hârtii împăturite la întâmplare în care-şi notează rămăşagurile şi datoriile. Veşmântul său nu-i trădează însă cu nimic obişnuinţele, cu toate că e destul de grăitor în privinţa caracterului. Pantalonii îi sunt largi; îi atârnă în jurul şoldurilor fără bretele, ceva în genul pantalonului marinăresc; din când în când şi-i trage-n sus pentru a ajunge doar pentru puţină vreme la nivelul jiletcii scurte şi deschise ce atârnă ceva mai sus; şi-a îndesat picioarele în nişte ghete jalnice, ce ar avea ele însele nevoie de învelitori, aşa cum arată, roase pe lături şi scâlciate la glezne. Cămaşa de vânătoare a suferit un tratament similar: roasă pe margini, cu gluga pe jumătate smulsă. Şapca pusă pe-o parte a cunoscut şi ea avatarurile ei; cozorocul îi atârnă, ameninţând constant să alunece, peste ochiul stâng. Jiletca îi flutură neglijent, ca urmare a lipsei nasturilor. Cămaşa, aflată într-o situaţie similară, îi lasă în parte pieptul gol; iar basmaua neagră, petrecută ca o funie în jurul gâtului, cu capetele atârnând până aproape de mijloc, lasă să se vadă într-o parte gulerul cămăşii. Ţi-ai putea închipui că-i ultimul sărăntoc de pe pământ. Aceasta este însă politica lui. Este un *chevalier d'indust He*. Trăieşte mulţumită inteligenţei sale; aceasta reprezintă însă un capital foarte mare; un capital care atrage, altul. Observaţi numai că oriunde merge el este urmat de o persoană cu o înfăţişare total diferită. Este vorba de un ins înalt şi arătos, dintr-un alt ţinut; bine îmbrăcat, poate chiar cu exagerare, şi cu purtări elegante. El este cel care oferă capitalul, în vreme ce sfetnicul său contribuie cu deşteptăciunea. Cu toate acestea, nu par să conlucreze. Străinul nu-l urmează întru totul pe asociatul său. Îi îngăduie să meargă înainte şi la oarecare distanţă, dar nu-l slăbeşte nicio clipă din ochi. Stă doar prin apropiere pentru clipa când peştele urmează să fie prins şi-l lasă pe celălalt să procedeze după cum îl taie capul, fără să-l întrerupă ori să-i vorbească. Să urmăm, o vreme, prima noastră cunoştinţă. Cu câtă uşurinţă îşi croieşte drum prin mulţime; deşi nu face niciun efort să placă, este primit

pretutindeni cu prietenie. El are o vorbă bună pentru fiecare şi cunoaşte exact subiectul potrivit imaginaţiei şi sentimentelor fiecăruia. La drept vorbind, este un adevărat gentleman, de la care mulţi inşi cu pretenţii ar putea lua lecţii.

— Şi-aşa, Burg – se adresează el unuia, căruia-i gâdilă mai întâi urechea cu vârful cravaşei ce-o poartă în mână şi care se întoarce doar la auzul vocii sale – zici că „Betsey Wheeler" a murit de capie?

— Ah! Ned; da. A murit, sărmana fiinţă, într-adevăr!

— Bune picioare mai avea „Betsey" la un sfert de milă. Frumoasă cursă a mai făcut cu „Buzzard" al lui Latham anul trecut.

— Nu-i aşa, Ned? se lumină la faţă celălalt, în vreme ce strângea mâna noului venit. Ah, grozavă mai era! Jocheul meu nu s-a consolat încă după pierderea ei.

— A fost o iapă *grozavă*! accentua Ned. Nu-s multe care s-o întreacă acum, Burg.

Celălalt fu grozav de flatat.

— Ah, Ned, tu ai într-adevăr pricepere la cai!

— Mai ai mânza ei?

— I-am vândut-o căpitanului Barry.

— Ah! N-ar fi trebuit s-o faci. E şi el azi aici – Barry vreau să zic?

— Da, aşa cred.

— Mai are mânza?

— Da, o mai are; şi o s-o şi pună să alerge; după părerea lui, e tot atât de bună pentru cursă ca oricare alt cal de patru ani din ţinut.

— Dacă seamănă cu mama sa, este, într-adevăr, Burg.

— Seamănă ca două picături de apă; atâta doar că, după părerea mea, e ceva mai ciolănoasă.

— Cu atât mai bine. Acesta era punctul slab al lui „Betsey".

Acestea fură ultimele cuvinte schimbate între cei doi. Cunoştinţa noastră trecu mai departe; în clipa următoare, însoţitorul său se apropie, îndeajuns de mult pentru a prinde cuvintele rostite în şoaptă:

— Am aruncat o sămânţă care o să încolţească. Barry e un prost! Iar Burg o să-i repete tot ce i-am spus.

Celălalt se retrase din nou, iar jocheul nostru îşi urmă drumul până când, oprindu-se brusc, lovi uşor cu cravaşa peste fluierele picioarelor o persoană care, rezemată de un copăcel, părea să fie prea puţin interesată de ce se petrecea în jur. Se întoarse uşor la salutul echivoc şi, pe măsură ce privirea sa distingea trăsăturile agresorului, cuvintele şi expresia sa sfidătoare făcură loc altora de glumă şi bună dispoziţie.

— A, bună, maimuţoiule! Nu te temi c-o să ţi se prindă coada aia în capcana lupului?

— Nu, Jake; ştiu eu că n-ai tu colţi care să ia pielea cuiva.

— Zici că n-am? Ia încearcă numai să-mi arunci un alt soi de căutătură şi-oi vedea de n-oi lua io pielea de pe tine.

— Să mă jupoi?

— Şi de ce n-aş face-o? Jake, băiatule, mă aflu azi aici ca să-ţi iau pielea de pe tine.

— Tu!? Nu-ţi stă ţie-n fire să faci una ca asta, Ned.

— Într-adevăr, sau n-am de pe cine. Am aici cu mine cea mai bună mânză ce-a fost văzută vreodată la Hillabee.

— Ei, nu mai spune! Unde-i?

— Acolo, în tufişuri; am s-o arăt la vremea potrivită. I se spune „Graystreak” şi, într-adevăr, zboară de mănâncă norii. Oare n-am auzit eu de la un bătrân hapsân care nu-şi dădea niciodată seama de valoarea unui cal până ce nu ajungea hoit că Jake Owens Trândavul are o mânză cu trei picioare, ori mai multe?

— Dacă ai auzit? Bineînţeles c-ai auzit, Ned Ramsey; uite-o colo; se numeşte „Kate Nebuna”, dar îţi spun eu că aleargă cu chibzuinţă. Aici nu face pe nebuna. Ea este iapa care o să-i ia smacul lui „Graystreak” a ta şi oricărui alt animal pe care l-ai întâlnit vreodată.

— Poftim? zise celălalt, întorcându-se în direcţia arătată cu o arcuire plină de dispreţ a buzelor şi fluturându-şi cravaşa. Poftim? Sper că nu vorbeşti de amărâta aia de iapă murgă de colo, care arată de parcă n-

ar fi năpirlit şi n-ar fi gustat grăunţă de ovăz de la începutul războiului? Bine, Jake, dar sărmanul animal parcă abia s-ar ţine pe picioare, cerşindu-i stăpânului ei îndurare. Îmi pare c-ai pus-o la post şi rugăciuni, Jake. Cred că numai priponul o mai ţine pe picioare. Lasă-i numai capul în jos şi-oi vedea că nimic pe lume n-o s-o mai facă să şi-l ridice până n-oi ţesăla-o pe jumătate.

— Să vorbeşti după ce s-o isprăvi cursa, Ned. De când te ştiu ai fost repezit la vorbă în privinţa animalelor altora. Dacă „Kate Nebuna11 nu poate sta în picioare e din pricină că preferă să alerge. Haide însă s-o vedem pe „Graystreak" a ta şi-ţi zic ce vom face, de cum pun ochii pe ea. Nu ştiam că ai un asemenea cal. Când ai căpătat-o şi de unde?

— E din Mississippi. M-am târguit pentru ea cu un ins pe nume Myers, care a scos-o la vânzare. Dar o să-şi scoată ea banii şi ăsta-i unul din motivele pentru care ţin la Hillabee. Pregăteşte aşadar o recompensă grasă.

— Da, da, goleşte-ţi punga, Jake! Mergi la sigur cu iapa murgă, bătrâne. Nu cred să-şi afle pereche astăzi pe teren, zise unul din vecini.

— Mi-nchipui că te crezi mare cunoscător de cai, Owens? remarcă liniştit Ned Ramsey.

— Aşa socotesc. Era şi timpul, veni răspunsul celuilalt.

— Păi dacă judecata unui om are vreo valoare, apoi aceea se măsoară cu cât are în pungă.

— Aşa zic şi eu; şi sunt gata să pariez pe iapa murgă a lui Jake, cu toate că n-am văzut iapa ta.

— Asta înseamnă să fii bărbat. O vei vedea, totuşi.

— Şi de-o văd şi de n-o văd, totuna mi-e. Eu tot am să pariez pe murgă!

— Aşa e! înfundă-l, Charlev Owens. Nu-i decât un ageamiu, strigă unul din spectatori.

— Aruncă-i momeala şi-o să vezi că se repede după ea, zise un altul.

— Un ageamiu! Da, într-adevăr, răspunse Ned Ramsey cu răceală. Sunt gata pentru orice momeală,

băieţi, pot înghiţi oricât. Cu cât mai mare miza, cu atât mai bine.

Pariez pe „Graystreak” contra lui „Kate Nebuna” sau contra oricui. Ce-mi pasă? Mânza trebuie să-şi scoată banii. Iată o întrecere a unei maşini cu abur contra vuitului! Grozavă nevoie de bani mai am. Care-i ăla să năduşească de dragul filantropiei? Iată: aveţi de ales între calea ferată şi diligenţă. Unde-s pasagerii?

— Înfundă-l, Charley Owens!

— Cât pot de adânc, zise Charley, scoţând un portvizit soios şi dezvăluindu-i conţinutul. Nu era mare lucru în el. Vreo nouă dolari şi treizeci şi şapte de cenţi, în bancnote şi argint, cea mai mare parte în monedă georgiană şi caroliniană. Suma fu numaidecât acoperită dintr-unul din buzunarele lui Ned Ramsey, care invită şi alţi doritori.

— Dar unde-i iapa sură? întrebă Jake Trândavul.

— E o păcăleală!

— O păcăleală! E păcăleala ta atunci, fu răspunsul lui Ramsey la această provocare. Îmi pare că ai obrazul destul de gros pentru aşa ceva. Cât despre iapă, uitaţi-o, băieţi, că se apropie. Priviţi sura: cenuşiul unei furtuni spintecat de dâra unui fulger.

— Ura pentru Ned Ramsey; merge la sigur.

„Graystreak” era adusă acum de un îngrijitor.

— Priviţi-o; gata să-şi ia zborul. Astea zic şi eu picioare, iar capul şi gâtul ar putea face o fată frumoasă să moară de necaz. Nu te poţi împotrivi picioarelor zămislite de fulger, aşa cum vântul nu poate străbate, când are drept stăvilar uraganul. Nu-i aşa că-i o frumuseţe, Jake?

— Arată destul de bine, dar nu se poate compara cu „Kate Nebuna11.

— Aşa zici? Ei bine, zi pe cât pariezi.

— Scrie acolo, cinci dolari.

— S-a făcut. Şi-i aştept perechea.

— Pariez şi eu! strigă un ins cu mâini uriaşe, care-i spunea lui Jake „unchiule”, despăturind o bancnotă soioasă de aceeaşi valoare.

— Ce dracu'? interveni altul, nu pot pune şi eu laba pe nişte hârtii din alea frumos pictate? Şi eu cred în unchiul Jake. Am mai văzut cum îi sfârâiau picioarele lui „Kate" la cursa de trei mile, aşa că pariez din nou pe ea o bancnotă de cinci.

— Bine faci! Eşti un tip curajos atunci, răspunse Ramsey, începând să se scotocească prin buzunare. Acestea nu păreau să conţină mare lucru; bancnotele făcură loc la tot felul de mărunţişuri pe care el le scotea la iveală, cât se poate de metodic şi fără să roşească, din străfundurile unor încăpătoare buzunare de pantaloni: un cuţit, un burghiu, o undiţă, un fluier, nasturi şi tutun, un dop, nişte sfoară şi vreo duzină de alune. Boar din când în când ieşea la iveală şi câte un ban: o monedă de doi dolari şi cincizeci de cenţi, câteva monede mexicane şi nişte mărunţiş valorând la un loc doi dolari, ce-şi făcură apariţia cu timiditate, contrastând bizar cu celelalte bunuri ale jocheului nostru. Acestea fură curând adunate, iar suma stabilită o acoperiră prietenii lui Jake Owens, care aveau încredere în iapa lui. După părerea susţinătorilor săi, Owens era un bun cunoscător de cai, şi, desigur, la fel şi Ramsey; „Ivate Nebuna", în schimb, se dovedise *jorte*, iar apariţia ei foarte *ţeapănă* făcea mulţimea să aibă multă încredere într-un animal a cărui înfăţişare promitea atât de puţin, în vreme ce stăpânul lui perspicace aştepta de la el atât de mult. Pielea iepei avea într-adevăr un aspect nesănătos; îşi ţinea capul în jos, aproape între picioare; iar privirea îi luneca şi ea în jos cu tristeţe, de parcă ar fi fost conştientă de dezamăgirea pe care avea să le-o provoace prietenilor săi. Toate acestea însă, după opinia sprijinitorilor unchiului Jake, erau menite doar să inducă în eroare. Se ştia la ce videşuguri recurge jucătorul şmecher pentru a încuraja îndoielile credulului; şi coama strânsă a lui „Kate Nebuna", părul aspru şi neţesălat, pielea zgrunţuroasă şi înfăţişarea ursuză, toate erau privite ca rezultat al unei instruiri şi pregătiri viclene în vederea păcălirii „bemolilor". Cu totul altfel arăta „Graystreak". Cu adevărat un animal rapid şi vânjos. Avea membre fine şi

graţioase, pielea netedă şi lucioasă, iar mişcarea capului şi strălucirea privirii dovedeau privitorului numaidecât că trufia ei în ceea ce-i privea calităţile nu era mai prejos de convingerile stăpânului în favoarea sa. Tocmai acestea se întorceau însă împotriva ei în ochii celor care pariau, căci majoritatea fuseseră păcăliţi la viaţa lor tocmai de câte un animal neaspectuos, precum iapa lui Jake Owens

Trândavul. Pe asta se bizuia şi Ramsey, altminteri înfăţişarea lui „Graystreak" ar fi favorizat-o mai puţin.

— Consider, spuse Ramsey, aruncându-şi privirea în jur, că am pescuit tot ce era de momit pe-aici.

— Dacă poţi să ţii pasul cu mine, strigă un cetăţean unsuros, înaintând şi întinzând ia vedere două hârtii, valorând împreună un singur dolar.

— Cine zice că nu pot? răspunse Ramsey, în vreme ce scotea din buzunarul de la vestă, între degetul mare şi arătător, un supliment de aceeaşi valoare.

— Atunci, pune-le la bătaie!

— Calul mic se ţesală uşor.

— Te simţi destul de bărbat, Ned Ramsey, pentru a ţesăla unul voinic? strigă un altul din mulţime, care-şi făcu loc în faţă, apărând acum în mijlocul cercului. Prezenţa lui făcu senzaţie. Asta urmărise şi el. Era mic de statură; un individ vioi, spilcuit, părând a fi de familie bună şi a avea ocupaţii ce nu implicau muncă fizică. Avea obrajii netezi şi palizi şi nişte ochi negri, strălucitori şi ageri. Părul lung îi ieşea de sub şapca de stofă verde, de care atârna un ciucure de un verde ţipător; pe degete purta mai multe inele mari. Ceea ce atrăgea însă privirea era restul vestimentaţiei: o jachetă strânsă pe corp, cu o coadă scurtă ca a unui dragon, şi pantaloni strâmţi şi scurţi, totul de culoare stacojie, după moda jocheilor englezi; cizmele înalte şi albe îi completau echipamentul. Costumul fusese copiat după o stampă englezească; iar picioarele graţioase şi silueta suplă, chiar dacă *petit*, justificaseră în opinia vanitosului strania depărtare de la toate obiceiurile ţinutului.

— Este căpitanul James Barry, şopti unul din

spectatori altuia, care întrebase ceva. Este îndeajuns de bogat pentru orice soi de nebunie şi nimeni nu vede nimic rău în asta.

În aceeaşi clipă Ned Ramsey fu văzut schimbând priviri pline de subînţeles cu străinul bine îmbrăcat care-l urmărise toată dimineaţa, ca şi cum i-ar fi spus: „Acesta este omul nostru”.

— Spune-mi, Ned Ramsey, strigă Barry, eşti îndeajuns de bărbat pentru a ţesăla un cal voinic? Ţi-am văzut iapa; e un animal arătos, într-adevăr; ştiu însă câte ceva despre „Kate” a lui Jake Owens şi nu mă dau înapoi să pariez pe picioarele ei contra iepei tale.

— Nu zău, ei, domnule Barry, sunteţi ceva mai sus de nasul meu, dar sper să mă descurc. Cred în „Graystreak” şi merg cu ea până la moarte. Nu-mi trebuie mult ca să-mi frâng gâtul, asta-i drept; dar ce este…

— Uite, poţi să-mi ţii piept la asta? întrebă Barry, punându-i în palmă o hârtie de cincizeci de dolari.

— O să mă cam secătuiască, dar nici nu mă dau bătut; şi cu toate că trebuie să intru în banii puşi deoparte pentru plata mânzei, iată banii! Suma cerută fu scoasă la iveală, de data aceasta însă dintr-un buzunar lateral al hainei lui Ramsey, care, după cum se observă, se hotărî cu greutate s-o desprindă din locul său sigur. Jake Owens Trândavul nu rămase insensibil la această demonstraţie. Ea păru să-i deschidă noi perspective asupra cazului, făcându-l să procedeze la o nouă examinare a ciudatului animal pe care un judecător atât de bun precum Ned Ramsey risca atât de mult. Noul venit, pe care-l vom cunoaşte de acum înainte ca domnul Barry, nu fu însă tot atât de impresionat de întâmplare.

— E prea mult pentru „Kate Nebuna1, Ned Ramsey! Am şi eu o iapă a mea, frumoasă cum nu-i alta azi pe teren. Socot că n-ai văzut-o nici n-ai mai auzit de ea. O cheamă „Betsey Wheeler”, o iapă grozavă din acest ţinut, prăsită unei iepe din New Orleans al cărei nume l-am uitat.

— Cunosc iapa de care vorbiţi, răspunse Ramsey, ridicându-şi privirea, dar fără să pară a-l descoperi pe

numitul Burg care stătea în spatele lui Barry şi căruia-i vorbise de iapa cu pricina cu un ceas în urmă, în termeni de excesivă admiraţie. Iapa aceea, „Betsey Wheeler”, *a fost* renumită la vânătoare. În privinţa mânzei, nu mă pot pronunţa; nu ştiu s-o fi văzut vreodată. Dar ce-mi puteţi spune despre ea, domnule?

— Este a mea şi cred în ea; cred în ea la concurenţă cu „Graystreak” a dumitale; asta, cu siguranţă!

— Ei bine, domnule, aveţi dreptate să credeţi în iapa dumneavoastră; este a dumneavoastră şi o cunoaşteţi. „Graystreak” este a mea, cu toate că nu am plătit-o încă, şi găsesc că am dreptul să cred în ea; are nişte picioare în care te poţi încrede. Dar ce folos e să crezi, când fiecare bancnotă pe care o posezi îşi primeşte numaidecât perechea? Dacă vă veţi susţine credinţa cu argumente *foarte tari*, eu unul n-aş mai putea rosti niciun cuvânt de împotrivire!

— Ce zici de încă cincizeci de dolari?

— Jucaţi tare, dar haideţi să vă vedem mânza; dacă seamănă mult cu mama ei… ezită Ramsey.

— Ce! Ţi-e frică, bătrâne?

— Nu, nu tocmai frică, dar sunt puţin îndoit! O cunosc pe maică-sa; îi scăpărau copitele.

Ridicându-şi privirea, el se prefăcu a-l descoperi abia acum pe Burg, fostul proprietar al mânzei.

— Ah, strigă el, tot o mai boceşti, Burg?

Barry arăta mulţumit. Jubila la gândul că-l dăduse gata pe lăudăros. Iar Ramsey păşi înainte cu o privire piezişă, legănându-şi cravaşa cu aerul unuia pe jumătate descumpănit. Deodată-i tăie calea Jake Owens Trândavul, care tocmai se întorsese de la o nouă inspecţie a lui „Graystreak”.

— Ned, îi şopti acesta, trăgându-l la o parte, îţi înţeleg jocul! Avem numai trei bancnote de cinci dolari la pariul ăsta; dacă-mi dai voie, eu unul m-aş da bătut.

— Nu, n-ai s-o faci!

— Cum vrei; dar dacă acest rămăşag se menţine, n-ai să-l poţi da gata pe Barry.

— Te rog să nu-ţi bagi nasul în farfuria mea, Jake.

— Nu mi-aş băga-o nici într-a mea, dac-aş putea.

— Bine, te dezleg de rămăşag, dacă-ţi laşi mânza s-alerge. Ţine-ţi gura şi-ţi poţi păstra hârtiile de cinci.

— S-a făcut; voi fi mut ca un peşte.

— Cunoşti mânza asta, Jake, întrebă Ramsey, aproape cu voce tare, căci îl văzu pe Barry apropiindu-se.

— E arătoasă când te uiţi la ea, dar n-am văzut-o niciodată alergând. Mama ei era o frumuseţe la cursa de-o milă.

— Priviţi-o! strigă Barry. Pariez pe ea şi contra unuia care oferă o sută de dolari.

— Accept provocarea! răspunse repede străinul care era umbra lui Ramsey.

— Cine-i ăsta? îl întrebă Ramsey în şoaptă pe Barry însuşi.

— Nu-l cunosc deloc, răspunse Barry. Socot însă că are banii cu care se laudă.

— Sunt gata să pariez, zise străinul, scoţând la vedere banii, ca şi cum ar fi auzit şoapta lui Barry către Ramsey. Pariul fu notat, iar bancnota depusă în mâinile unei terţe persoane. Ramsey nu zăbovi să urmărească procedeul de rutină, preocupat să examineze îndeaproape mânza lui Barry. Ochii acestuia observară cu o bucurie pe care nu reuşea să şi-o ascundă, expresia gravă de pe chipul jocheului. îl văzu clătinându-şi capul abătut.

— Nu-i aşa că-i o frumuseţe, Ramsey? Am botezat-o „Fair Geraldine11, după cea mai frumoasă doamnă din lume.

— Aţi avut dreptate să-i faceţi un asemenea compliment mânzei. E-un animal cu adevărat încântător! Nu vreţi s-o vindeţi, domnule?

— S-o vând? Nu! Nici de mi s-ar da pe ea o mie de dolari.

— *Atât* n-o să căpătaţi pe ea, socot. Dar are picioare faine, asta-i clar! O să fie bună de curse!

— Adevărat? O poate învinge pe „Graystreak”?

— N-nu. Nu prea cred că poate.

— Nu crezi! Mda! Poate „Graystreak” s-o învingă pe ea?

— Mda. Aşa cred.

— Aşa crezi? Bine, dacă aşa crezi, presupun că eşti gata să-ţi plăteşti gândurile cu bani gheaţă. Pe cât pariezi?

— Păi să vedeţi, domnule, nu mai am ce. Punând la bătaie ceea ce aveam deoparte ca s-o plătesc pe „Graystreak”, nu cred să-mi mai fi rămas mai mult de unul doi mexicani. Aş mai putea face rost la nevoie de trei, ori poate cinci; mai mult însă n-aş vrea să risc.

— Fie cinci, atunci, spuse Barry repede. Monezile fură scoase la lumină, aparent fără tragere de inimă, din adâncul buzunarelor jocheului.

— Acum zi-mi care-i valoarea unui cal, dacă n-ai curajul să rişti pentru el, îl întrebă Barry zeflemitor. Zici că ai bani ca s-o plăteşti pe „Graystreak”? Cât ai dat pe ea?

— Oh, nu se poate spune, domnule.

— Bine, nici nu-mi pasă să ştiu; dar cam cât ai de gând să oferi?

— Păi mi-au mai rămas vreo şaptezeci şi cinci sau optzeci de dolari.

— Care ar putea fi o sută. Dar orice-ar fi, Ned Ramsey, pentru mine e clar că, dac-ai pune preţ pe copitele calului tău şi dacă într-adevăr nu te-ai teme, ai paria totul şi nu te-ai da bătut făcându-te de baftă.

— Sunteţi foarte dur cu mine, domnule, veni răspunsul cu oarecare reproş.

— Oh, înseamnă că ţi-ai găsit şi tu naşul, Ramsey, răspunse Barry. Mai înainte râdeai tu de toată lumea. Să simţi şi tu acum cum este pe propria ta piele. Dacă eşti bărbat, te desfid să-ţi goleşti buzunarele pariind până la ultima centimă, iar eu îţi voi răspunde ban cu ban, dolar cu dolar. Cu mine ţi-ai găsit naşul, Ramsey, cu toate că n-ai fi bănuit-o mai înainte.

Cu aerul unui om înfuriat, disperat din pricina înfrângerii şi plin de temeri totodată, Ramsey îşi duse mâinile la piept, scoţând de acolo un portvizit pe care nu-l mai arătase până atunci.

— N-am de gând să las pe nimeni să-şi bată joc de mine, de-ar fi să-mi pierd şi ultimul argint ce-l mai am. pe lume. Sunt un om sărac, dar, de-oi muri, de-oi plesni, merg înainte. N-am să mă las dat la o parte, nici de-ar fi să crape calul alergând. Uite, domnule, m-aţi împins pe marginea prăpastiei, iar acum am să-mi frâng gâtul. Uite! Număraţi! Dacă nu m-am înşelat la socoteli, în grămăjoara asta se află o sută cinci dolari.

— Asta-i culmea, zise unul care stătea pe margine, în vreme ce se numărau bancnotele.

— De acord, merg! strigă Barry cu o expresie de triumf. Se părea să obţinuse o victorie asupra fanfaronului. Mai înţeleptul Jake Owens Trândavul însă murmură pentru sine cu aerul oarecum abătut al unuia silit să recunoască geniul superiorului său:

— Dat dracului de deştept Ned Ramsey ăsta! De nu şi-a plătit mai dinainte iapa, apoi astăzi şi-a făcut rost de bani.

Barry, îngâmfat şi sigur de rezultat, îşi bătea acum portvizitul cu palma şi, înălţându-şi capul, strigă mulţimii din jur:

— Pot curge mai mulţi bani la meciul acesta, domnilor. Iată aici două bancnote noi-nouţe de o sută, gata să primească tovărăşia alor dumneavoastră. Cine pariază contra „Frumoasei Géraldine”?

Străinul, umbra distantă a lui Ramsey, se apropie din nou cu modestie, având în mâini două bancnote similare. Pariurile fură încheiate.

— Trebuie să aflu cine-i străinul acela, murmură Ramsey în auzul lui Jake Owens Trândavul şi-al lui Barry. Ultimul nu păru să-l audă, sau să-i acorde atenţie. În schimb, în vreme ce se depărta, Jake Trândavul îi şopti lui Ramsey:

— Dacă nu cumva vă cunoaşteţi foarte bine unul pe altul, Ned.

Acesta se mulţumi să-i facă un semn cu coada ochiului pe care Jake Trândavul îl înţelese, după care se risipiră cu toţii în căutarea altor ţeluri şi tovărăşii. Scena la

care am asistat nu a fost decât o mostră din ceea ce se desfăşura, la proporţii mai mici, probabil, pretutindeni pe câmp. Mai mul: nu este nevoie să descriem.

CUPRINZÂND CONSIDERAŢII PRIVITOARE DEOPOTRIVĂ LA VITEZA CAILOR ŞI CAPRICIILE FEMEILOR

I-am lăsat în urmă pe cei doi tineri care şi-au jurat prietenie şi care se îndreptau acum, într-un galop plăcut, spre hipodrom. Îi mai despărţea o milă de acesta când li se alătură un ins, care ieşi brusc de pe un drumeag lăturalnic ce străbătea pădurea ducând la ferma lui. Cei trei se recunoscură numaidecât ca nişte vechi cunoştinţe. Străinul era un bărbat chipeş, de vreo treizeci de ani; nu tocmai genul căruia să-i spunem gentleman, dar oricum, un tovarăş deschis, prietenos şi cutezător, aşa cum îţi place să întâlneşti la exerciţiile militare sau la clubul de vânătoare. Era îmbrăcat simplu, după obiceiul locului; nu ca un simplu fermier, nici ca un titrat. O cămaşă de vânătoare largă, deschisă, din pânză albastră, de casă, cu bordură albă, nu era considerată a fi o vestimentaţie prea pitorească pentru ţinutul respectiv şi-i venea bine trupului său vânjos şi ţinutei legere, nu lipsite de graţie. Tom Nettles era o figură, fără să fie un tip băgăreţ; un bărbat adevărat, nu o caricatură. Îi plăcea să glumească şi avea un umor înnăscut; era un tip hâtru, dar care rareori rănea sensibilităţile semenilor; ochii-i străluceau, ca şi cum ar fi fost mereu în aşteptarea unui eveniment plăcut, şi nu-şi pierdea această expresie nici în situaţii grave. Tom Nettles era genul la care te aşteptai mai curând să se ia la bătaie cu zâmbetul pe faţă, decât cu o căutătură mai potrivită pentru o asemenea ocazie. Dar să-i dăm lui însuşi cuvântul:

— Bună dimineaţa, Miles; bună dimineaţa, Hammond; aţi pornit cam târziu la drum, nu-i aşa?

Cei doi îi întoarseră salutul, iar Hammond îi răspunse:

— Târziu? Nici vorbă! Vom ajunge devreme pentru cursă, mi-nchipui.

— Destul de devreme pentru cursă, încuviinţă

celălalt, numai că Jones Barry a trecut călare pe lângă casa mea cu două ore în urmă şi s-a oprit doar cât să-mi spună că dorea să ajungă devreme pe teren, ca să o vadă pe domnişoara Géraldine Foster. Spunea că aţi făcut amândoi această promisiune şi ţinea să v-o ia înainte. El pare să aplice în iubire regula dintr-o frizerie: „primul venit e primul servit şi cel mai bun client”.

Randall Hammond zâmbi, dar nu spuse nimic, în vreme ce, scoţându-şi ceasul, Miles Henderson remarcă oarecum îngrijorat:

— Într-adevăr am întârziat mai mult decât mă aşteptam.

— Ajungem destul de devreme, Miles, îl asigură Hammond cu convingere. Nettles continuă:

— Merita însă să vedeţi cum arăta Barry. S-a îmbrăcat din cap până-n picioare în roşu aprins şi zice că-i cei mai potrivit veşmânt pentru unul care are de gând să-şi călărească propriul cal. Zice că ăsta-i costumul unuia din nobilii englezi – i-am uitat numele – care a devenit faimos la curse. După cum ştiţi, a pus mâna pe mânza aceea isteaţă a lui „Betsey Wheeler”, care a aparţinut lui Burg Fisher. Maică-sa a fost soi bun, iar mânza promite s-o întreacă, de n-o strica-o cumva Barry cu ideile lui sucite; şi are destule. Are de gând să călărească astăzi mânza şi a botezat-o „Frumoasa Géraldine”, după o tânără doamnă pe care bănuiesc că o ştiţi amândoi. Dar, deşi s-ar putea s-o câştige pe doamnă, dacă nu cască bine ochii la cursă va fi tras pe sfoară; căci se află acolo şi Ned Ramsey, cu ochii după câştig, şi-i prea uns cu toate alifiile ca să nu-i vină de hac unui ins prostuţ de felul lui Jones Barry, şi încă fără prea mare bătaie de cap.

Cei doi prieteni îl lăsară pe însoţitorul lor să vorbească; era genul care să profite de prilej. Dacă din când în când interlocutorii săi mai strecurau câte un „nu” sau un „da”, se declara pe deplin mulţumit. Hammond avea replici inteligente, pe care le servea cu dezinvoltură. Nu acelaşi lucru se putea spune despre Iienderson. Se uita mereu la ceas şi de câteva ori încercă să mărească pasul la

care merseseră până să li se alăture Nettles. Tovarăşii săi păreau însă hotărâţi în aceeaşi măsură să nu se grăbească. Se ţineau în urmă, iar Hammond îl înţepă:

— Nu te grăbi, Miles. Omuleţul ăsta de ispravă, Barry, acordă atâta importanţă privilegiului de a ajunge primul pe teren, încât ar fi o cruzime din partea noastră să-i dăm planurile peste cap.

Nettles zâmbi. Înţelesese ce voia Hammond să spună şi-i cunoştea prea bine felul de a fi, precum şi pe acela al prietenului său.

— Dacă graba e în măsură să câştige o femeie, zise el, atunci Barry e omul pe care să-l pui la întrecere. Dar tocmai în aceasta constă greşeala. După părerea mea, nu primul, ci ultimul venit îmi pare a merge mai la sigur. Unei tinere fete îi place să-şi rotească ochii în jur. Curând se plictiseşte de unul şi acelaşi chip şi-i dornică de schimbare. Nu aş întârzia prea mult; nu m-aş ţine departe până în ultima clipită; aş sta îndeajuns de aproape pentru a fi văzut şi auzit din când în când, ba chiar m-aş lăsa de câteva ori prins cu privirea aţintită în direcţia doamnei. Mi-aş face în schimb o lege din a nu mă arăta prea des ori prea curând. Cel mai important lucru este ca un bărbat să nu se lase prea uşor câştigat. Mai bine să zică fata: „Mă întreb de ce nu vine”, decât: „Mă întreb de ce vine”.

Filosoful nostru din pădurile de pini ar fi putut continua pentru încă multă vreme, dacă nu ar fi fost întrerupt de un eveniment ce dădu grupului o nouă orientare. Ajunseseră la o cotitură de drum de unde putură zări un altul, ce se încrucişa cu al lor şi, la nici cincizeci de iarzi depărtare, descoperiră trăsura doamnei Foster venind spre ei. I se alăturară numaidecât, prezentându-şi omagiile, în frunte cu Miles Henderson. Hammond şi Nettles îl urmară ceva mai încet.

Grupul doamnei Foster consta din respectiva doamnă, fiica ei vitregă, domnişoara Géraldine Foster, şi nepoata ei, Sophia Blane, o fetiţă de doisprezece ani. Doamna Foster era o femeie prost crescută, plină de ifose, care-o succedase pe mama Geraldinei în iubirea tatălui ei

la o vreme când sănătatea lui şubredă şi decrepitudinea mintală îl făceau să-şi dorească prea mult o femeie care să-l îngrijească, pentru a-şi mai face scrupule cu privire la calitatea tovarăşei sale de viaţă. O înălţase de la umila ei stare la o poziţie socială căreia ea nu-i putea face faţă. Însufleţită de ambiţia de a fi cineva, ea se hotărâse să-şi atingă ţelul prin îndrăzneală mai curând decât prin viclenie. În tinereţe, fusese o femeie frumoasă şi plină de cutezanţă. Îndrăzneala ei crescuse între timp, dar, deşi avea încă trăsături plăcute, frumuseţea dispăruse. Se deda la scandaluri meschine şi se mulţumea cu victorii meschine, îi invidia pe cei care erau deasupra ei, se umplea de ranchiună atunci când i se opunea cineva şi devenea obraznică atunci când era învinsă. Ceea ce lăsa de dorit în manierele fiicei sale vitrege se datora evident proastei influenţe exercitate de această femeie, precum şi dubioasei educaţii primite la pensionul acela îndepărtat căruia îi fusese încredinţată dintr-o perioadă timpurie a vieţii sale. Faptul că nu fusese întru totul afectată de aceste nefaste influenţe se datora bunătăţii înnăscute a minţii şi inimii sale. Era o domnişoară temperamentală şi încăpăţânată, nesupusă, capricioasă în gusturi, urmărindu-şi în schimb, cu tenacitate ţelurile. îi făcea o deosebită plăcere să-şi exercite puterea, fără să aibă o noţiune precisă cu privire la valoarea ori foloasele ei şi, în orice caz, nu era deloc insensibilă la farmecul ei personal, ce nu putea fi pus la îndoială şi care-i cucerea până şi pe cei ostili ori invidioşi. În ciuda acestor defecte, se dovedea însă generoasă şi mărinimoasă, inima ei înduioşându-se lesne în faţa dovezilor de bunătate. Dacă gusturile-i erau capricioase, ele se îndreptau cel puţin către lucruri nobile şi delicate; dacă îşi ieşea uşor din fire, aceasta se datora unui resentiment în faţa nedreptăţii ori unei presupuse nedreptăţi; dacă ceda greu într-o înfruntare, în schimb nu se mulţumea multă vreme cu o victorie pe care, judecând-o cu sânge rece, o socotea câştigată pe nedrept, şi se pricepea cum să înapoieze laurii uzurpaţi cu o graţie care compensa nedreptatea pricinuită. Avea o minte viguroasă

şi activă, ceea ce o făcea adesea să cadă în greşeală, căci era o minte insuficient cultivată pentru a descoperi că scopul urmărit cu tenacitate nu serveşte cauza adevărului şi dreptăţii. Era, într-adevăr, o fiinţă plină de contradicţii; cu un suflet mare şi nestăpânit, inteligentă, dar capricioasă. Chiar ardoarea temperamentului ei o arunca în tot soiul de jocuri ale fanteziei, capabile să şocheze pentru totdeauna persoanele conservatoare şi formaliste, pentru care nu «există decât un Dumnezeu, al cărui nume e Protocolul, o singură lege, înscrisă în gândirea şi părerea celor din jur.

Randall Hammond nu era defel orb la defectele ei; le atribuia însă adevărata cauză. Simţea că are un caracter tare; dar unul care putea fi modelat de către nişte mâini abile, până la a scoate din ea o femeie plină de nobleţe şi o soţie credincioasă. O privea cu ochii plini de admiraţie ai unui arab contemplându-şi superbul mânz al deşertului, despre care ştie că, odată supus de îndemânarea sa, va putea fi strunit doar cu o şoaptă ori cu un bici de mătase. Dar, tot aşa cum arabul îşi ascunde scopul, ferindu-se ca privirile sale să-i trădeze ţelul în faţa animalului încătuşat, şi Hammond se străduia, la rândul său, să-i ascundă obiectului afecţiunii sale tainele sufletului. Nu avea nimic împotrivă ca ea să bage de seamă că-i trezise în piept un interes, o curiozitate, ce-l împingeau adesea în preajma ei, în schimb se lupta, cu forţa unuia capabil să-şi stăpânească sentimentele, pentru a-şi împiedica ochii şi limba să-şi dezvăluie adâncimea emoţiilor. Ajunge să spunem aici că Géraldine Foster nu era insensibilă la meritele sale. Învăţase repede să-şi deosebească admiratorii unii de alţii; cu toate acestea, purtarea lui Hammond, fără să fie nerespectuoasă, îi rănise oarecum mândria. Deşi-i făcea curte, nu era umil. Dacă-i vorbea cu seriozitate, o făcea totuşi ca şi cum s-ar fi adresat unei femei, nu unui înger. Rezerva lui trăda o precauţie ce nu face plăcere nici unei fete, părând să arate la iubitul ei o lipsă de ardoare şi căldură, deşi, în realitate, era ultima vină ce o puteai arunca pe umerii acestui domn. Doamna Foster fusese cea

care strecurase pentru prima oară îndoiala în sânul fiicei sale vitrege şi complexele de femeie needucată o făcură pe aceasta să-i întreţină suspiciunile. Nu-i convenea rangul superior al familiei lui Hammond. Răceala şi distanţa ce i le impunea mama tânărului, despre care ştia că avusese relaţii intime cu predecesoarea sa, îi răneau de moarte orgoliul. Cu toate că purtarea deosebit de respectuoasă a lui Hammond nu-i dădea niciun prilej de a se plânge, totuşi politeţea lui studiată, ce-i îngrădea libertăţile pe care şi le-ar fi îngăduit, îi cenzura acea fire vulgară ce nu se mulţumeşte niciodată până ce nu a reuşit să supună naturile superioare aducându-le la propriul nivel. Doamna Foster nu putea spune nimic împotriva lui Randall Hammond, dar nici nu-şi putea ascunde preferinţa pentru toţi ceilalţi curtezani. Miles Handerson era categoric unul din favoriţi. O atrăgea, în schimb, ideea că averea lui Barry era suficientă pentru „a-i cumpăra cu totul pe alde Hamrnond”, făcând-o să încline balanţa în favoarea acestuia din urmă. Iată-ne însă ajunşi la hipodrom; caii sunt deshămaţi, bărbaţii le înconjoară pe doamne, iar Barry se apropie.

— Dumnezeule, căpitane Barry, exclamă doamna Foster, dar ce grozav te-ai îmbrăcat!

— Aceasta-i uniforma dumitale de voluntar în garda naţională, căpitane Barry? veni întrebarea lui Géraldine.

— L-ar face sperietoare de ciori în cazul acesta, spuse Nettles, şi-ar trebui să-şi facă din plin datoria până ce să-l coboare din nou pe pământ.

— O, termină, Nettles; eşti mereu gata să iei în tărbacă pe toţi şi toate. Mă întreb ce-ai găsit de râs la hainele mele?

— Nu cine ştie ce, te asigur, atâta vreme cât mai stai în ele, fu răspunsul. Răspunde-i însă domnişoarei Foster, care doreşte să ştie ce uniformă porţi.

— O, nu este o uniformă, domnişoară Géraldine. Este leit costumul purtat de contele de Totham la ultimele curse din Doncaster.

— Doar nu vrei să spui că ţi-a trimis contele hainele

sale vechi? întrebă Nettles.

— Nu, nu! spuse doamna Foster. Am înţeles că domnul Barry a adoptat o ţinută asemănătoare cu aceea a contelui Totham la cursele din Doncaster. Ei bine, nu văd ce e de râs în faptul că a împrumutat un costum de la nobilimea cea mai rafinată a Europei.

— Dar cine este contele de Totham? întrebă Hammond. Nu cunosc niciun asemenea titlu în descendenţa nobilimii engleze.

— Adevărat? Trebuie să fie atunci din rândurile aristocraţilor scoţieni sau irlandezi, se grăbi să spună doamna Foster.

— Nu, nu aparţinea nici unora. Dar nu are mare importanţă. Trăim într-o ţară liberă, căpitane Barry, şi putem purta ce veşminte ne plac, în ciuda aristocraţiei engleze.

— Şi de asemenea în ciuda semenilor noştri, căpitane Barry, spuse Geralaine.

— Chiar aşa! exclamă doamna Foster triumfătoare. Mulţi sunt cei care vorbesc de rău veşmintele frumoase ale celor cu averi superioare şi-n schimb ar da jumătate din viaţă să le poată avea. Acum, oricât de ciudat v-ar părea, găsesc că acest costum al contelui – cum îl cheamă?

— Tote-Ham[9]! spuse Nettles cu un surâs, accentuând în joacă prima silabă. Printre oamenii necultivaţi din Sud, *Tote* înseamnă „a purta”.

— Toteham! repetă doamna Foster cu nevinovăţie. Ei bine, o spun încă o dată că acest frumos costum al contelui de Toteham se potriveşte de minune gentlemanilor îndrăgostiţi de sporturile în aer liber.

Ochii lui Barry se luminară recunoscători.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Foster, răspunse Nettles; roşul nu ar avea nimic de pierdut în urma unei trânte ocazionale pe smârcul roşiatic al colinelor noastre. Şi cum gentlemanii noştri sportivi beau zdravăn mai înainte de a părăsi cursele, ei au perspectiva de a se familiariza pe deplin cu culoarea dealurilor noastre

9 Ham : şuncă, (engl.)

mai înainte de a ajunge acasă.

— Oh, domnule Nettles! exclamă materna doamnă.

— Şi, pe urmă, avantajul nu ţine numai de culoare, continuă Nettles cu gravitate. Croiala hainei este anume gândită pentru a pune în evidenţă frumuseţea bărbatului care o poartă. Absenţa fustei îl avantajează pe călăreţ, cu toate că mă simt încurcat când e vorba să ghicesc la ce foloseşte acel mic accesoriu în formă de coadă de porumbel de la spate. Cu greu şi-ar putea cineva închipui că are un scop ornamental.

Toţi ochii se îndreptară în direcţia menţionată de Nettles, iar Barry prinse involuntar cu una din mâini micul vârf încreţit ce-i ieşea atât de caraghios în dreptul şoldurilor. Începu să-şi dea seama că râdeau de el, iar doamna Foster interveni pentru a schimba subiectul.

— Intenţionezi să-ţi călăreşti propriul cal, căpitane Barry?

— Întocmai, doamnă Foster; m-a costat cinci sutare frumuşele şi nu vreau să-l încredinţez nici unui alt călăreţ afară de mine însumi.

— Ai dreptate; iată cum se comportă un bărbat, aş putea zice, aprobă doamna Foster.

— Posezi într-adevăr un animal foarte frumos, căpitane Barry, remarcă Géraldine, care conversase până atunci pe un ton scăzut cu Henderson, în vreme ce Hammond îi asista fără să spună aproape niciun cuvânt. Dumneavoastră, domnilor, veţi trebui să mă învăţaţi cum să pariez, continuă frumoasa fată. Vreau să spun că voi asculta părerile dumneavoastră, pe care am să le urmez după bunul meu plac. Uitaţi-vă, am o mulţime de panglici aici şi sunt pregătită să port orice culoare. Cine are cei mai buni cai şi câţi vor alerga?

— Despre unul aţi auzit, fără îndoială, domnişoară Foster, spuse Nettles.

— Da! Şi, într-adevăr, căpitanul Barry va călări un cal foarte frumos.

— Are picioarele unui înger, spuse Barry.

— Ar fi mai bine dacă ar avea aripile lui, remarcă

numaidecât Géraldine.

— Bine zis, într-adevăr, domnişoară Géraldine; fără îndoială că la o cursă aripile unui înger sunt de mai mare folos decât picioarele. Iapa mea nu va avea însă nevoie de ele. Picioarele îi vor fi de ajuns.

— De va pierde, Barry, va trebui să-i schimbi numele. Cunoaşteţi numele frumoasei creaturi?

Domnişoara Foster răspunse liniştită:

— O, da! Am auzit cât am fost de onorată; şi într-adevăr am să fiu foarte nefericită dacă n-o să câştige. Cu toate riscurile, trebuie să pariez pe tiza mea.

— Puteţi s-o faceţi fără teamă! spuse Barry încrezător; am să vă asigur pierderile.

— Dar cine o să te asigure pe tine, Barry? întrebă Nettles. Şansele tale depind de cine va câştiga!

— Cunoaşteţi iapa lui Jake Owens Trândavul, cea pe care au botezat-o „Kate Nebuna”?

— O cunosc! Iapa ta o poate întrece.

— Ştiu asta! „Glaucus” al meu va avea această însărcinare. L-am adus aici şi va fi călărit de micul Sam Perkins. Aşa! Pe urmă mai este „Grayshaft” al lui Vose.

— Destul de bun la un sfert de milă, dar…

— Şi mânza lui Biggar, „Estella”.

— Prăsila lui „May Queen” şi a lui „Barcombe”; bunicică, dar cam fără rezistenţă.

— „Nab” al lui Joe Balch, „Keener” al lui Zeph. Stokes şi „Flourish”, o mânză zburdalnică din Augusta ori din împrejurimi.

— Îi cunosc pe toţi cu excepţia ultimei. „Frumoasa Géraldine” trebuie să-i întreacă pe toţi, să-i lase fără replică.

— O va face-o!

— Dar n-au ieşit toţi caii, nu-i aşa?

— Nu! Ned Ramsey zice că mai are o iapă. N-am mai văzut-o până acum şi n-am o părere grozavă despre ea; îi spun „Graystreak”, originară din Mississippi. Aşa i-am râs în nas lui Ramsey încât aproape că l-am pus pe fugă. L-am făcut însă să accepte înfruntarea şi să parieze pe o sută de

dolari şi mai bine pe meciul dintre „Graystreak” şi „Géraldine”. Ba, pe deasupra, şi cam jumătate din această sumă la meciul dintre iapa lui Jake Trândavul şi „Graystreak”.

— Şi unde-i „Graystreak” a lui?

Iapa se afla la mică depărtare. Proprietarul ei, faimosul Ned Ramsey, era preocupat în clipa aceea s-o pregătească pentru cursă. Ochii celor din grupul doamnei Foster se îndreptară admirativi într-acolo. Iapa lucea minunat în soare, ca şi cum ar fi fost îmbrăcată în catifea. Picioarele curate, subţiri şi flexibile, vioiciunea privirii şi dezinvoltura mişcărilor atraseră numaidecât atenţia unui judecător atât de priceput precum Nettles. Nici Randall Hammond nu rămase indiferent la frumuseţea siluetei ei şi a picioarelor pline de făgăduinţe.

— Prostul ăsta şi-a pierdut banii! îi şopti Nettles lui Hammond. Calul *dumitale* e singurul care să se poată ţine după iapa asta şi să-i pricinuiască *lui* un necaz!

Hammond nu răspunse, căci se apropiaseră din nou de trăsura în care şedeau doamnele.

— Ei bine, domnilor, zise Géraldine nerăbdătoare, de-abia aştept să trec la treabă. Haideţi, spuneţi-mi părerile dumneavoastră. Care cal să-mi fie favoritul?

— Nu aveţi deplină încredere în tiza dumneavoastră? întrebă liniştit Hammond, aruncându-i însă o privire adâncă. Ea îşi plecă ochii sub povara privirii lui, răspunzând repede:

— Nu, într-adevăr! Complimentul ce mi s-a făcut nu trebuie să-mi pricinuiască o pierdere bănească, ori să-mi discrediteze puterea de judecată. Sunt convinsă că nici căpitanul Barry însuşi nu plănuieşte să-mi facă un rău. Minchipui totuşi că frumuseţea acestui cal şi, dacă te mai gândeşti şi la sprinteneala ei, domnule Hammond…

Tânăra se opri.

— „Frumoasa Géraldine” este, fără îndoială, o creatură sprintenă şi cu adevărat frumoasă!

— Dar, interveni Nettles, simţind ezitarea lui Hammond, iapa aceea ciudată pe care o vedeţi acolo

deshămată o va bate cu siguranţă.

— O va bate cu siguranţă! exclamă Barry care se apropiase tocmai la timp pentru a prinde ultimele cuvinte. Pe ce pariezi?

— Pe cal, casă, pământ, bou, măgar şi tot ce mai am încă!

— Nu, nu! Să vorbim serios, scoateţi carneţelul!

— Ei bine, dacă ţii morţiş, să zicem o sută de dolari; „Graystreak” contra oricărui cal de pe teren, afară de cazul în care Hammond va concura cu „Ferraunt” al său şi-atunci „Ferraunt” contra tuturor!

— „Ferraunt”! repetă Barry; cum aşa, surul pe care-l călăreşte? Bine, dar a venit pe el! îl privi pe Hammond întrebător. Acesta îşi lăsase calul pe mâinile îngrijitorului şi stătea acum pe capra trăsurii, vizitiul fiind plecat să se îngrijească de cai. „Ferraunt” fusese deja ţesălat şi se odihnea acum la umbră, la o mică depărtare, în paza servitorului. Nettles arătă cu degetul într-acolo. Ochii lui Géraldine urmară numaidecât direcţia indicată şi, în vreme ce Barry şi Nettles îşi stabileau pariurile, între ea şi Hammond avu loc un mic dialog, nu lipsit de interes.

— Este într-adevăr calul dumitale atât de iute pe cât spune domnul Nettles, domnule Hammond?

— Are reputaţia unui cal care aleargă foarte repede, domnişoară Foster; este, probabil, cel mai iute cal de pe hipodrom.

— Aşa! îl veţi pune la întrecere, desigur!

— De ce „desigur”?

— De ce nu? A poseda un cal de curse implică obişnuinţa de a-l scoate la concurs. Altminteri care-i folosul lui?

— Unui om îi poate face plăcere să se uite la un animal frumos fără să trebuiască să-i pună mereu la încercare iuţeala. Sau, în orice caz, nu să-l joace la zar.

— Să-l joace la zar! Nu e aceasta o expresie prea dură, domnule Hammond?

— Poate că este, căci un gentleman nu trebuie neapărat să fie ahtiat după câştig, ci poate căuta doar să

se amuze. Dacă pune la încercare un animal de rasă, o face ca să se distreze, nu de dragul profitului.

— Şi *dumneavoastră* nu aţi fi interesat de câştig, domnule Hammond?

— Nu. Dar cât sunt de puţini gentlemanii care se conduc după asemenea principii, în comparaţie cu cei care se adună de obicei la un spectacol şi la o ocazie precum acestea! Ce lacomă poftă de câştig mai provoacă printre miile de spectatori care nu află nicio plăcere în pura contemplare a unui tablou încântător ca acesta – în sublima confruntare de rase şi temperamente, în mişcarea graţioasă şi viguroasă a cailor, în tot ceea ce dă dintr-odată cursei demnitatea unui teren de luptă. Cei mai mulţi nu se gândesc decât la amărâtele de rezultate ce le vor umple ori goli buzunarele. Şi puţini dintre ei îşi pot permite să câştige ori să piardă. În caz de câştig, succesul le stârneşte anumite pofte ce-i duc în cele din urmă la ruină; iar de pierd – cu toate că e spre avantajul lor, căci îi dezgustă de asemenea practici –, îşi privează familiile de strictul necesar în detestabila lor goană după un lux morbid.

— Recunosc că nu am stofă de filosof, domnule Hammond. Nu văd lucrurile în aceeaşi lumină ca dumneavoastră şi cu greu pot crede în consecinţele atât de îngrozitoare ale unui spectacol care este, în realitate, atât de frumos şi distins.

— O, interveni batjocoritoare doamna Foster, toate ideile astea le-ai căpătat de la mama dumitale, domnule Hammond.

— Îmi îngăduiţi să o respect pe femeia care mi-a inspirat opiniile, doamnă Foster? întrebă tânărul cu o plecăciune respectuoasă dar măsurată.

— O, bineînţeles. Este o femeie minunată şi o respect foarte mult; numai că opiniile sale în această privinţă sunt foarte ciudate după părerea mea, deşi, în cazul dumneaei, destul de fireşti.

Cuvintele fusese rostite pe un ton foarte semnificativ, ce nu-i dădea lui Hammond posibilitatea de a o înţelege greşit. Faţa lui roşi adânc, întrucât simţi aluzia la soarta

tatălui său. Gândurile îi fură distrase o clipă de la persoana care vorbise. În acest moment, răutăcioasa femeie îi şopti fiicei sale vitrege:

— L-am atins din nou. Ştiu eu unde-i punctul sensibil.

Pe buzele lui Géraldine se putea vedea o uşoară expresie de dispreţ. Urmă o pauză ce fu întreruptă în cele din urmă de Hammond, care-i atrase atenţia asupra fastuoasei parade a cailor strident împodobiţi de la compania de circ. Urmară câteva comentarii privitoare la spectacolele trupei, după care tânăra doamnă reluă într-o manieră cât se poate de insinuantă subiectul calului lui Hammond.

— Şi totuşi, domnule Hammond, chiar dacă dezavuaţi cursele ca practică, nu văd ce aţi putea avea împotrivă ca, din când în când, să vă călărească cineva calul, de-ar fi şi numai pentru satisfacţia prietenilor dumneavoastră, în ceea ce mă priveşte, sunt fermecată de întunecatul dumneavoastră armăsar. Cum l-aţi botezat?

— „Ferraunt”.

— Oh, numele îi sugerează culoarea. Îmi pare a fi un cal militar.

— Îl ţin în primul rând ca un cal de luptă.

— Oh, am uitat că sunteţi colonel în garda naţională. Pentru lupte însă vă trebuie un animal în acelaşi timp temperamental şi ascultător.

— Este şi una şi alta. De fapt, domnişoară Foster, acestea sunt caracteristicile oricărui animal de rasă. Legea e valabilă şi în privinţa multor oameni. Cei mai ascultători sunt şi cei mai nobili – în acelaşi timp răbdători şi entuziaşti. După măgar, calul de cursă e cel mai bun cal de plug.

— În mod sigur e o contradicţie în ceea ce spuneţi, catârul fiind animalul cel mai încăpăţânat, mai îndărătnic şi mai încet…

— Nu are de ce să fie încet; aceasta doar atunci când e dresat de un negru mahmur. Dar deşi, după cum spuneţi, pare să fie o contradicţie în folosirea în scopuri comune a unor animale atât de diferite şi în a le considera la fel de

valoroase, aceasta poate fi rezolvată pe baza principiului atracţiei dintre extreme.

— Domnule Hammond, am impresia că toate acestea sunt o manevră perversă de a mă abate pe mine de la subiect.

Remarca tinerei fu întovărăşită de un zâmbet jucăuş şi un gest ştrengar.

— Cu o egală perversiune m-am decis însă şi eu să nu vă las să-mi scăpaţi. Vreau, aşadar, să aud limpede răspunsul. Nu intenţionaţi să-l introduceţi azi pe „Ferraunt” în concurs?

— Într-adevăr, domnişoară Foster. N-am venit cu nicio asemenea intenţie.

— Te aştept, domnule colonel, spuse Jones Barry, care tocmai revenea împreună cu Nettles. Nu mă tem de „Ferraunt” al dumitale, cu toate că Nettles îmi spune că-i mai bun decât toţi. Sunt dornic să-l pun la încercare. Nu am încredere în caii dumitale străini aduşi pe pământul nostru; clima nu pare să le priască. Caii indigeni îi bat întotdeauna. După ce-a trecut agitaţia ce-a însoţit venirea lor, nu mai auzi niciodată nimic în favoarea lor şi nu ajungi niciodată să le vezi isprăvile. În ceea ce-l priveşte pe Ferraunt al dumitale, e drept că provine dintr-un soi bun, în schimb e stângaci…

— Stângaci! exclamă Nettles; o, Barry, de-ai putea tu dansa tot atât de bine…

— Prea bine, doresc să-l văd dansând. Şi dacă vrea colonelul Hammond, pariez cu sânge rece o sută de dolari pe „Frumoasa Géraldine” contra lui. Ţi-am aruncat mănuşa.

— Nu-mi pun calul la bătaie, domnule Barry.

— Cum, dai bir cu fugiţii aşa uşor? întrebă Barry cu grosolănie.

— Numiţi-o cum doriţi, domnule Barry, dar eu nu particip la curse.

— Dar, domnule Hammond, dacă nu vă displace să respingeţi provocarea domnului Barry, în mod sigur nu veţi fi atât de nepoliticos încât să mă refuzaţi pe mine. Pariez o

pereche de mănuşi pe „Frumoasa Géraldine” contra lui „Ferraunt”. Trebuie să susţin reputaţia tizei mele.

— „Frumoasa Géraldine” va trebui să mă scuze dacă politeţea nu-mi îngăduie să-i accept provocarea.

— Cum aşa! Pretindeţi că armăsarul dumneavoastră trebuie să câştige?

— Ştiu asta, domnişoară Foster.

— Şi dacă vă voi spune că nu cred o iotă? Că sunt la fel de convinsă că „Frumoasa Géraldine” este cea mai iute? Şi dacă vă provoc la întrecere? Iată, domnule, vă arunc mănuşa.

Cuvintele fusese rostite cu suavitate, fără nimic impertinent. Ochii lui Hammond o priviră cu recunoştinţă, dar tânărul clătină din cap.

— Trebuie să mă iertaţi dacă refuz întrecerea când e vorba de calul meu. Dacă-mi îngăduiţi însă, ridic bucuros mănuşa pariind pe „Graystreak” de colo împotriva favoritei dumneavoastră.

— Nu, domnule, nu; calul dumitale îl vreau, pe „Ferraunt”.

— Nu poţi refuza, domnule colonel, zise Barry.

— Nu, Randall! i se alătură şi Henderson.

— Imposibil! strigă Nettles, care ardea de dorinţa de a-l vedea pe „Ferraunt” câştigând.

— Provocarea unei doamne! strigă doamna Foster. Cavalerismul îţi interzice să refuzi.

— Sunt silit să refuz, domnişoară Foster. Mi-ar face plăcere să mă supun dorinţelor dumneavoastră, dar eu nu particip la cursă cu calul meu ori alt cal; nu particip niciodată direct la niciun fel de curse.

Nettles şi Henderson îl traseră amândoi pe Hammond la o parte, ca să discute cu el afacerea. îi urmară Barry, după care, jocheul Ramsey. Nettles îşi avea argumentele lui, pe care le invocă în zadar, iar atunci când Henderson se referi la pretenţiile doamnei, Hammond replică oarecum cu reproş:

— *Tu ştii*, Miles, că n-aş pune la bătaie un cal nici de mi-ar cere-o toate femeile frumoase de pe pământ.

— Ei bine, zise Barry, ceea ce un bărbat nu vrea să facă, dacă e rugat, poate face pentru că e provocat. Eu voi face asta, domnule colonel, şi-mi dublez pariul contra calului dumitale străin.

— Sunt silit să refuz, domnule Barry. Eu nu sunt un jucător la curse şi nu vreau să-mi înscriu calul la concurs. Te asigur însă, domnule, că iapa dumitale, cu toate că e un animai isteţ, nu i-ar putea ţine nicio clipă piept.

— La lăudăroşenie înainte, la pariu înapoi, chicoti Ramsey.

— Dar sunt cât se poate de dispus să ard câteva lovituri de cravaşă peste umărul unui ticălos, domnule, care se amestecă unde nu-i fierbe oala.

Ramsey dispăru numaidecât. Urmă o bătaie de tobă, atenţionând publicul că se apropia începerea întrecerii, iar dorinţa de a-l vedea pe „Ferraunt” alergând făcu loc interesului pentru competitorii cunoscuţi. Barry se depărta numaidecât în direcţia rândaşului său şi a grajdului; Nettles se depărtă către linia de plecare, în vreme ce Henderson şi Hammond se întoarseră la trăsură. Ultimul simţi că atitudinea lui Géraldine se schimbase. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, dar cu o răceală a privirii pe care el o percepu instinctiv. Fidel însă politicii sale, se făcu a nu observa, se arăta respectuos, dar nu îngrijorat şi atent, fără exagerare.

— Şi *dumneavoastră* am auzit că aveţi un cal de-soi şi rapid, îi zise Géraldine lui Henderson; nu intenţionaţi să-l introduceţi în concurs?

— Dacă o doreşte domnişoara Foster.

— Fireşte că o doresc! Cum îl cheamă pe calul dumneavoastră?

— „Sorella”!

— „Sorella”! Frumos nume! Ei şi cum aleargă? E mai iute decât tiza mea?

— Ce spui, Randall?

— O, nu-l întreba pe dumnealui! Nu va spune nimic care să facă plăcere cuiva. Care-i părerea dumneavoastră?

— Că „Frumoasa Géraldine” nu-i poate face faţă

„Sorellei11.

— Nu vreau să cred asta şi am să vă transfer dumneavoastră provocarea pe care colonelul Hammond a refuzat-o din dispreţ sau din teamă. Care să fie motivul, domnule colonel?

— Să zicem că din *teamă*, domnişoară Foster? replică Hammond cu blândeţe, zâmbind afabil.

— Nu ştiu ce să mai înţeleg, domnule colonel. Aş vrea să o pot face. Mă dau însă bătută. N-am să mai încerc!

— Chiar şi faptul că aţi încercat, domnişoară Foster, îmi mângâie orgoliul.

— Oh, nu vă împăunaţi cu asta. Vă asigur că nu pentru a vă face dumneavoastră plăcere m-am gândit să încerc, ci numai dintr-un capriciu şi…

— Sunt mulţumit totuşi că am contribuit în vreun fel la acest scop.

— Nu, nu, vă supraestimaţi. Îmi răstălmăciţi fiecare cuvinţel într-un compliment la adresa dumneavoastră. Ascultaţi-mă, însă! Dacă nu vreţi să vă călăriţi propriul cal, lăsaţi-mă pe mine. îl călăresc eu. Nu mă tem. Am ambiţia să le iau banii la toţi şi să le fac în ciudă cu „Kate Nebuna”, „Graystreak” ori „Géraldine” a lor. Géraldine contra lui „Géraldine”. Mă întreb cum i-ar plăcea asta domnului Barry, şi asta în dauna sutarelor lui. Bani gheaţă, cum le zice el. Adică separaţi de ceilalţi, ca pojghiţa de gheaţă deasupra apei. Ei, ce spuneţi? Mă lăsaţi să-l călăresc pe „Ferraunt”?

— Numai dacă-mi îngăduiţi să-l pun la dispoziţia dumneavoastră acasă, domnişoară Foster!

— Nu, nu! Eu vreau un cal de curse, nu unul de povară. îl vreau *aici*, nu acasă. Să nu vă închipuiţi că mă tem să-l călăresc. Ştiu să călăresc tot atât de bine ca oricare altă persoană de pe hipodrom şi… Dar spuneţi! Mi-l daţi?

— Nu am curajul, domnişoară Foster, de dragul dumneavoastră nu cutez. Am însă impresia că glumiţi doar…

— Nici pomeneală! Vorbesc cât se poate de serios.

Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi apropo de lipsa curajului, afară de cazul când credeţi cu adevărat că...

— O, nu-i cere nicio favoare colonelului Hammond, copila mea, e plin de prejudecăţi! interveni din nou mama vitregă cu răutate. Géraldine se aruncă la loc în trăsură cu o mină ranchiunoasă, iar Henderson îşi privi prietenul cu milă, de parcă i-ar fi spus: „Ţi-ai dat foc la căciulă!” Celălalt nu părea însă să fie deloc mişcat, păstrându-şi cea mai deplină seninătate. Se auzi o nouă bătaie de tobă. Auzind semnalul, Henderson îi întinse domnişoarei Foster o panglică albastră, în vreme ce aceasta îşi scotea din săculeţ o cocardă roşie, pe care i-o oferise ingeniosul domn Jones Barry. Şi-o prinse la umăr, declarându-şi astfel simpatia faţă de drapelul tizei sale. După câteva clipe, Henderson dispăru, bucuros de scuza de a fi în slujba doamnei şi a putea astfel să-şi pună în valoare atât impozanta persoană, cât şi calul.

Capitolul VI

CURSA DE CAI – INTERESE DISCORDANTE

Introducerea noastră e acum completă şi iată-ne apropiindu-ne de momentul conflictului. Ochii tuturor se îndreaptă acum către punctul central, de unde urmează să bată toba pentru a da startul cailor înscrişi la concurs. Jucătorii de cărţi îşi părăsesc locul de la umbra copacilor, pachetul soios de cărţi fiind aruncat în buzunarul unuia din grup până ce prezentul focar de interes se va stinge. Trăgătorii la ţintă îşi reazemă armele de un copac, îndreptându-se spre punctul de atracţie comun. Bucătarii îşi abandonează oalele care fierb; negrii aleargă şi ei de lângă caii ce-i au în pază, toată lumea cu mic cu mare se înghesuie pe pistă, stavilă fiind doar frânghiile ce împrejmuiesc spaţiul desemnat pentru animalele din concurs. Scenele la care am asistat în câteva puncte de interes major au loc la o scară mai mică pretutindeni. Se fac peste tot pariuri, acum când caii au fost scoşi la vedere. Primul cal deshămat şi supus examinării arbitrilor a fost un armăsar masiv al lui Jones Barry, pe nume „Glaucus”, un specimen cu musculatură puternică, care

promitea mai mult putere de rezistenţă decât viteză şi care părea totuşi prea greoi pentru a-şi purta propria povară pe un parcurs ceva mai lung. Şansele sale ţineau de faptul că distanţa cursei sale era de o singură milă şi la atât îi ajutau picioarele. Cu toate acestea", GIaucus; nu părea să fie unul din favoriţi.

— Un elefant! strigă cineva.

— Arată mai degrabă a cal de povară, decât unul pentru curse, zise un altul.

— Nu merge, zise al treilea.

— Ori, cel mult, merge încet, spuse Tom Nettles, adresându-i-se lui Barry însuşi.

— Nu chiar aşa de încet, asta e sigur.

— Aşa s-ar zice, judecând după praful stârnit de alte picioare, dacă nu de ale lui. De cinci ori „Kate Nebuna" contra lui „Glaucus", Barry, şi de încă două ori pe atâta pe iapa din Mississippi contra lui; să zicem zece la cinci.

— Nu mă sperii eu uşor, Nettles. Cu mine ţi-ai găsit naşul!

„Grayshaft", un căluţ curăţel al lui Dick Vose, urmă la rând, luându-i-se harnaşamentul. Cu membrele sale subţiri şi curate şi cu pielea sa lucioasă, „Grayshaft" câştigă multe opinii favorabile. „Estella", o iapă a lui Ralph Biggar, „Nabob", „Keener" şi „Flourish" fură aduşi pe rând în faţă şi-şi câştigară suporterii lor. Fiecare era recomandat de anumite calităţi. La unii contau lungimea şi flexibilitatea membrelor; la alţii, musculatura viguroasă şi ţinuta în general, frumuseţea siluetei, a ochilor, a capului, precum şi alte caracteristici. Admiraţia mulţimii crescu însă atunci când în respectivul cerc îşi făcu apariţia „Kate Nebuna". În mod deliberat, ea nu sugera cu nimic spectatorului de ocazie viteza cu care putea alerga. Era, într-adevăr, o iapă cu un aspect cât se poate de comun, nemeritând nici pe departe porecla de „nebună11, căci niciun alt animal nu putea arăta mai blând. Avea un păr aspru şi încâlcit şi zbârlit, de parcă ar fi năpârlit; iar din coama înnodată îi atârnau scaieţi. Toate acestea erau privite însă ca nişte videşuguri ale lui Jake Owens Trândavul, mai curând decât

ca nişte semne ale iuţelii şi rezistenţei ei. Spectatorii cunoscători ai curselor de cai descopereau numaidecât, dincolo de aceste aspecte nefavorabile, membrele fine, musculatura flexibilă şi forţa ce indicau o rasă superioară, agilitate şi iuţeală. Contrastul pe care îl prezenta iapa din Mississippi faţă de aspectul dizgraţios al lui „Kate Nebuna" stârni un strigăt de admiraţie în favoarea ei. „Graystreak" era prototipul animalului de rasă. Greutatea lăsa poate de dorit, în schimb se putea mândri cu înălţimea, forţa, vigoarea musculaturii şi frumuseţea coloritului. Picioarele, mişcarea şi musculatura trădau animalul pursânge, rapid şi rezistent. Avea pielea lucioasă, ochii strălucitori şi fermi, iar în mişcare arăta o atât de desăvârşită armonie de temperament şi docilitate, încât ghiceai, dintr-o privire, că antrenamentul nu fusese mai prejos de rasa ei. Făcea o impresie copleşitoare. O simţea până şi Barry însuşi, dar se bizuia pe binecunoscuta viclenie a lui Jake Owens şi era convins că sub aspectul jalnic al lui „Kate Nebuna", se ascundeau merite încă şi mai mari. Jake Trândavul însuşi se arăta cât se poate de încrezător, siguranţa sa provenind de fapt din înţelegerea tainică cu Ned Ramsey, ce-l punea pe *el* la adăpost, în dauna celorlalţi suporteri.

— Aţi văzut bine acum caii care vor alerga, domnişoară Foster, remarcă Hammond, îndrăznind să o scoată pe domnişoară din reveria în care alunecase. I-au examinat deja şi au cântărit călăreţii. În câteva clipe, aceştia vor încăleca şi vor fi gata de pornire. Îngăduiţi-mi să las pe spate capota trăsurii, ca să vă puteţi ridica şi să vedeţi dintr-o privire tot hipodromul.

— Chiar vă rog, domnule Hammond. În ce parte ziceţi să mă uit?

Spunând aceasta, Géraldine se ridică nerăbdătoare şi, în vreme ce Hammond descoperea trăsura, ea se strecură pe locul de lângă el, sprijinindu-se pe umărul lui cu totală indiferenţă.

— Favorita dumneavoastră nu participă la această cursă, care este considerată mai puţin severă decât aceea

în care va concura ea. Aceasta e doar de o milă dus şi întors. Mulţi cai capabili să învingă într-o confruntare mai lungă ar pierde probabil aici, în vreme ce câştigătorul acestei curse n-ar face poate doi bani pe un parcurs de două sau trei mile.

— Şi care din caii aceştia va câştiga cursa? În mod sigur nu iapa aia nătângă, nu-i aşa?

— Se va apropia de victorie; mai mult decât majoritatea dintre ei, căci aspectul ponosit i se datorează mai curând şireteniei proprietarului decât nativei ei lipse de frumuseţe. Nu este un animal cu adevărat frumos, dar, bine îngrijită, nu ar arăta nici pe departe aşa urâtă.

— Frumuseţea păsării o judeci după pene, răspunse Géraldine veselă, zâmbind şi scuturându-şi propriile-i pene.

— Întocmai; numai că sărmana creatură a fost deghizată cu grijă tocmai pentru a induce în eroare pe naivii care se lasă înşelaţi de aparenţe. Este probabil a doua ca valoare dintre caii de pe teren.

— Şi care-i prima?

— Este iapa strălucitoare şi liniştită din spatele ei, o creatură ciudată din Mississippi – probabil cea mai bună iapă de pe teren în ceea ce priveşte iuţeala şi rezistenţa.

— Excejptându-l pe „Ferraunt” al dumneavoastră? întrebă cu şiretenie doamna.

— „Ferra, unt” al meu ar face probabil excepţie, veni răspunsul oarecum grav.

— Aş vrea tare mult să concuraţi cu calul dumneavoastră, domnule Hammond. Aţi pute-o face *de dragul meu*.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton ceva mai jos decât cel obişnuit.

— Multe aş face de dragul *dumneavoastră*, domnişoară Foster. Am un motiv însă… dar, ascultaţi! Se pregătesc de start. Îl vedeţi pe călăreţul acela cu veston roşu aprins? Călăreşte calul „Glaucus”, un alt cal de curse al domnului Barry. Observaţi că în frunte aleargă mai mulţi cai, de culori diferite. Ridicaţi-vă pe bancheta trăsurii să-i

vedeţi mai bine.

Ea acceptă propunerea; se ridică la înălţimea recomandată în vreme ce el rămase în picioare pe podeaua trăsurii, astfel încât mâna ei să se sprijine, inconştient parcă, pe umărul lui. Stând astfel şi punându-şi cealaltă mână streaşină la ochi, ea îşi îndreptă privirea spre diferitele puncte către care îi atrăgea el atenţia.

— Au încălecat cu toţii acum. Cel cu veston alb şi chipiu alb călăreşte iapa din Mississippi; cel îmbrăcat în albastru, pe „Kate Nebuna”. Ascultaţi acum! S-a dat plecarea – a, a pornit!

O mie de urale izbucniră din piepturile mulţimii. Emoţia domnişoarei nu era cu nimic mai prejos.

— Pornesc! Au pornit! Oh, mamă, îi vezi? Cum mai ţâşnesc… cum mai zboară! Unde sunt acum, domnule Hammond? Nu văd. Nu-i pot urmări!

Fusese un start frumos, cu un salt simultan. „Glaucus” şi „Grayshaft” luaseră conducerea; „Kelner” şi „Flourish” îi urmau îndeaproape, de care se ţineau strâns „Kate Nebuna”, „Graystreak” şi „Nabob”. Peste puţin timp însă, poziţiile lor se schimbară. „Flourish” se repezi înainte, fluturându-şi coada în faţa lui „Glaucus”; „Nabob” i-o luă înainte şi fu la rândul său depăşit de „Kate Nebuna”, în vreme ce iapa din Mississippi îşi sporea constant viteza, la îndemnul celei mai abile struniri a frâului… Glaucus” se luptă e, a vitejie contra acestui nou adversar şi presă disperat, reuşind să-i înlăture de la conducere pe „Flourish” şi „Nabob”. „Kate Nebuna! continuă însă să rămână în frunte, aclamată cu entuziasm de suporterii ei până ce, spre consternarea lor, iapa din Mississippi zbură la o singură lovitură de cravaşă ca o săgeată din arc. Trecu linia de sosire cu exact un sfert din lungimea sa în avans faţă de „Kate Nebuna”, urmată la aceeaşi distanţă de „Glaucus” şi „Grayshaft”. Atât de strâns se ţinură aceşti cai în finalul întrecerii, încât păreau verigile aceluiaşi lanţ. Ceilalţi cai rămăseseră mult în urmă. Cursa fu câştigată de iapa din Mississippi şi „bemolii” băgară mâinile-n buzunare să scoată banii. Jake

Owens Trândavul era puţin speriat şi o tăcere lungă şi suspectă urmă strigătelor sălbatice scoase de mulţime în tensiunea cursei.

— Care cal a câştigat, domnule Hammond?

— „Graystreak”, iapa din Mississippi, domnişoară Foster!

— Nu într-un mod spectaculos, însă. Eu am avut impresia că toţi caii erau în aceeaşi linie. Dacă a câştigat, nu poate să fi fost la o distanţă egală cu prepria-i lungime.

— A fost suficient: ar fi putut însă împătri distanţa. Asta nu făcea însă parte din strategia călăreţului. El este modest. Caută mai degrabă succesul, decât triumful. Preferă banii faimei. Urmează însă marea întrecere, aceea la care participă şi favorita dumneavoastră.

— Susţineţi, totuşi, că iapa din Mississippi va câştiga.

— Da! Mă tem că se va dovedi prea mult pentru tiza dumneavoastră. Nu-i va fi uşor, însă. Pe lângă aceasta, Miles Henderson îşi va călări iapa lui, care-i o vietate foarte ageră.

— „Sorella?”

— Da! S-ar *putea* s-o învingă; ea este de acelaşi sânge cu „Ferraunt” însă, şi dacă ştii cum s-o struneşti…

— Depinde de călăreţ, prin urmare?

— În mare parte! Am să-i vorbesc lui Miles despre asta.

— Chiar că mă uimiţi, domnule Hammond; să ştiţi atâtea lucruri despre cai şi totuşi să refuzaţi a participa la luptă!

— Iubesc caii, domnişoară Foster; mă încântă frumuseţea lor şi graţia mişcărilor. Din anumite motive, care mă privesc personal, ar trebui poate să fiu pasionat de curse şi să particip frecvent la ele. Rezervele mele sunt însă de neînvins. Nu *îndrăznesc*! De nu ar exista acest unic motiv, dumneavoastră aţi fi fost astăzi stăpână peste toate mişcările calului meu.

Dispăru în căutarea prietenului său. Doamna Foster râse înfundat, în vreme ce el se depărta. Observând privirea serioasă cu care fiica ei vitregă urmărea silueta lui

Hammond care se depărta, îi spuse:

— Nu-i nimic la mijloc decât mândria şi aroganţa lui; aşa au fost dintotdeauna el şi-ai lui. Se complac în a fi îndărătnici. Mama lui este exact tipul ăsta de femeie: o bătrână rece, preţioasă, înfumurată, băţoasă, care vrea să fie mai presus decât toată lumea. În ceea ce-l priveşte pe Randall Hammond, ştie oricine că-i un tiran. Crede că poate face ce vrea cu femeile; că ele sunt atât de ahtiate după el, încât sunt gata să se supună oricărei sclavii. Va descoperi însă că se înşală. Pe tine, Géraldine, te iubeşte atât cât poate el iubi, şi când va descoperi că nu poate face pe stăpânul, va fi probabil de acord să fii tu stăpâna. Mai întâi însă va trebui să-l faci tu să simtă că e un nimeni. E înfumurat, rece…

— Oh, ajunge, mamă; ştii doar că el nu-ţi place.

— Nu, nu-mi place! Nici el şi nici bătrâna maică-sa. Ceea ce spun, în schimb, e adevărat. Poţi vedea şi tu singură şi vei învăţa să-l priveşti cu ochii mei până să descoperi ceva bun la el!

— Puţine şanse, în acest caz. Este însă un bărbat adevărat. Neschimbător; şi asta înseamnă ceva. Nici nu este linguşitor şi, cu toate că asta mă irită, nu i-o iau în nume de rău.

— Aşa! Şi-o să te audă cântând.

„Când vine să se-nsoare cu mine?”

— Nu mă va auzi cântând aşa ceva, mamă, nici el, nici alt bărbat. Nu-mi pasă dacă mă mărit ori ba. Nu văd de ce trebuie neapărat şi m-am săturat până peste cap să aud femeile vorbind de măritiş, de parcă n-ar mai fi pe lume şi alt subiect de discuţie.

— Aşa şi este; o femeie nu-i nimeni până nu devine soţie!

— Şi atunci este soţia *cuiva*?

— Întocmai; atunci este la adăpost! Dacă eşti înţeleaptă însă, te măriţi cu oricine afară de unul cu apucături de stăpân.

— Iar când mă voi învoi să-mi fie un bărbat stăpân, nu mă voi plânge, te asigur. Să închidem însă subiectul,

căci iată-l venind pe favoritul dumitale, căpitanul Barry.

— Mi-ar plăcea să fie şi favoritul tău. El e omul potrivit; poţi face din el ce vrei. E ca o cârpă.

— Prin urmare, o cârpă e un substitut ideal pentru un soţ.

— Da, dacă o foloseşti la boneta cu care să te împodobeşti.

— Sst!

— Ei bine, doamnelor, după cum vedeţi am avut ghinion, începu Barry. „Glaucus" al meu a pierdut cursa la mustaţă. N-a ştiut Jim Perkins cum să-l călărească. L-a strunit unde ar fi trebuit să-i dea frâu liber şi l-am văzut cum se uita în urmă şi se smucea tocmai atunci când s-ar fi cuvenit să folosească biciul. Nu-i nimic, însă. Nu m-am bizuit cine ştie ce pe cursa asta. În schimb, la întrecerea următoare, am s-o călăresc eu însumi pe „Frumoasa Géraldine" şi-o s-o vedem noi atunci pe „Graystreak" asta de ce-i în stare. Aţi urmărit cursa? Aţi văzut că iapa din Mississippi şi „Kate Nebuna" au dat ambele tot ce au putut? Ceea ce ştiu eu este că „Géraldine" îl ia pe „Glaucus". Vom vedea!

— Aminteşte-ţi, domnule Barry, că am pariat o avere pe tiza mea.

— N-aveţi teamă!

— Domnul Henderson urmează s-o călărească însă pe „Sorella".

— Da, îl văd că se agită. Nu are nicio şansă. „Sorella" este soră cu „Ferraunt"…Géraldine" îi poate bate pe-amândoi. Îmi pare rău doar că nu-l putem face pe Hammond să-şi scoată surul la bătaie. I-am arăta noi atunci! I-am scoate fumurile din cap!

— Care o fi motivul îndărătniciei lui?

— Motivul! exclamă doamna Foster, păi nu-i altul decât orgoliul. Găseşte că-i vulgar să participi la curse de cai.

— E puţin probabil. De fapt, din ceea ce mi-a spus, sunt convinsă chiar că nu-i vorba de orgoliu. Şi pe urmă nu sunt sigură că nu-l pot face totuşi să intre în joc.

— Adevărat? Puteţi să renunţaţi la idee, zise Barry. A insistat foarte tare faţă de Nettles şi faţă de mine că nu şi-ar alerga calul oricât aţi dori-o dumneavoastră ori vreo altă femeie.

— A spus el asta? întrebă Géraldine, în vreme ce ochii-i fulgerau de indignare, iar obrajii i se îmbujorară din pricina orgoliului rănit.

— Să fiţi sigură c-aşa a zis; la nici douăzeci de iarzi de trăsura dumneavoastră; şi asta când îi spuneau Nettles şi Henderson că nu mai poate refuza după ce l-aţi rugat dumneavoastră.

— Este genul lui! interveni mama vitregă. Sper că acum eşti satisfăcută!

Fiica tăcea, iar doamna Foster, mulţumită de progresul făcut, era îndeajuns de prudentă pentru a nu spune nimic în plus. Barry îi mai dădu o vreme cu gura, dar observând că spusele sale nu se bucurau de cine ştie ce atenţie, se îndepărtă către locul unde aşteptau caii, pentru a se pregăti în vederea următoarei curse.

Între timp, nebănuind ce sămânţă rea fusese sădită în absenţa sa, Hammond plecase în căutarea lui Henderson, ca să-l sfătuiască cu privire la cursă. E momentul să spunem că Hammond nu era numai un excelent judecător al calităţilor unui cal, dar şi că o cunoştea bine pe „Sorella”. O cumpărase şi se ocupase în parte de dresajul ei; fusese darul făcut de el lui Henderson cu un timp în urmă. Acum îl luă pe acesta deoparte, spunându-i:

— Eşti prea greu ca s-o călăreşti tu însuţi pe „Sorella”, Miles, nu te poţi pune cu mânza din Mississippi. Socot că „Sorella” o poate bate la urmă, dar numai cu un călăreţ de mâna întâi. Vino cu mine la bătrânul Nathan Whitesides, pe care-l văd colo, lângă căruţa lui, să i-l cerem pe fiul lui, Logan, de jocheu. Logan este un călăreţ de primă clasă şi a călărit-o adesea pe „Sorellav O cunoaşte şi, ceea ce este mai important, îl cunoaşte şi ea pe el. E unul din cei mai iscusiţi jochei pe care-i cunosc, chiar dacă pare cam nătăfleţ. Dacă poate cineva, în afară de mine, s-o bată pe „Graystreak1 cu „Soreiia”, acela este

Logan Whitesides.

11 căutară, îl găsiră şi-l angajară pe băiat. După ce-i şopti câteva lucruri la ureche, Hammond îi părăsi pe cei doi, şi se întoarse la trăsura doamnei Foster, părând tot atât de detaşat de cursă precum cel mai indiferent spectator. Îşi reluă liniştit locul pe capra trăsurii, nu mai înainte de a observa că în atitudinea domnişoarei Géraldine Foster intervenise o schimbare. Era rezervată în răspunsuri şi îşi pierduse orice curiozitate cu privire la cursă. Nu acelaşi lucru se putea spune despre mama vitregă, a cărei bună dispoziţie creştea direct proporţional cu răceala şi *trufia* duducăi. Hammond era, un bun strateg însă. Nu lăsă să se vadă că ar fi constatat vreo schimbare, ci continuă să vorbească la fel de liniştit şi să-şi ofere serviciile şi informaţiile tot atât de firesc ca şi până atunci. Se purta ca un gentleman care nu are nimic de câştigat ori de pierdut, dar care, în virtutea educaţiei primite, se deosebeşte de ceilalţi de acelaşi sex printr-o atenţie plină de solicitudine faţă de graţia comportamentului social, ce ne face să dorim a-i spori farmecul. Nu trebuie să ascundem însă faptul că el profită de frecventele provocări ale doamnei Foster pentru a se remarca. Fără să facă niciun efort, îşi puse în valoare bogăţia lecturilor şi acuitatea spiritului. Era glumeţ, fără a aluneca în frivolitate, trecea cu dezinvoltură de la un subiect la altul, vorbind mult, dar fără a deveni plictisitor. Treptat, Géraldine îşi plecă urechea la spusele lui. Acaparată de conversaţie, uită de grosolănia ce-i fusese pusă în seamă şi care-i rănise mândria. În momentul în care luară sfârşit pregătirile pentru cursa principală, ea se afla din nou aşezată alături de el. Doamna Foster nu se aşteptase la un asemenea rezultat. Era mâhnită să descopere cum conversaţia ei deşteptase potenţe noi în însoţitorul lor, care nu puteau decât să-l avantajeze faţă de rivalii săi, iar ea era o femeie prea de rând pentru a şti cum să repare răul făcut altminteri decât prin pură grosolănie, pentru care însă nu se simţea pregătită şi care nu ar fi putut avea nicio scuză. În consecinţă, rămase tăcută, lăsându-i lui

Hammond câmp cu desăvârşire liber. Observând că Géraldine devenise o ascultătoare cam îngândurată, acesta dirijă cu dibăcie sentimentul ce-i stăpânea gândurile, confirmând cu şi mai multă tărie impresia favorabilă pe care o făcuse. Din când în când amintirea bârfei auzite îi înfigea un ghimpe în inimă; fruntea i se întuneca o vreme şi inima i se strângea. Norul se destrăma însă şi inima i se însenina, căci, urmărindu-i fiecare mişcare, fără să lase această impresie, Hammond avea grijă să-i îndepărteze atenţia de la el şi să se pună, prin mijloace mai puţin directe, într-o lumină cât mai favorabilă. Nu vom încerca să urmărim conversaţia care implica o mulţime de tonuri, priviri şi întorsături de frază pe care simpla descriere le va găsi întotdeauna imposibil de redat.

Conversaţia celor doi deveni mai variată odată cu emoţiile provocate de cursa ce începuse. Hammond nu lăsă să-i scape nimic din ce-i părea a ţine de îndatoririle lui ele ghid. Cunoscând preliminariile, ştia în ce moment să-i îndrepte tovarăşei sale atenţia asupra cursei.

— Se grăbesc cu pregătirile pentru cursă, domnişoară Foster, şi, dacă vă veţi ridica, aşa cum aţi făcut mai înainte, veţi putea s-o vedeţi foarte bine pe favorita dumneavoastră. Este, într-adevăr, un animal foarte frumos.

— Unde? Unde? întrebă domnişoara, ridicându-se din nou pe banchetă. De data aceasta însă mina ei nu i se mai odihnea pe umăr ca mai înainte.

— O vedeţi acolo, sub tribuna arbitrilor. Într-adevăr, este o creatură mică şi drăguţă şi se apropie graţios de tribună.

— Credeţi atunci că va câştiga?

— Mă îndoiesc foarte tare. Are cel puţin două adversare grozave.

— Cea din Mississippi?

— Şi „Sorella”.

— Aleargă „Sorella” aşa de repede?

— *Alerga*, în urmă cu şase luni.

— Acum însă?

— Totul depinde de călăreţ.

— Dar ce se-ntâmplă cu mârţoaga aia răpănoasă – trăsnita, nebuna nu mai ştiu cum?

— Poate s-o pornească bine, dar nu va ţine. Îi lipsesc resursele. Acelaşi pericol o paşte şi pe favorita dumneavoastră. E un animal ager şi iute, dar îi lipseşte rezistenţa. Pe parcursul unei mile s-ar putea să o ia înaintea oricăruia din aceşti cai, dar cursa are trei mile ce sunt prea mult pentru ea. Iapa aceea din Mississippi este un model în materie de dresaj. O văd cum arată, atât de strălucitoare şi de detaşată; atât de liniştită; ca şi cum şi-ar cunoaşte pe dinafară datoria şi ar considera-o de pe acum îndeplinită. „Sorella” va avea de furcă cu ea.

— Domnul Henderson o va călări pe „Sorella”?

— Nu, l-am sfătuit să n-o facă.

Géraldine era pe cale să întrebe care era motivul, când un ghiont din partea mamei vitrege o făcu să tacă. Tocmai atunci bătaia tobei şi glasul oficialităţii făcură ochii tuturor să se îndrepte înspre locul de pornire.

Capitolul VII

„SORELLA” ŞI JOCHEUL ŢIGAN

Fuseseră înscrişi doar patru cai. Aceştia erau „Graystreak11 din Mississippi, „Kate Nebuna11, „Frumoasa Géraldine şi „Sorella11. Prima era acum pe departe favorita cursei, după cum arătau şi pronosticurile. Se făcură numeroase pariuri; tot terenul era în fierbere şi emoţia creştea cu fiece clipă. „Frumoasa Geraldine11 îşi avea suporterii ei, la fel şi „Kate Nebuna11 şi „Sorella11. Ultima era însă puţin cunoscută jocheilor de profesie şi cu toate că avea un trup armonios şi bine făcut, nu prezenta niciuna din caracteristicile care să dea gata spectatorul. Se putea observa că e sprintenă; iar faptul că era ciolănoasă promitea ceva în privinţa rezistenţei. Ned Ramsey o studie cu oarecare îngrijorare, iar vigilentul Jake Owens observă când acesta îi şopti ceva *en passant* domnului străin care acceptase atât de uşor provocarea lui Jones Barry. Nici Ramsey însă, nici străinul nu-şi retrase pariurile pe „Graystreak11, încrederea în calul lor favorit nefiind diminuată de prezenţa unui nou competitor. Fireşte, nu ne

propunem să urmărim şi să descriem felurite sentimente ori interese ale spectatorilor. Cum îşi riscau banii, la ce sume şi pe care cai, toate acestea nu privesc în niciun fel naraţiunea noastră. Vom menţiona totuşi că Miles Henderson investise două hârtii de o sută şi ceva mai multe de cinci pe iapa lui, în vreme ce prietenul său, Tom Nettles, se asigurase, pariind vreo două ori trei sute în plus contra „Frumoasei Geraldine11 şi lui „Kate Nebuna11.

Examinarea cailor îi puse şi mai mult în valoare. „Graystreak" lucea ca şi mai înainte, arătând liniştită şi încrezătoare. „Sorella11 era un animal blând, având doar atâta sclipire în ochi cât să dovedească privitorului că, în ciuda aparenţei blânde, nu e văduvită de nerv. „Frumoasa Géraldine", în schimb, se supuse examinării plină de fumurile unei frumuseţi trufaşe şi răsfăţate. Strălucea şi nu avea astâmpăr; puţin prea nerăbdătoare şi nervoasă, săltându-şi capul în mers cu o graţie ce o făcea demnă de încă şi mai frumoasa-i tiză. Apariţia ei stârnea admiraţia tuturor şi mulţi se simţeau tentaţi să parieze pe frumuseţea ei, uitând să ia seama la iuţeala picioarelor. O călărea de data aceasta Jones Barry însuşi. Era cu adevărat supărat pe Sam Perkins pentru că nu-l pusese în valoare pe „Glaucus". Dar, oricum, fie că aceasta era pricina, fie că n, u, nimic nu l-ar fi putut împiedica acum să se poarte aşa cum citise că se purtase contele de Toteham la Doncaster.

— Favorita dumneavoastră e gata ele cursă, domnişoară Foster! Observaţi că domnul Barry intră personal în luptă. Şi Hammond arătă în direcţia bărbatului îmbrăcat într-un veşmânt atât de ţipător, călare acum pe Géraldine, care se învârtea fără astâmpăr.

— Cel în alb o călăreşte pe „Graystreak", iar cel în albastru…

— Pe „Kate Nebuna 1!

— Dar unde este călăreţul domnului Henderson?

— Încalecă acum – e băieţaşul acela cu înfăţişare ciudată, având înfăşurată în jurul capului o basma cu

buline galbene, după obiceiul ţigănesc, fără veston, cu mânecile cămăşii suflecate până la cot şi cu bretelele înfăşurate în jurul taliei.

— Ce făptură ciudată? Cine este?

— Unul, Logan Whitesides; un flăcău care se pricepe la cai şi o cunoaşte foarte bine pe „Sorella”. A fost singurul ei călăreţ în vremea dresajului şi o şoaptă a lui face mai muit decât cravaşa oricui.

— Ca să-l angajeze pe băiatul acesta l-aţi sfătuit pe domnul Henderson să nu călărească el însuşi? întrebă Géraldine cu oarecare interes.

— Întocmai! Ştiam că „Sorella” are nevoie de toate avantajele posibile într-o întrecere cu mânza din Mississippi şi că Miles este m, ult prea greu ca să o călărească el însuşi şi să câştige.

Fără să-şi dea seama, fata arboră o mină satisfăcută. Kammond îi observă expresia şi meditä asupra ei. mai ales că, tocmai în clipa aceea, mamei vitrege îi scăpă o exclamaţie duşmănoasă. Desfăşurarea cursei atrase însă toate privirile în partea aceea. Încălecară cu toţii, se dădu pornirea şi pe loc zburară, ca nişte eroi ambiţioşi în luptă.

Fusese un start reuşit. Cei patru cai porniră simultan, alergând o vreme unul lângă altul, de parcă le-ar fi plăcut alinierea şi ordinea unui atac de cavalerie. Curând însă „Frumoasa Géraldine” luă conducerea, apucând pe traseul cursei de un sfert de milă. „Kate Nebuna-l se plasă imediat în spatele ei, în vreme ce „Graystreak” şi „Sorella11 păreau să se amuze mânându-le de la spate. Mai înainte ca ele să fi parcurs două treimi de milă, „Kate Nebuna-l dădu semne de oboseală, rămânând în urmă şi „Sorella11 o întrecu dintr-un salt, situându-se la egală distanţă de iapa din Mississippi şi „Frumoasa Ger aldine11. Aceasta din urmă îşi continua la fel de bine cursa, neavând nevoie de niciun îndemn din partea călăreţului, până când ropotul copitelor celor două adversare, chiar lângă crupa ei, o sili să facă un efort. Ea se luptă să-şi menţină întâietatea şi o uşoară lovitură de cravaşă o făcu să tresară, întărindu-i hotărârea de a le lăsa în urmă pe nedemnele ei tovarăşe.

Ţâşni ca din puşcă, dar fără să-şi atingă scopul. Era evident acum că „Graystreak11 îşi pusese în minte să-i reteze avântul şi s-o detroneze din poziţia fruntaşă, şi puteai vedea cum călăreţul îşi foloseşte cu dibăcie cravaşa. În consecinţă, ea se interpuse între „Sorella11 şi ţinta tentativei ei ambiţioase, ai, ungând în clipa următoare să se îmbrăţişeze afectuos cu aristocratica şi temperamentala frumuseţe cabalină. Vanitatea o făcu pe aceasta din urmă să încerce a se debarasa de ea. Toate eforturile ei nu serviră decât la a le menţine pe cele două în aceeaşi poziţie, când, spre surprinderea amândurora, un şuier ascuţit din partea călăreţului „Sorellei11 o făcu pe misterioasa vietate să zboare printre ele şi, aruncându-le praful în ochi, trecu linia de sosire, cu coada fluturând în urmă între capetele celor două vajnice competitoare. „Kate Nebuna” se avântă la vreme pentru a reduce distanţa, cruţându-şi forţele pentru încă o cursă.

Fusese o cursă frumoasă. Numeroasele merite ale primilor trei cai fuseseră pe deplin demonstrate, cu toate că adevărata lor capacitate de rezistenţă putea fi doar bănuită. Călăreţii ţinuseră seamă cum se cuvine de calităţile lor şi competiţia fusese de o asemenea natură, încât să întreţină tensiunea mulţimii şi să păstreze suspansul până în ultima clipă. Ar fi meritat să-i împodobească un şal în câteva momente ale cursei, şi un cot de panglică să le răsplătească trecerea liniei de sosire. Era evident că trebuiau reconsiderate judecăţile de valoare. O subestimaseră pe „Sorella”; „Kate Nebuna” arăta mai bine ca oricând, iar călăreţul ei era recunoscut ca un jocheu de mâna întâi; „Gaystreak” era dăscălită de adevăratul Machiavelli al curselor georgiene. „Frumoasa Géraldine” se ţinuse prea tare ca să-şi piardă vreunul din suporteri; şi nu se ştia nici măcar printre specialişti dacă „Graystreak” cedase în cursa eliminatorie din calcul ori dacă pierduse într-adevăr, în ciuda tuturor eforturilor sale. Se şoptea că ar fi dat semne de suferinţă la unul din picioare. Tom Nettles, în schimb, care o examină îndeaproape, nu descoperi nimic. Ned Ramsey se arăta

totuşi îngrijorat, ceea ce n, a-i scăpă nici lui Jake Owens, nici lui Nettles. Felul în care se îngrijea personal de cal era exemplar şi eforturile făcute pentru a o ajuta să-şi revină şi să se relaxeze, fără efort, constituiau un obiect de studiu pentru tinerii jochei care se îmbulzeau în jur, invidiindu-i renumele. Jones Barry nu era deloc nemulţumit de isprăvile iepei sale. Nu părea tulburată, nici nemulţumită. Se relaxă repede şi firesc, fiind gata în timp record pentru următoarea încercare. Să fi văzut însă ce îngrijire plină de afecţiune acorda „Sorellei" călăreţul ţigan – cum, pe lângă obişnuita rutină a îndepărtării harnaşamentului şi ţesălării, el îşi încolăci braţele în jurul gâtului ei, cum o sărută de parcă ar fi fost o iubită, şoptindu-i la ureche tot soiul de nimicuri plăcute. Şi cum îşi întoarse mânza capul spre el cu o expresie de recunoştinţă. Şi cum, atunci când el se aplecă să-i ţesale picioarele, ea îşi odihni botul pe umerii lui cu o duioşie aproape omenească, ceea ce le atrase în jur o mulţime de admiratori sinceri. Parcă ar fi fost o întrupare a poveştilor pe care le auzim despre arabi şi armăsarii lor favoriţi. Ambiţia lui Logan Whitesides fusese stârnită în primul rând de faptul că fusese angajat pentru a o dresa pe „Sorella". Pentru el, ea fusese ca prima iubire, şi aproape că i s-ar fi rupt inima de n-ar fi ieşit învingător.

— Care va să zică „Sorella" a câştigat într-adevăr? îi spuse Geralaine lui Hammond când acesta reveni la trăsura ei, după o scurtă întrevedere cu Miles Henderson.

— Doar cursa eliminatorie – o treime din victorie, domnişoară Foster. Se pregătesc acum pentru cea de a doua încercare.

— Sunteţi un adevărat magician în materie de cai, domnule Hammond. Spuneţi-mi însă, rogu-vă, ce i-aţi şoptit scurt domnului Henderson şi ţigănuşului său?

Hammond îi răspunse râzând:

— L-am instruit doar în privinţa strategiei de *a pierde* data viitoare.

— Nu vă înţeleg… să piardă!

— Adică să nu încerce să câştige, ci să se lase bătut de „Graystreak".

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru ca puterea ei în cea de a treia încercare să nu fie afectată de un efort nenecesar în cea de *a doua*; cum majoritatea celorlalţi cai vor da tot ce vor putea, ea ar risca fără rost.

— Înţeleg! Dar ce să piardă în favoarea lui „Graystreak”? De tiza mea nu pomeniţi!

— Tiza dumneavoastră a dat deja tot ce a putut.

— Nu sunteţi măgulitor, domnule Hammond, zise mama vitregă. Îmi vine să cred că aveţi cu adevărat ciudă pe animalul acela.

— O, nu, doamnă Foster! Sunt convins că nu credeţi aşa ceva. Este o vietate dulce şi drăguţă, care va face tot ce-i va sta în puteri. Nenorocirea ei e că este supraestimată. Domnul Barry aşteaptă prea mult de la ea. Nu-i supraestimează iuţeala, în schimb acordă prea mult credit puterii ei de rezistenţă. Probabil că o va descuraja ori lovi mai înainte să se termine cursa. Departe de mine de a avea ciudă pe ea, se poate spune mai curând că mi-este milă şi că aş cruţa-o bucuros de încercarea grea ce-i stă în faţă.

— Ei bine. eu tot cred că ai ciudă pe ea. Crezi în toţi caii de pe teren în afara ei. Aş vrea să te văd călărindu-ţi propriul cal; presupun însă că e nevoie de ceva mai mult decât de rugăminţile fierbinţi ale unei femei pentru a te convinge.

Era ceva în tonul cu care fuseseră rostite aceste cuvinte ce irită, n, a într-o mai mică măsură decât cuvintele înseşi, urechile persoanei căreia-i fură adresate. El nu spuse însă nimic şi peste câteva clipe pregătirile pentru cea de a doua cursă îi dădură posibilitatea de a îndrepta conversaţia pe un alt făgaş. La semnul tobei, Géraldine se ridică pe canapeaua trăsurii, urmărind cu aviditate spectacolul. Se dădu startul şi pornirea se arătă încă o dată frumoasă. Cei patru fugari alergară alături o vreme, ca şi cum între ei ar fi existat o legătură strânsă… Kate Nebuna” şi „Frumoasa Géraldine” luară curând conducerea, de parcă „Sorella” şi „Graystreak” s-ar fi

înţeles reciproc; se avântau pe lângă grupurile de spectatori, pe lângă căruţe şi mese, valsând ca şi cum ar fi avut aripi şi la umeri şi la picioare. Lunecau sprintene, lăsând un spaţiu de treizeci de picioare şi mai bine între ele şi concurentele lor, care păreau a se mulţumi să înainteze la un pas ce nu deranja pe niciuna, îngăduindu-le, totodată, să se menţină la o distanţă rezonabilă de sprintenele fiinţe din faţa lor. Astfel o duseră pe parcursul primei mile şi mai bine, acceptând să joace după cum le cântau alţii. Curând însă iapa din Mississippi dădu semne de răzvrătire, p, unându-şi picioarele la lucru cu ambiţie sporită. Zbură de lângă „Sorella”, călcând curând pe urmele celor din faţă. Din câteva salturi, izbuti să le separe, parcurgând ultima lungime de milă între „Kate Nebuna” şi frumoasa ei competitoare. „Sorella” forţă la rândul ei, făcând să dispară curând distanţa ce o separa de „Kate Nebuna”; dar, poate din pricină că aceasta din urmă era mai puţin tentantă decât frumuseţea purtând un nume nu mai puţin minunat, „Sorella” nu rămase mult timp în acest *tête-à-tête*, ci se grăbi mai departe, către o companie mai selectă, aceea a „Frumoasei Géraldine”; un sentiment de simpatie o făcu. poate, pe aceasta din urmă să-şi domolească eforturile şi să încetinească pentru a îngădui apropierea unei fiinţe ce o urmărea cu atâta ardoare. Între timp, ambiţioasa mânză din Mississippi o luă înaintea tuturor potrivnicelor cu atâta lipsă de politeţe, încât stârni ambiţia celor doi călăreţi mai apropiaţi. Jones Barry fu văzut folosindu-şi cravaşa cu deosebită severitate, biciuind gingaşele coapse ale favoritei sale: în acest timp, ţigănuşul care călărea pe „Sorella” păru să o îmboldească atât cât putea, fără să folosească însă vreo ai-mă. Observară cum „Frumoasa Géraldine”, cuprinsă parcă de un sentiment al degradării, nu-şi mai înălţa capul semeaţă şi încrezătoare, nici nu-şi mai sălta cu trufie coama bogată. Pentru spectatori era evident că începeau s-o lase puterile, în vreme ce repetatele lovituri de cravaşă demonstrau că şi călăreţul ei era conştient de un fapt pe care nu-l putea accepta în ruptul capului. Toate aceste eforturi o

menţinură încă o vreme înfrunte, dar aceasta cu preţul resurselor ei fizice. Se relaxă treptat, după o supremă încordare, şi curând avu neplăcerea de a o vedea pe „Sorella” luându-i-o liniştită înainte, în vreme ce intraseră pe primul sfert din cea de a treia milă. Hammond observă cu satisfacţie că, deşi părea să facă toate eforturile posibile, călăreţul nu recursese la cravaşă, ori se prefăcea doar, în vreme ce calul îşi ridica şi-şi cobora în voie picioarele, ca şi cum ar fi păşit pe un covor de catifea. Mulţimea, care nu-i înţelegea jocul, o credea tot atât de epuizată ca „Frumoasa Géraldine”, fiind cu totul indusă în eroare de viclenia călăreţului. Până şi Ramsey o considera un cal „la pământ”, şi-i şoptea lui Jake Owens că fusese câştigată cursa. Trândavul Jake, în schimb, nu-şi pleca urechea la nicio opinie când era vorba de cai, ci-i răspunse cu cunoscutul proverb din Sud: „Nu zi hop până n-ai trecut pârleazul”. Rezultatul acestei curse fusese însă hotărât. Iapa din Mississippi se dovedise cea mai iute, întrecându-le pe toate. Văzură că „Sorella”, după ce cedă o dată sau de două ori conducerea „Frumoasei Geralaine”, schimbă total tactica şi, luându-şi avânt, trecu linia de sosire la o distanţă onorabilă faţă de „Graystreak” – câştigătoarea cursei. Spiritul înnăscut al „Geraldineia! o făcu să nu rămână prea mult în urmă, deşi, pentru orice judecător cu discernământ era evident că ieşise din cursă pe ziua aceea. În fine, „Kate Nebuna” avu parte de satisfacţia irlandezului: de a goni toţi tâlharii dinaintea sa. Din cei trei cai, numai cu „Sorella” se dusese o politică de economisire a forţelor, dar, prin iscusinţa jocheului, aceasta rămase un secret. Două lungimi între ea şi „Graystreak” şi de două ori pe atâtea între ea şi „Géraldine” însemnau un rezultat ce întreţinea îndoielile mulţimii, îndoieli ce sporeau interesul cursei, ca şi al povestirii. Cei care pariaseră nu-şi pierduseră speranţele; căci chiar dacă nu câştigaseră favoritele lor, acestea se apropiaseră într-atât de mult de victorie – cu excepţia lui „Kate Nebuna” –, încât să lase să plutească incertitudinea în privinţa evenimentelor viitoare.

Bine ţesălaţi şi îngrijiţi, cei trei cai îşi făcură din nou

apariţia pe pistă. „Kate Nebuna” se retrăsese indignată, ca urmare a nepăsării cu care-i trataseră tovarăşele ei performanţele. Suporterii ei îşi abandonau posomorâţi gologanii numeroşilor prieteni ai mânzei din Mississippi, în vreme ce Ramsey şi domnul necunoscut aminteau la mulţi de hârtiile de cinci, zece, douăzeci şi sută – inclusiv prietenului nostru, Jones Barry – pe care le riscaseră cu atâta nesăbuinţă pariind pe o femelă despre care se ştia că nu e întreagă la minte. Acest mic episod plăcut însufleţi în mare parte intervalul, altminteri plicticos, dintre cea de a doua şi a treia cursă... Frumoasa Géraldine” părea să-şi fi recăpătat curajul de mai înainte, căci reapăru la linia de pornire, iar la cuvântul „start” ea o zbughi înainte „sing. ură-singurică”, după cum se ambiţionase s-o facă şi până atunci. După prima jumătate de milă însă, atât iapa din Mississippi, cât şi „Sorella” se arătară dispuse să-şi dovedească iuţeala picioarelor, dacă le era pusă la încercare. Era evident totuşi că acestea două se aşteptau una pe cealaltă. Îşi cunoşteau adevăratul adversar şi ştiau cu precizie când trebuiau să anuleze respectuoasa distanţă faţă de frumuseţea aflată acum în frunte şi căreia, după câte se putea observa, îi cedaseră mai curând din calcul decât din admiraţie. După ce prima milă fu parcursă, ele înghiţiră curând distanţa separatoare, dezumflând pânzele „Geraldinei”, trecându-i de o parte şi de cealaltă atât de strâns, de parcă se temeau să nu depăşească pista de alergare. Barry „băgă numaidecât cărbuni”, dar biciuirea coapselor atât de fragile n, a putea nicicum suplini forţa necesară zborului. Frumuseţea avea nevoie să fie suplinită de rezistenţă, ce nu putea veni decât odată cu vârsta. „Încetaţi să-mi mai trimiteţi copii”, trimisese Napoleon vorbă guvernului, „aceştia nu fac decât să umple spitalele”. Vârsta fragedă a „Geraldinei”, antrenamentul precar contraveneau exigenţelor cazone. Putea să se acopere de glorie într-un singur atac, dar nu să reziste la o întreagă campanie. Cele două veterane, cu muşchi mai puternici şi antrenament mai bun, mai solide şi totuşi nu mai puţin iuţi, îşi făcură loc în faţă, lăsând-o să se lupte

dureros cu urcuşul dealului. „Graystreak” îşi încorda vizibil picioarele pentru ultimul mare efort. Simţea că trebuie să-şi adune toată forţa posibilă în picioare, căci avea alături un adversar serios, a cărui ambiţie ţintea departe şi pe *termen lung*. Avea de învins forţa oaselor şi muşchilor celeilalte, iuţeala ei; erau la mijloc reputaţia şi mândria sa, pentru a nu mai pomeni de sutele pe care Jones Barry le vedea acum depărtându-se tot mai mult. Mississippi-ana era, într-adevăr, la ananghie. Călăreţul ei cu uniformă albă îl fulgera cu privirea pe mizerabilul ţigănuş, care se ţinea scai de el, grumaz lângă grumaz, de parcă şi-ar fi măsurat reciproc forţele pentru o ultimă luptă decisivă. Erau hotărâţi, şi unul şi celălalt, să învingă ori să moară. Din când în când, ticălosul de ţigănuş se încorda în şa ca o pumă gata să se repeadă asupra vulpii, în vreme ce călcâiele i se adânceau uşor în coapsele iepei, de parcă ar fi îmbrăţişat-o cu o iubire ce nu se mulţumea dacă nu era împărtăşită. Călăriră unul lângă altul, până ce spectatorului aflat la distanţă ajunseră să-i pară ca un singur cal şi un singur călăreţ. Era o încleştare disperată. Ori tu, ori eu, păreau să spună, în vreme ce se avântau pe ultimul sfert de milă, săgetând aerul ca un obuz slobozit de pe ţeava unui tun. „O vreme, până şi cei mai curajoşi îşi ţinură suflarea.’1 1 Mulţimea se îmbulzi pe pistă. Stăteau cu gurile căscate în aşteptare şi-şi holbau ochii de teamă ori de plăcere.

— Ce frumos! exclamă Géraldine Foster, prinzând braţul lui Hammond.[10]

— Foarte frumos! spuse Hammond cu destulă naturaleţe, adâncindu-şi privirea în ochii ei. Nu îndrăznim să i-o urmărim în vreme ce lupta e în toi. Jocheul de pe „Graystreak” făcea acum eforturi imense; îşi ţintuise prădalnic ochii asupra ţigănuşului, de parcă ar fi pândit momentul când acesta ar fi putut încerca să i-o ia înainte. Se ţineau în continuare grumaz lângă grumaz şi doar câteva salturi îi mai despărţeau de final. „Vestonalb” se pregăti pentru acest moment şi, ridicându-se-n scări şi cu

10 Thomas Campbell, The Battle of the Baltic, (n. tr.)

lovituri rapide şi severe de cravaşă, o pregăti pe „Graystreak” pentru ultimul salt peste linia de sosire. „Fără-veston”, ţigănuşul nostru, îşi pândea şi el momentul. Nu mânui cravaşa; nu se ridică în şa, ci mai degrabă ghemuindu-se şi agăţându-se de grumazul calului şopti un cuvânt, doar un cuvânt, în urechea, Sorellei” – iar prea nobilul arab zbură cu o iuţeală ce ar fi făcut de ruşine o săgeată pornită din arc. C, a un singur cap reuşi să treacă peste linia de sosire înaintea ambiţiosului său rival. De cum îi văzu triumful, imensa inimă emoţionată a mulţimii slobozi un strigăt ce făcu să se cutremure împrejurimile. Jocheul nostru ţigan descălecă şi, prinzând iapa pe după grumaz, o sărută tot atât de pasionat ca un îndrăgostit pentru prima oară norocos. Considera victoria cu mult mai preţioasă decât „suta peşin” – una din multele transferate, cu această ocazie, din buzunarele bogatului Jones Barry în cele ale altor persoane – cu care îl răsplăti Miles Henderson. Puteai vedea mai apoi mulţimea urmându-i pe cal şi pe călăreţ cu admiraţie şi ovaţii. Alături de calul său, ţigănuşul nostru era minunea stadionului. Copiii se ţineau după el, ca după eroul *lor*, în vreme ce negrii exclamau oriunde apărea, arătând. a-l cu mâna tovarăşilor lor zâmbitori: „Dat dracului năpârstocu’ ăla de Login Whitesides; îi dracu’ gol, nu alta!” Gloria e o noţiune ceva mai complexă, iar micul nostru prieten Logan era, fără îndoială, în aceeaşi măsură satisfăcut de complimentele negrilor, ca şi de acelea ce veneau de pe buze mai simandicoase. Să ne îndreptăm însă acum privirile spre alte grupuri.

Capitolul VIII

TURNIRUL GINSACULUI

Distinsa doamnă Foster fu cât se poate de nemulţumită de rezultatul cursei. Ar fi fost probabil încă şi mai nemulţumită dacă în locul „Sorellei” lui Miles ar fi câştigat „Ferraunt”, calul prietenului său. Ea nu-şi ascunse insatisfacţia, ce se revărsă în cuvinte pline de compasiune pentru Jones Barry, chiar şi în prezenţa învingătorului său. Acesta însă fie se prefăcea, fie era cu adevărat indiferent

în privinţa rezultatului. Avea felurite scuze pentru înfrângere, pusă pe seama oricui şi a orişice, cu excepţia calităţilor iepei sale ori talentului său de călăreţ.

— Sunt în stare să pariez oricând şi pe o mie la o întrecere a „Geraldinei" contra „Sorellei", Miles Henderson. Ştiu de ce-i în stare iapa mea. N-a fost însă îngrijită cum trebuie. Mizerabilul ăla de Sam Perkins i-a dat apă, în ciuda interdicţiei mele, şi a strâns-o atât de tare, încât bietul animal abia de-şi mai putea trage sufletul.

— Şi pe urmă tu eşti oleacă prea greu pentru iapa ta, Barry, adăugă Nettles, care, după ce-şi adjudecase o sumă frumuşică din buzunarele celuilalt, îşi putea permite să se arate binevoitor.

— E un grăunte de adevăr aici, admise Barry. Dar spune, Tom, dacă n-am călărit frumos?

— *Poţi* călări, se grăbi celălalt să admită, cu accentul şi privirea astfel potrivite pentru a-i face afirmaţia mulţumitoare.

Între timp, Henderson şi Hammond conversau cu doamnele, cu toate că celui de al doilea nu putea să-i scape faptul că, în cazul său, Géraldine se purta cu oarecare rezervă şi distanţă. Nu i-a trebuit să-şi bată mult capul pentru a descoperi sursa de influenţă a unui asemenea comportament, întrucât, deşi politicoasă în aparenţă, doamna Foster nu era pe de-a-ntregul capabilă să înăbuşe pornirile ce-o animau în secret când era vorba de persoana sa. Este adevărat că, potrivit. principiului său, el nu se arăta preocupat în mod special de acest lucru, având doar şi mai multă grijă să nu scape niciun prilej de a da dovada unei curtenii fermecătoare, în limitele stabilite de societate când e vorba de relaţiile dintre sexe. Odată cu conştiinţa poziţiei sale echivoce, conversaţia sa devenea mai convingătoare şi mai animată; iar vioiciunea şi degajarea vorbelor sale nu erau înfrânate decât de hotărârea nestrămutată de a nu prilejui cumva, prin libertăţile pe care şi le lua, vreo jignire sau ocazia de a i se reproşa ceva. Poseda o adevărată artă a diplomaţiei; iar doamna Foster se lăsa pe spate în trăsură, mâhnită că persoana pe

care ar fi dorit din adâncul inimii s-o răneasă nu-i oferea ocazia şi că, în ciuda răutăţilor ei, tot se mai străduia, aparent fără efort, să farmece auzul şi să câştige favorurile protejatei sale. Între timp, trăsura fu pregătită; caii erau înhămaţi şi doamna îi invită pe domni să ia masa împreună. Hammond şi Henderson îşi mărturisiră plăcerea de a le escorta pe doamne acasă, în vreme ce Jones Barry şi Nettles se scuzară pretinzând că, pentru ei, afacerile zilei erau departe de a se fi încheiat. Urmau să se mai desfăşoare câteva curse. „Glaucus” avea să-şi pună din nou picioarele la încercare, concurând contra unor cai ce urmau să fie scoşi la vedere; avea să mai fie o *sweepstakes*[11], la care fuseseră deja înscrişi vreo douăzeci de cai. Cu toate că nu călărea niciunul dintre ei, interesul lui Nettles nu era cu nimic mai prejos decât acela al lui Jones Barry, în vreme ce profiturile se profilau cu mult mai mari.

— Pe lângă acestea, mai este şi circul, doamnă Foster, zise Barry, frecându-şi mâinile, circul. N-am văzut în viaţa mea un circ. Am auzit că fac tot felul de minuni. Au pe unul care zboară prin urechile acului!

— Oh, domnule Barry, cum de poţi crede asemenea absurdităţi?

— E-adevărat, pe sufletul meu! Iată reclamă; în imagine sunt şi bărbatul şi acul.

— Mare cât toate visele! spuse Nettles.

Barry scoase din buzunar unul din enormele afişe ale circului, pe care le vezi uneori lipite pe pereţii vreunei curţi de justiţie în ţinuturile din Sud şi Vest. Când îl despături, acesta îl acoperi literalmente din cap până-n picioare.

— Nu văd de ce n-ar sări prin urechile unui asemenea ac, domnule Barry; pare cu mult mai mare decât bărbatul.

— Aşa pare, într-adevăr.

— Aşa-i doar în poză, domnişoară Géraldine, se amestecă Nettles, căci eu am văzut chiar acul cu pricina şi

11 Cursă încununată cu un premiu constituit din pripoane pentru cai, dăruite de diferiţi competitori, (n. tr.)

vă asigur că nu este cu mult mai mare decât acela folosit de doamne. Sigur că nu e chiar un ac pentru pânză foarte subţire, dar nici cât unul pentru pânză de sac.

— L-ai văzut tu, Tom? întrebă Barry.

— Bineînţeles că l-am văzut, veni răspunsul.

— Şi dumneavoastră, domnule Barry, credeţi că orice om poate trece prin urechile unui asemenea ac? veni întrebarea doamnei Foster.

— Nu prea văd cum ar putea, răspunse acesta grav; ar sparge urechile acului.

Previziunea sa fu însoţită de un hohot de râs din partea lui Henderson, pe care însăşi domnişoara Géraldine îşi îngădui să-l imite. Doamna Foster se lăsă pe spate în trăsură, încruntându-se, adânc rănită în amorul propriu. Nettles continuă:

— Asta nu-i tot însă; clovnul care trece prin ac destupă o sticlă cu ochiul, aprinde cu mustăţile o rachetă, după care îşi înghite propriul cap.

— Ah, Tom! exclamă Barry, asta nu se prinde! Nimeni nu mă poate face să cred aşa ceva. S-ar putea să scoată un dop cu ochiul; cât despre aprinderea unei rachete cu mustăţile, presupun că nici asta nu e cu totul imposibil; dar al naibii să fiu dacă dau măcar un strop crezare poveştii cu înghiţirea capului. Auzi, să-şi înghită propriul cap! Bine, dar cine dracul se poate gândi vreodată la o asemenea treabă? Oh, nu, Tom Nettles, figura asta nu-i mai ţine! mai curând cred că-i vorba de un număr de prestidigitaţie.

— Mai degrabă un truc cu gura.

— Bine, atunci cu gura. Ştiu eu însă că nu-i decât o treabă de iluzionism – nu credeţi şi dumneavoastră la fel, domnişoară Foster?

— Nu mă gândesc defel la lucrurile astea, domnule Barry. Nu-i decât scamatorie la mijloc. Circurile sunt o afacere trivială. Nu mă interesează deloc.

— Trivială! Bine, domnişoară Foster, aibă-vă Domnul în pază, dar tot ţinutul va fi de faţă. Nu vedeţi cum apar deja trăsurile? îmi pare că vor asista vreo trei sute de

doamne.

— Doamne, într-adevăr! Aşa o fi, domnule. Cu toate acestea, persoana noastră nu se va număra printre ele. Scipio, strigă ea vizitiului, eşti gata?

— Gata, doamnă.

— Ei bine, domnule Barry, vă vom părăsi atunci. Domnule Nettles, ne vom bucura oricând să vă vedem în casa noastră. Domnilor, se adresă apoi lui Hammond şi lui Henderson, mai intenţionaţi să ne însoţiţi ori v-au convins farmecele clovnului de care auzirăm acum să rămâneţi la circ?

— Doar dacă am fi siguri de onestitatea clovnului şi de hotărârea lui de a-şi transforma într-un hap propriul cap, reflectă Hammond cu gravitate.

Barry asculta cu gura deschisă de uimire, în vreme ce Nettles se apucă să spună că isprava se petrecea în modul cel mai firesc şi mai verosimil cu putinţă cu toate că, având în vedere că de fiecare dată clovnul reapărea avându-şi pe umeri propriul cap, şi încă în perfectă stare, el se alătura opiniei prietenului său Barry că la mijloc trebuie să fi fost o scamatorie – trucul iscusit al unui clovn deştept. Şi totuşi, adăugă vorbitorul cu o admirabilă seriozitate, este drept că-i duce pe toţi; toată lumea crede că-i adevărat.

— Mină, Scipio, îi comandă doamna cu hotărâre, de parcă s-ar fi grăbit să scape de privirea, când încrezătoare, când dubitativă, a lui Barry.

Trăsura se depărtă, având de o parte şi de alta pe Hammond şi Henderson – unul călărind lângă geamul la care şedea Géraldine, în vreme ce celălalt o escorta pe mamă. îi vom părăsi în drumul lor spre casă şi ne vom întoarce la tovarăşii noştri, Jones Barry şi Tom Nettles.

Cei doi stimabili se puseră numaidecât pe treabă. La sfatul însoţitorului său, Barry îl angajă pe ţigănuşul care o călărise cu atâta iscusinţă pe „Sorella” şi rezultatul fu un câştig în dinamica întrecerii. Nu e scopul nostru însă acela de a urmări istoria cursei de la Hillabee. Doar nu suntem un calendar de curse, iar istoriile de genul acesta trebuie

lăsate în seama celor cu mai mult talent de cronicari ai întrecerilor hipice. Ajunge să spunem că, până la sfârşit, ziua rămase încărcată de emoţii. Câteva victorii modeste la slalomul în pantă îl consolă pe Barry pentru pierderile mai grele, iar Tom Nettles îl ferici de-a dreptul atunci când îl prezentă câtorva din conducerea circului. Aceştia îl invitară chiar pe hipodrom, îngăduindu-i pe tot restul zilei să contemple scena goală pe care aveau să se producă în curând minunăţiile auzite. Ardea de dorinţa de a-l vedea pe clovn, dar nu şi-o exprimă cu voce tare, închipuindu-şi, bineînţeles, că unul care avea într-un atât de scurt interval să-şi înghită propriul cap avea motive să-şi dorească a se bucura de tot timpul rămas până la inevitabila catastrofă. Pe o masă întinsă la repezeală, fură aşezate de după o perdea câteva preparate reci-Jimbla şi şunca aduse de Nettles de la prăvălioara unei cunoştinţe şi un sfert de carafă de brandy franţuzesc îl consolară curând de absenţa doamnelor. Carafa fu repede golită şi reumplută, dar, dispărând şi aceasta curând, lipsa el fu suplinită de câteva sticle de vin acceptabil. Lui Nettles îi plăcea băutura; avea însă un cap tare, de genul acelora care pot rezista la orice cantitate de băutură, fără să-şi dea pe faţă proprietarul. Jones Barry nu era un veteran de teapa lui în materie, cu toate că, după moda gentlemanilor, aprecia băuturile bune. Fapt este că, mai înainte de a se ridica de la masă, el devenise cârcotaş şi oarecum turbulent; numai manevrele abile ale lui Nettles izbutiră să-l scoată din tabernacul, dând directorului circului posibilitatea să se pregătească pentru spectacolul din seara aceea. Sub cerul liber, Barry se arătă mai maleabil, cu toate că era nevoie de un stimulent suplimentar pentru a-şi feri stomacul de a se lăsa total subjugat de forţele ostile pe care singur le aruncase înăuntru, Nettles nu se da înapoi de la a-i face voia. Era un ins petrecăreţ şi-şi aflase în Barry un excelent capital. Îşi pusese în cap să se distreze şi avea să facă o noapte de pomină. Era suficient să te preumbli preţ de o oră primprejurul taberei, căci asta devenise pista de alergări de la Hillabee, ca să ai suficiente prilejuri de „a te afuma şi

a face abur", ca să folosim jargonul regiunii. Aveau să fie răsturnate căruţe, beţivii dezbrăcaţi, iar cozile şi coamele cailor tăiate; acestea, laolaltă cu alte practici, în care excelau iubitorii de farse, serveau pentru a umple intervalul dintre terminarea cursei şi deschiderea circului. Norocul a făcut însă ca Jones Barry să se remarce într-o afacere mai importantă. Călătoria celor doi în căutare de aventuri îi purtă, împreună cu o ceată de alţi câţiva indivizi, către un amfiteatru situat la vreo trei sute de iarzi depărtare de stadion, unde asistară la desfăşurarea unei întreceri sportive, în comparaţie cu care tot ceea ce văzuseră până atunci părea o simplă joacă de copii, cuminte şi fără nerv. Era vorba de De*capitarea gânsacului!*

Cititorule, cunoşti tu oare ce este acest sport? Dacă nu, e bine să-ţi faci oarecare idee despre ce poate constitui o sursă de plăcere pentru minţile joase şi necultivate. Omul e fără îndoială o fiară, afară de cazul în care născoceşti vreun procedeu de a face din el un gentleman. Şi cum el are o poftă înnăscută pentru distracţii şi plăceri, dacă nu-i afli unele care să nu displacă întru totul bunului Dumnezeu, nu încape nicio îndoială că diavolul îi va furniza din belşug altele care să-l facă pe om acceptabil doar lui însuşi. *Decapitarea gânsacului*, prin urmare, este unul din sporturile pe care un diavol viclean le-a inventat pentru a face plăcere unei bestii umane. El face apel la îndemânarea, agilitatea şi forţa concurentului, mângâindu-i din această pricină orgoliul. Cum însă aceste calităţi sunt puse în joc cu preţul umanităţii lui, ele nu fac decât să servească de agenţi ai răului din el. Decapitarea gânsacului poate fi descrisă ca un fel de turnir călare, unica deosebire fiind aceea că, în locul unui om ca şi el, cavalerul are ca adversar un gânsac. Omul a încălecat în şa, iar gânsacul e legat de nişte pari. Cei doi pari sunt bine înfipţi în pământ, la o distanţă de vreo douăsprezece picioare unul de altul, şi uniţi la vârf cu o funie atârnând în voie, de care este legat, de labe, gânsacul. Acesta atârnă cu capul în jos, legănându-se deasupra pistei, la mijlocul distanţei dintre cei doi pari şi suficient de jos pentru a

putea ajunge la el bărbatul călare. Performanţa călăreţului este aceea de a călări cu toată viteza înspre pasăre şi, apucându-l de cap, să i-l smulgă în vreme ce trece pe sub sfoară. Nu este o ispravă uşoară. Gâtul gânsacului a fost jumulit în prealabil de toţi fulgii şi uns din belşug cu untură sau ulei. Nici că ar putea fi mai alunecos. Strălucind şi încălzindu-se la soare, gâtul nefericitei păsări seamănă unui pui de boa care se exersează pentru prima oară pe creanga de sub care se aşteaptă s-o zbughească vreun iepure ori guzgan. Pentru a spori dificultatea întreprinderii şi a accelera apropierea atacantului, de o parte şi de alta a drumului, la anumite distanţe sunt postaţi patru bărbaţi, înarmaţi cu câte un îmblăciu. Atunci când calul se apropie, aceştia îi biciuiesc coapsele atât de neîndurător, încât nu numai că-l fac să zboare ca săgeata, dar, adesea, să sară cu totul în afara pistei, pentru a scăpa de un tratament atât de neprietenos. Pista de alergare desenează un cerc cu un diametru de vreo două sute de picioare, o distanţă pe care călăreţul este obligat să o parcurgă, plecând de la un punct supravegheat de arbitri. El nu are voie să alerge cu toată viteza decât atunci când îl mai despart douăzeci de iarzi de ţintă. Păzită în felul acesta, victima nu este cu uşurinţă decapitată. Numai călăreţul cu experienţă şi sportivul înzestrat poate reuşi la o asemenea încercare. Tinerii începători, care se încred în reuşită, sunt mereu dezamăgiţi; multora le e greu să se menţină pe pistă; mulţi cad din şa şi chiar când reuşesc să treacă fără niciun accident pe sub sfoara întinsă între pari, fie că eşuează total în încercarea de a înşfăca pasărea ce se zbate şi ţipă necontenit, fie că, din pricina unsorii, le e imposibil, în goana aceea, să-şi menţină strânsoarea asupra gâtului şi capului lunecoase ca un peşte. În acelaşi timp, eşecul concurentului nu-i produce gânsacului nicio plăcere. Strânsoarea, de care în cele din urmă scapă, este extrem de neplăcută atât timp cât durează. Unsoarea de pe suprafaţa gâtului nu-i ostoieşte usturimea dinăuntru. Glasul îi răguşeşte de atâtea ţipete; şi cu mult timp înainte să-i fie smuls cu totul capul, el îşi pierde puterea de a simţi

exact cum a avut loc evenimentul. Bătălia şi săriturile cailor, căderea şeilor, eşecurile „decapitatorilor”, ţipetele şi sălbatica zbatere a păsării constituie savoarea distracţiei, fiecare punct al turnirului fiind urmărit cu curiozitate avidă şi însoţit de urletele mulţimii, ce constituie un ecou vrednic ai ţipetelor gâştei.

Cam atât cu privire la acest sport, în general. Se desfăşura de ceva vreme când se apropiară Nettles şi John Barry. De îndată ce văzu scena, acesta din urmă se şi declară a fi capabil să smulgă gâtul gânsacului. Nettles era foarte departe de a-l descuraja de la o aventură ce promitea să fie amuzantă; cu atât mai mult cu cât, chiar dacă nu ajunsese „cuc” sau altă pasăre, tovarăşul său era, după cum se spune în Mississippi, „într-o stare de mijice”, adică nici beat nici treaz. O duzină de concurenţi îşi încercaseră deja puterile fără succes, dar, fireşte, spre groaza gânsacului. Atârna cu capul în jos, bătând cu furie din aripi şi slobozind un ţipăt ascuţit din gâtlej ori de câte ori auzea că se apropie un cal. Barry îşi aţinti ochii asupra gâtului sclipitor şi, răşchirându-şi degetele ca nişte gheare, strigă victimei: „Iată gheara ce te va despica, frumosul meu! Pentru mine străluceşti tu acolo! Cine pariază pe cinci dolari contra lui Jones Barry? Cine, întreb? Să se arate numai la vedere şi fie…!”

Spre cinstea lui Nettles trebuie spus că, deşi dornic să asiste la un spectacol amuzant, nu accepta totuşi ca tovarăşul său să fie înşelat. El interveni ca pariurile să fie aproape simbolice, cu toate că, gestul său prietenesc atrase ameninţările celui pe care-l salva. Barry plătise deja pentru a fi „înmatriculat”, iar Logan Whitesides fu trimis după „Glaucus”; căci, deşi afumat, Barry nu era dispus s-o folosească pe favorita sa, „Frumoasa Géraldine”, în scopuri atât de nedemne.

— Ura pentru Jones Barry, strigă Ben Burg. Nu-i aşa de înfumurat încât să se dea la o parte când îi vorba de chefu’ oamenilor de rând!

— Îi destul de afumat ca să nu se dea înapoi de la niciun chef, fie că-i al bogaţilor, fie că-i al săracilor,

comentă Jake Owens Trândavul.

— Pariez pe douăş'cinci de cenţi cu tine, Jake, că va lua gânsacul, spuse Burg.

— Asta va fi din pricină că-i e aproape rudă, atunci.

— Dacă va izbuti, mai zise şi al treilea, de vină-i băutura. Treaz, n-ar putea.

— Pariem un sfert de dolar pe el? întrebă Burg, conştiinţa îndemnându-l să susţină în felul acesta capacitatea unei persoane de la care plănuise să împrumute câteva monede de cinci dolari cu câteva ceasuri mai devreme.

— Mai pune încă o dată pe-atât, Burg.

— S-a făcut! zise celălalt, cam fără grabă.

Clasele de jos urmăresc cu respect, chiar şi când au un rânjet pe buze, faptele celor superiori lor prin avere ori poziţie socială. Jones Barry avea avantajul de a provoca o adevărată senzaţie printre acest gen de oameni. îi aşteptau şi-i studiau mişcările. Gânsacului îi fu acordat un scurt răgaz, în vreme ce băiatul fu trimis după „Glaucus"; atârna nemişcat şi o vreme ţipetele sale conteniră. Sprintenul nostru ţigănuş reapăru curând cu calul. Era gata înşeuat şi echipat pentru competiţie, iar eroul nostru sări pe el, dovedind mai degrabă ambiţie decât agilitate. Atunci să fi auzit cum se înteţi zarva mulţimii.

— Ura pentru Barry! strigă Nettles cât putu de tare.

— Cine pariază pe-o monedă de argint contra lui Barry?

— Te-ai ars, domnule Nettles.

— Şi uite încă una! Nu-i el ăla care să-i smulgă gânsacului capul, cum nu-s eu în stare să i-l pun la loc.

— Ura pentru căpitan! strigă Burg.

— N-ai decât să strigi ura pin ce te doare gâtu', dar gâsca aia de Barry nu-i va veni nicicând de hac gânsacului, se auzi ecoul ireverenţios al lui Jake Owens.

Strigătele izbucniră dintr-o sută de piepturi. Copiii urlau, făceau tumbe şi se rostogoleau, ridicând praful până la cincizeci de picioare înălţime, în vreme ce cavalerul gânsacului se pregătea să treacă la atac. Bărbaţii înarmaţi

cu îmblăciu n-avură nevoie să-l folosească. Barry se apropie cu toată viteza şi reuşi, însoţit de strigătele admirative, să-şi menţină calul pe pistă şi să treacă printre parii de care atârna gânsacul. Pasărea se agită şi ţipă, bătând violent din aripi. Cuprins de emoţie, Barry dădu drumul la frâu şi, întinzându-şi ambele mâini, prinse, nu gânsacul, ci sfoara de care era agăţat. Calul zbură în aceeaşi clipă de sub el şi, pentru un scurt răstimp, el rămase spânzurat în aer, în vreme ce peste faţă, piept şi umeri i se abătu bătaia infernală a aripilor gânsacului. Asta nu dură însă decât foarte puţin. Sfoara prevăzută să susţină doar o gâscă se rupse sub dubla greutate şi cei doi se prăbuşiră la pământ, gânsacul deasupra. În toate analele probei nimeni nu mai asistase până atunci la o asemenea scenă, nici măcar în vremurile îndepărtate ale descoperirii ei printre strămoşii noştri europeni. Veselia făcu să răsune întreg terenul; plebea fu cuprinsă de un adevărat delir. Unii se rostogoliră la pământ, tăvălindu-se de râs; unii băteau din palme şi strigau, în vreme ce tinerii slobozeau armele, producând mare agitaţie şi confuzie printre cabaline.

Barry se ridică uluit de-a dreptul. Gânsacul se răzbunase pe nefericitul aventurier pentru toate asalturile cărora trebuise să le facă faţă. Din momentul înfruntării şi căderii, aripile sale nu avuseseră odihnă, abătându-se mai ales asupra feţei eroului. Obrajii săi arătau mai degrabă răzuiţi decât zgâriaţi, iar nasul şi gura îi sângerau. Pe piept, cămaşa îi era ruptă şi pătată, iar părul îi era zburlit şi încâlcit tot atât cât părul lui Iov în noaptea când avu viziunea. Nettles îi sări în ajutor şi puse să i se spele faţa, în vreme ce micul Logan Whitesides alergă şi-l prinse pe „Glaucus”. Oricât de grotescă ar fi fost scena şi cu mult diferită de orice alt spectacol la care s-ar fi aşteptat mulţimea, în momentul în care prima explozie de veselie se potoli, oamenii nu se arătară deloc dispuşi să renunţe la distracţia lor obişnuite. Gânsacul fu spânzurat la loc şi uns din nou, înălţarea sa fiind însoţită de noi ţipete înspăimântate. Se găsiră douăzeci de tineri care să reia

proba ce-i pricinuise lui Barry un eşec atât de ruşinos. Din politeţe însă, trebuia să i se acorde încă o şansă de a câştiga laurii. Când i se propuse, acesta clătină în schimb din cap. Încă nu-şi revenise din inevitabila buimăceală produsă de dubla influenţă a coniacului şi căderii.

— Cred că nu e cazul, spuse el. Gânsac, aş! Doar am prânzit, Nettles. Aceasta fu replica sa aparent lipsită de înţeles, în care totuşi Nettles descoperi sensul ascuns.

— Într-adevăr, încuviinţă el, şi am mâncat cu poftă încă, amândoi chiar; ce să mai facem cu o gâscă?

no

— Mergem, Tom? întrebă Barry care se trezea treptat şi se simţea oarecum ruşinat.

— Nu! răspunse celălalt; uite colo căruţa lui Meredith. Are băuturi bune; o să-i tragem o duşcă pentru consolare.

Se îndreptară amândoi către căruţă, unde căpătară un punci de mere; fusese îndulcit cu cea mai bună miere de munte, în vreme ce rachiul de mere era la fel de bun ca acela ce umple pocalele în timpul alegerilor. După ce bău, Barry se simţi ceva mai bine şi se întoarseră împreună la turnirul gânsacului. Jocul fusese reluat şi era acum în toi. Trei sau patru atacanţi clacaseră. De obicei, mai încercau însă şi a doua ori a treia oară, singurul motiv de descurajare şi care punea în cele din urmă capăt străduniilor lor fiind taxele de participare. Gânsacul era norocos; proprietarul său era încântat să constate cum instinctul păsării o ajuta să anticipeze momentul pericolului şi să se zbată cel mai mult tocmai atunci când concurentul încerca s-o apuce de gât. Reuşi să evite aceasta de mai multe ori; câţiva îl înşfăcară însă şi „gâtul” plăti scump smucitura ce urmă, chiar dacă lunecă până la urmă din strânsoarea duşmanului. În clipa aceea Nettles se simţi apucat de mânecă şi tras la o parte de ţigănuşul nostru, Logan Whitesides.

— Ei, ce mai este, Logan?

— Să vedeţi, domnule, dacă vorbiţi cu căpitanu’ să mă lase şi pe mine să ’neerc la gânsac cu „Glaucus”, socot

că l-aş putea uşura de căpăţână, aşa cum n-o făcut nimenea pin acu'.

Lui Nettles nu-i fu greu deloc să-l convingă pe Barry, aşa încât băieţandrul nostru urmă aproape imediat în concurs. Judecând după înfăţişare, părea puţin probabil că el va reuşi „să-l uşureze pe gânsac de cap" decât cei ce-l precedaseră. Dintre toţi aventurierii, era cel mai mic de statură; călărea încovoiat, aproape ghemuit, ca o broască ori maimuţă ce se pregăteşte să facă un salt. Dacă statura îl dezavantaja, tânărul era înzestrat, în schimb, cu o mare agilitate. Era ca pe sârmă şi, un fapt necunoscut celor mulţi, fusese antrenat pentru acest sport în alt ţinut şi la o vârstă mai fragedă. Iscusinţa de călăreţ i-am cunoscut-o deja. Nettles se pricepea la jochei tot atât de bine ca la cai.

— Cine pariază pe zece dolari contra micului Logan Whitesides?

— Chiar eu, strigă Jake Owens şi se mai oferiră şi alţi clienţi pentru sume asemănătoare. Nettles descoperi curând că investise aproape o sută de dolari pe soarta gânsacului. Suma nu avea să rămână mult timp în suspensie.

— Porneşte, Logan! strigă Nettles.

Băiatul i se supuse. Băieţandrii alergară în urma eroului lor strigând. Striga el însuşi, iar îmblăciele abia de atinseră crupa lui Glaucus, care mânca pământul. Într-o clipă ajunse la picioarele eşafodajului în vârful căruia atârna victima. Pasărea scoase nişte ţipete îngrozitoare, desfăcându-şi larg aripile. Ţigănuşul fu văzut încovoindu-se, pentru a ţâşni apoi ca o săgeată. În clipa următoare trecea pnintre pari purtând deasupra capului capul gânsacului din care atârna traheea. Beregata retezată continuă să scoată ţipete convulsive în vreme ce flăcăul flutura – în semn de triumf „apul păsării deasupra creştetului său. Terenul se cutremură sub strigătele de bucurie, iar Logan Whitesides făgăduia într-adevăr să devină eroul ţinutului. Câştigul său în bani gheaţă nu fu mai mic decât aceia în laude. Îşi făcuse şi el pariurile lui şi-şi aduna acum de pe o arie destul de largă mărunţişul şi

picayunul, centţii şi sferturile de dolar, în vreme ce, cu egală satisfacţie, Nettles reamintea mai multor vecini de o anume literă a alfabetului numită X[12][13]. De asemenea, şi Barry era cuprins de euforie, căci nu cu ajutorul lui „Glaucus” al său fusese repurtată victoria?

CUM ESTE POSIBIL CA EROUL CIRCULUI SĂ-ŞI ÎNGHITĂ PROPRIUL CAP ORI PE ACELA AL VECINULUI

Adunate la un loc, evenimentele zilei nu avuseseră efectul de a-l alina ori de a-l înălţa în proprii ochi pe domnul Jones Barry. O dată ce se stinse euforia de moment., care poate susţine o vreme până şi pe cei învinşi, el începu să mediteze asupra pierderilor sale. Iapa sa favorită fusese discreditată şi cu toate că „Glaucus” redobândise în întrecerile mai mici prestigiul pe care părea să-l fi pierdut în întrecerile de anvergură, aceasta nu putea fi nici pe departe o compensaţie pentru înfrângerea „Frumoasei Géraldine”, la care se adăugase pierderea câtorva „sute bătrâne”. Pe măsură ce efectul băuturii începea să se ducă, gânduri negre începeau să-l asuprească. Înfruntarea cu gânsacul, din care ieşise cu un cap şi un gât tot atât de dureroase precum simţămintele sale morale, îi cam potolise trufia. Începu şi el să creadă cu adevărat ceea ce se vorbea de mult în spatele său, că se făcuse rău de tot de râs. Dacă asemenea reflecţii şi-ar continua cursul, efectul lor ar fi fără îndoială înălţarea morală a individului. În cazul oamenilor slabi, în schimb, obişnuiţi să le evite ori să se debaraseze de ele şi cărora averea şi împrejurările le îngăduie s-o facă, o asemenea stare de spirit are puţine şanse de durată. Se găsesc întotdeauna în anturajul unui prost suficienţi prieteni care să-l ajute să rămână prost. Interpunându-se la momentul când respectul de sine slăbeşte dintr-un motiv întemeiat, ei reuşesc să aducă la tăcere sfetnicul cicălitor, fie prin dulcegării mincinoase, fie prin linguşiri ipocrite, fie făcând ceea ce avea în intenţie cu această ocazie bravul nostru amator de farse, Tom Nettles. El observă că, pe măsură ce

12 Veche monedă de argint (o şaisprezecime de dolar), (n. tr.)

13 însemnul bancnotei de zece dolari, (n. tr.)

se duceau efectele punciului de mere, Jones Barry avea tendinţa să cadă în posomorâtă, ceea ce el considera a fi o dovadă de prostie. În toate cazurile de acest soi, el nu cunoştea decât un singur remediu, acela de a repeta doza a cărei eficacitate o verificase deja. Se opriră în consecinţă lângă o căruţă al cărei proprietar înfipsese la vedere un pui de pândeasupra unui butoi şi curând aveau să primească băutura pe care o căutau. Odată cu setea, se risipi şi starea de spirit a lui Barry. Efectul băuturii fu atât de plăcut, încât comandară o nouă porţie, iar când cei doi ajunseră la intrarea hipodromului, viteazul nostru decapitator de gânsaci se declară a fi un tot atât de iscusit călăreţ pe doi cai ca oricare ins de la circ.

— E drept că n-am văzut niciodată aşa ceva, Tom, zise el, dar am auzit destul de des despre ei. Joe Smith îmi povestea adeseori ce-a văzut în Savannah şi Augusta. Joe obişnuia să-mi spună, văzându-mă călărind, că aş fi bun pentru circ. Pentru o sută de dolari m-aş încumeta să mă iau la întrecere cu vedeta călăreţilor din această companie de circ, căci mi-nchipui că nu-i cine ştie ce de capul lui şi… dacă îmi dau o şansă în noaptea asta, să fiu al dracului de nu le-arunc la toţi mănuşa, de la primul până la ultimul.

— Ei, nu mai spune, Barry, spuse celălalt ireverenţios; eşti cel mai mare lăudăros din câţi mi-a fost dat s-aud vreodată. Mulţumeşte-te cu ce eşti şi nu mai încerca să fii totul. Îţi ajung propriile calităţi. Eşti un omuleţ arătos.

— Omuleţ! exclamă Barry. La naiba, Nettles, pot dovedi oricând că sunt un bărbat tot atât de zdravăn ca şi tine.

— Asta într-adevăr, dar nu tot atât de voinic!

— Nu cred că ai vrut să mă jigneşti, totuşi, Nettles, căci ai adăugat şi „arătos11.

— Chiar aşa am spus! Susţin că eşti un omuleţ al naibii de arătos; eşti bogat şi ai parte de tot ce-ţi poftеşte sufleţelul. Poţi şi să călăreşti, chiar dacă eşti mult prea greu pentru „Géraldine”.

— Şi cu toate acestea zici că-s mic.

— Mic, dar greu. Înţelegi, eşti un fel de ciot mai mult gros decât lung şi oleacă prea ambiţios, ţinând cont de greutatea ta, Jones.

— Dar ştiu că le zici pe şleau, Tom.

— De ce nu? Doar ştii că-i privilegiul prietenilor.

— Fără îndoială, asta-i drept. Numai că ascultă la mine, Tom: mă arde grozav pofta de-a-l ciomăgi pe cel mai bun prieten din lume, atunci când mă face „omuleţ”.

— Ei bine, n-ai să mă ciomăgeşti din două motive; primul e acela că n-am să-ţi dau voie, iar al doilea că n-ai să ţi-o îngădui tu însuţi. Ascultă, Jones, asta-i vorbărie goală totuşi şi văd că eşti într-o stare de spirit proastă; hai să căutăm o băutură mai bună. Uite colo o căruţă; socot c-om găsi ceva. Hai să mai bem ceva ca să ne înviorăm pentru circ.

— S-a făcut, încuviinţă celălalt şi, în vreme ce se îndreptau spre cealaltă parte a drumului, către o adunătură dezordonată de care, trăsuri şi căruţe, mersul nesigur al lui Barry dovedea că punciul de mere fusese deja destul de tare pentru a-i afecta verticalitatea.

— Să călăresc! zise el. La naiba, Tom, aş putea încăleca un butoi de rachiu de mere şi să-l fac să lunece tot aşa de repede cum îşi gonesc caii ăia de la circ.

— Hm! Dacă-i dai înainte în ritmul ăsta, o să fii tot atât de expert la înghiţit precum clovnul acela care are de gând să-şi dea pe gât propriul cap.

— Iar tu, Tom, care eşti un băiat cu scaun la cap, poţi crede o asemenea poveste de adormit copiii!

— Crede ce vrei, dar ia de bea. Alo, Gerdts… tu eşti?

Nettles cunoştea pe toată lumea.

— Ce-a mai rămas din mine, domnule. Ce vreţi să beţi însă? Aici am rachiu de piersici, iar aici, de mere.

— De mere, atunci, căruia să-i mai adaugi şi un strop de miere, ca să-ţi lingi buzele. Eu rămân la punciul de mere, Jones; dacă pot, nu amestec niciodată băuturile.

— Cum, strigă celălalt cu un rânjet satisfăcut; ţi-e frică! Lui Tom Nettles îi e frică de două băuturi! Ascultă, bătrâne Gertds, nu mă cunoşti; n-are importanţă, dă-mi din

amândouă; şi de piersici şi de mere; cui îi e frică? În părţi egale, alambic vechi şi foc vârtos.

Barry devenea tot mai cârcotaş şi nu se da înapoi de la cele mai felurite iniţiative. Condus cu oarecare greutate de prietenul său, el intră împreună cu acesta în amfiteatrul unde prânziseră în ziua aceea. Scena se schimbase ca prin farmec. Spaţiul era luminat în întregime, o adevărată vâlvătaie ce-ţi lua ochii, care reliefa acum cât se poate de clar părţile cele mai îndepărtate ale pavilionului. Locurile înşirate pe trei-pătrimi din teren erau ocupate aproape toate. Cei doi prieteni ai noştri fură siliţi să-şi ocupe locurile pe banca cea mai de jos, la distanţă de un picior de mica porţiune de pământ înălţată în jurul ringului şi servind mai degrabă de linie de demarcaţie, decât de barieră. Nu exista niciun gard despărţitor între spectatori şi pistă, care să cenzureze salturile în afară ale vreunui cal nărăvaş ori ale unui călăreţ nepriceput. Scaunele erau dispuse în două sectoare egale: unul pentru albi şi altul pentru negri. Erau înălţate (pe un eşafodaj primitiv, din scândură) până aproape de marginea cortului, capetele spectatorilor învecinându-se cu tremurătoarea pânză ce servea de acoperământ. Puteai vedea sute de duduci împopoţonate cu panglici şi pene fluturânde, toate numai nerăbdare şi zâmbete însorite, în vreme ce curtenitorii lor însoţitori se întreceau în a le înfăţişa ceea ce ştiau ori deja anticipau. Mulţi bătuseră cale lungă ca să asiste la spectacolul de la Hillabee; ca în timpurile străvechi, se îngrămădeau să vadă trupele ambulante din obişnuita nevoie de distracţie şi noutate, lipsindu-le marile centre urbane ce le fac posibile. Balconul întâi era plin până la refuz. Se adunaseră fete şi băieţi din toate părţile ţării. Doamne în vârstă, la urechile cărora ajunseseră vagi zvonuri despre circ oricare avuseseră ocazia să vadă vreun spectacol în tinereţe, veneau aici să-şi împlinească o veche dorinţă ori să-şi împrospăteze vechi amintiri. Bătrânii domni îşi însoţeau obligatoriu soţiile şi rudele. Fermierul era curios să vadă în carne şi oase minunile lăudate pe afişele uriaşe ce-i împodobeau cătunul, cât despre jochei,

ei veneau, bineînţeles, ori de câte ori era pusă la încercare bravura cabalinelor. Negrii nu erau nici ei mai puţin curioşi. Veniseră cu sutele de prin toate ţinuturile. Călătoriseră în noaptea dinainte cale de zece ori cincisprezece mile, pe jos, călare pe măgari ori în căruţe, ca să se bucure de privelişti şi minunăţii. Erau cu toţii gătiţi de sărbătoare. Stămburi colorate înviorau până la ultimul rând sectoru] repartizat lor. Când Jones Barry şi Tom Nettles îşi făcură apariţia, croindu-şi anevoie drum către locurile lor, publicul fremăta de speranţă şi nerăbdare.

Nu fură lăsaţi să aştepte mult timp. Curând, spectacolul începu. Apărură cai pestriţi, înfloraţi şi de toate culorile. Cai călăriţi de copii, de femei, de clovni, în paşi şi ritmuri diferite. Nu ţinem, fireşte, să descriem un spectacol cu care toată lumea e mai mult sau mai puţin familiară. Fură puse în scenă călătoria spre Brentford 1, cursa lui Gilpin şi alte câteva episoade celebre. Călăreţii îşi primiră porţia lor de aplauze, dar, de fapt, gloria spectacolului o constituia omul acela caraghios, clovnul: chipul îi era îngropat sub o grotescă mască egipteană, complet ascuns şi cu atâta dibăcie disimulat încât nici nu-ţi puteai da seama în ce parte îi era faţa, vocea părând să-i vină de undeva de sub pământ. Maimuţărelile lui erau de nedescris. Scamatoriile sale nu vor atrage însă în mod deosebit atenţia, întrucât ele priveau într-o oarecare măsură pe una din cunoştinţele noastre. Din întâmplare, scena prevedea ca măscăriciul nostru să bea vin cu un vrăjitor african. îl aştepta dintr-o clipă într-alta, iar până atunci se apucă să arate publicului cum avea el de gând să-l păcălească pe vrăjitor şi, în cele din urmă, să-i înghită sufletul.

— Să-i înghită sufletul! exclamă Barry îngrozit către Nettles.

— O s-o facă! îi răspunse celălalt cu gravitate. Ai să vezi.

— Iată, se grozăvea clovnul, aici am o licoare în care am îngropat sufletul lui Mumbo-Jumbo. E cea mai grozavă

băutură din lume; n-aţi vrea poate s-o-ncercaţi? zise el, oferind-o politicos celor doi prieteni ai noştri. Lui Barry i se păru că vede o mostră a excelentului coniac din care se servise copios în aceeaşi zi şi în acelaşi loc, şi, fiind el foarte însetat, exclamă cu toată nevinovăţia cugetului:

— Nu văd de ce n-aş bea… mulţumesc!

Zicând acestea, se ridică şi întinse mâna. Cu o mişcare dibace însă, clovnul îi aruncă în faţă mănunchiul de panglici atârnate la tichia sa de nebun şi dădu el însuşi pe gât băutura, zicând:

— Poate o să ai niţică răbdare pân' ce poţi s-o capeţi f

Publicul hohoti încântat. Furios că fusese amăgit şi că făcuse o figură ridicolă, Barry se repezi brusc asupra clovnului. Dintr-o mişcare îi smulse ceea ce părea a fi întreg capul şi gâtul nefericitului de măscărici. Cu această teribilă probă de acuzare în mâinile sale, Barry privi în jur îngrozit, abia îndrăznind să gândească la ceea ce făcuse. Clovnul se retrăsese de la primul atac şi, mai înainte ca Barry să-şi recapete judecata ori echilibrul, căci nici vorbă nu era ca el să se aştepte la reluarea ostilităţilor cu o făptură al cărei întreg *ceiput* îl purta în mâinile sale, măscăriciul se lăsă pe vine şi se repezi între picioarele eroului nostru care se pregătea să treacă peste joasa mantinelă de pământ ce delimita ringul. Barry stătea cu faţa spre public şi de aceea atacul clovnului îl luă pe nepregătite. Fu ridicat de la pământ, mai înainte să-şi dea seama de pericol. Ridicându-se ca şi cum nu şi-ar fi simţit povara, agresorul său îl purtă pur şi simplu dintr-o parte în alta a arenei. Barry era purtat într-o poziţie orizontală, cu capul către jumătatea albă, iar picioarele către jumătatea neagră a publicului.

— Tom Nettles… Tom! era tot ce mai putea articula nefericitul, ţipând însă şi dând îngrozitor din picioare. Toate eforturile sale erau însă zadarnice. Exerciţiile asiguraseră clovnului o asemenea flexibilitate şi forţă musculară, încât Barry era ca un copilaş în strânsoarea lui. Zbaterea lui nu făcea decât să sporească veselia publicului ce creştea în raport cu inutilele sforţări ale prizonierului;

iar când îl mai văzură pe agresor alergând cu prada sa înspre sectorul ocupat de negri şi aruncându-l pe nefericitul gentleman în braţele unei tinere grăsane negre, care asuda în rândul al treilea, ţi-ai fi zis că o să se dărâme tot pavilionul din pricina strigătelor delirante ale mulţimii.

— Uite un abolиţionist pentru dumneata, maică Oposum! strigă clovnul, aruncându-l pe sărmanul Barry în braţele ei.

— Nu-mi trebuie! ţipă femeia, scuturându-se de povară. Alunecând din poala ei, Barry continuă să se dea de-a rostogolul peste rândurile succesive, până ce se-ntinse lat pe patul moale de nisip şi rumeguş ce fusese pregătit pentru un cu totul alt animal. Înfuriat la culme, se ridică în picioare şi, apucând prăjina cu care se echilibrase unul din călăreţi, se repezi drept spre clovnul ce-l ofensase.

— Ura, veston roşu! Ura, clovnule! se auzea din mulţime. Ura, căpitane! răsuna strigătul de încurajare] al celor care-l recunoşteau pe eroul nostru, arde-l cu prăjina, într-adevăr!

Clovnului însă nici prin cap nu-i trecea să înfrunte un asemenea adversar astfel înarmat; evitând violenta lovitură ţintită de Barry către coastele sale, el trecu cu un salt pe lângă umărul acestuia şi dispăru în spatele paravanului ce separa actorii de public.

O dată ce i se făcu nevăzut inamicul, furiosul cavaler se porni să se răzbune pe obiectele neînsufleţite din jur. Scena în care clovnul urma să-l păcălească pe vrăjitorul african deposedându-l de suflet avea drept decor o preafrumoasă grădină din Bagdad. Ghivecele cu flori minunate, vazele de diferite mărimi, statuile şi feluritele ornamente şi decoraţiuni păreau, privite de la distanţă şi sub lumina înşelătoare, foarte preţioase. Mai era şi un fel de chioşc închis, îmbrăcat în mătase, în care vicleanul de clovn aşezase o frumoasă adormită – una din principalele tentaţii ce-aveau să prindă în mreje sufletul vrăjitorului, înarmat cu prăjina sa, Barry răsturnase deja una sau două vaze de lemn, cu preţiosul lor conţinut. O singură lovitură

de prăjină fu suficientă pentru a culca chioşcul la pământ. Spre surprinderea agresorului şi, nu mai puţin, a publicului, din ruinele acestuia se ridică o tânără frumos înveşmântată, frumoasă şi cu portul unei sultane. Fusese un adevărat noroc că parul nu se abătuse asupra ei. Lovise însă îndeajuns de aproape pentru a-i stârni mânia; fără să mai aştepte o clipă, ea se repezi la eroul nostru, scoţându-şi micul stilet ce-l purta ca parte a costumului ei oriental. Barry ar fi putut plăti scump distracţia, căci dinţii strânşi şi ochii din care ţâşneau flăcări trădau îndeajuns furia femeii. Când ea lovi, el o prinse de braţ şi, lăsând să-i cadă prăjina, se mulţumi să se apere. Farsa începea să semene mult a tragedie. Femeia furioasă ţipa acum şi se zbătea. Dinăuntru se repezi în arenă bărbatul ei, înarmat cu un topor. Îşi făcu din nou apariţia şi clovnul urmat de întreaga trupă, fiecare apucând orice armă îi cădea la îndemână. Erau marinari, turci şi vrăjitori şi chiar mici Cupidoni, înalţi de două picioare, pe care mămica şi tăticu' îi antrenau acum pentru ceea ce era opusul menirii lor. îl înfruntau cu toţii pe jocheul nostru cu cea mai aprigă mânie în ochi. El le stricase reprezentaţia, adusese asistenţa într-o dezordine totală şi dându-i pedeapsa meritată nu făceau decât dreptate. Dar dacă ei se grozăveau astfel, nici Barry nu mai era acum singur. I se alăturase Tom Nettles, având în mâini lunga prăjină pe care o aruncase Barry.

— Ei, băieţi, strigă el tare, scoateţi ciomegele!

La chemarea lui, douăzeci de tineri vânjoşi alergară şi se rânduiră de partea actorilor amatori. Ei îşi fluturau deja ciomegele noduroase, iar Jones Barry, uitând de pericolul prin care tocmai trecuse, se simţea deja ca un erou. Nu-i dăduse drumul din strânsoare Sultanei şi părea dispus s-o ia cu el ca prizonier de război, când Nettles îi ordonă pe un ton rece să-i dea drumul. Se supuse, iar frumoasa adormită, care se deşteptase acum de-a binelea, se repezi în braţele vrăjitorului, care era soţul ei şi la pieptul căruia vărsă amare lacrimi, ca un captiv scăpat de Providenţă dintr-o mare primejdie. Cele două grupuri se

confruntau acum cu priviri fioroase şi ameninţând să facă tărăboi. Nu numai că trupa de călăreţi se aranjase în poziţie de bătaie, sub conducerea clovnului, dar mai intrase în arenă şi un cal acoperit cu armură care, plecându-şi capul peste umărul acestuia, păru să-i ofere suficient sprijin, arătând într-adevăr fioros. Era o adevărată scenă; clovnul îl înfruntă pe Barry, care, înarmat cu un par, se holba la dublul inamic din faţa sa, în ameninţătoarea ipostază de cal şi călăreţ. Din fericire însă, Nettles îl cunoştea pe directorul companiei.

— Prieteni, zise el, la mijloc nu-i decât o neînţelegere totală, pe care, socot, pot cu uşurinţă s-o explic şi s-o înlătur. Nu-i nicio plăcere să te baţi, măcar că nu ne temem, după cum vedeţi, să înfruntăm orice număr de cai ori de bărbaţi. Între noi nu este însă cu adevărat un motiv de ceartă şi, de vă învoiţi, ne vom risipi oamenii. Băieţii din Hillabee se vor retrage la locurile lor, avându-şi ciomegele pregătite în caz că vom avea din nou nevoie de ele, iar domnii de la circ îşi vor continua exerciţiile. Între timp, eu însumi şi domnul Barry ne vom retrage împreună cu directorul şi vom rezolva problema în particular.

O propunere atât de abilă fu primită de ambele părţi, cu toate că tinerii din Hillabee nu erau încântaţi de ideea de a se întoarce la locurile lor mai înainte de a dovedi cât de dezvoltate le erau facultăţile distructive. Barry avea oarecare scrupule la ideea de a intra în sanctuarul misterios în care se retrăseseră clovnul şi Sultana; având însă mare încredere în Nettles şi fiind încurajat de desăvârşita stăpânire de sine a acestuia din urmă, se hotărî să-l urmeze împreună cu directorul în locul de refugiu. Aici se pomeni în mijlocul unui grup pestriţ. Din toate părţile se holbau la ei cai. O parte din călăreţi încălecaseră deja. Într-un colţ zăceau un cufăr şi o cutie; mai încolo o masă şi un scaun; dincolo un maldăr de boarfe; şi uniforma unui uriaş; şi o duzină de măşti şi costume pentru clovn. Tot acolo, salvată din praful şi pericolul arenei, mai zăcea şi uriaşa mască cu tot eşafodajul capilar pe care eroul nostru o smulsese de pe

umerii inamicului cu ocazia primei înfruntări. Nettles intră cu aerul degajat al unuia care se simte ca acasă.

— Şi acum, Diavolo, îi zise el clovnului, haide să începem lucrarea păcii, aşa cum ai început tu războiul. Prepară-ne un cocteil ca acela cu care l-ai ademenit atât de irezistibil pe prietenul meu. Dacă ai fi ştiut ce sete drăcească ne-a chinuit în ultimele trei ore, ţi-ai fi dat seama că-ţi primejduieşti capul amăgindu-ne, fie şi cu ceva pe jumătate tot atât de apetisant. Grăbeşte-te acum, şi haide să facem pace!

Propunerea lui părea să mulţumească pe toată lumea. Cocteilurile fură preparate în doi timpi şi trei mişcări, într-un recipient cu cercuri de alamă, suficient de mare pentru a adăpa întreaga trupă. Umplură pocalele, îşi strânseră mâinile cu ochi strălucitori, privirile se înseninară şi, cu consimţământul vrăjitorului, frumoasa lui Sultana îi dădu fără reţineri eroului nostru sărutul păcii.

Clovnul îi urmă exemplul, îmbrăţişându-l pe Barry şi imprimând pe fruntea acestuia un sărut într-un amestec coloristic de roşu aprins şi negreală de dop ars. îmbrăţişările lor îl amuzară grozav pe Tom Nettles.

— Plăcut mai este, glăsui el, să-i vezi pe oameni înfrăţindu-se şi adunându-se laolaltă în bună pace şi prietenie! Ce spectacol! Trebuie să-l vadă şi publicul şi să se convingă că nu-i nicio prefăcătorie la mijloc, ci vrajba s-a risipit dintre cei care s-au iertat unul pe altul, încă o duşcă, domnilor, se adresă el lui Barry şi clovnului, şi pe urmă ieşiţi pe scenă ca să vadă şi publicul aceste frumoase îmbrăţişări.

Barry nu se dădu înapoi de ia încă o duşcă, dar se arătă întrucâtva îndărătnic când fu vorba de o îmbrăţişare în public. împotrivirea sa se risipi odată cu băutura. El jură că Diavolo era cel mai bun fârtat din lume şi că se pricepea să facă cele mai faine cocteiluri şi, petrecându-şi fiecare braţul pe după mijlocul celuilalt şi cu un pahar în cealaltă mână, pătrunseră în arenă, închinându-se unul altuia şi publicului. Dacă războiul produsese ilaritate în scena precedentă, nici filantropia nu iscă mai puţină bună

dispoziţie. Publicul fu încântat peste măsură. Bătrânele doamne vărsară lacrimi. Pe bătrânii domni, scena îi impresionă în egală măsură. Şi negrii erau pe deplin mulţumiţi, minunându-se doar puţin la vederea unuia care dădea pe gât o duşcă atât de zdravănă după ce, numai cu puţin timp în urmă, fusese scuturat de cap. Numai tinerii din Hillabee, din direcţia cărora se auziră nişte fluierături fie protest, în vreme ce măciucile nefolosite loveau în marginile băncilor, făceau notă discordantă.

— A mai rămas o picătură în vas, îi şopti clovnul noului său tovarăş. Aluzia nu-l lăsă rece pe Barry. El se întoarse în separeu, unde-l regăsi pe prietenul său, Tom Nettles. Acolo rămaseră până ce spectacolul se sfârşi şi mulţimea se risipi, după care fură invitaţi la o cină caldă în compania trupei, servită în marea secţiune a pavilionului. Invitaţia nu era de dispreţuit; călăreţii ştiau să trăiască bine, iar Barry şi prietenul său erau amândoi înfometaţi. Şi de n-ar fi fost aşa, dorinţele acestuia din urmă nu ar fi avut cine ştie ce greutate în faţa încântatului nostru erou. Fusese într-adevăr eroul serii, deşi într-un chip cam îndoielnic, este drept. Se făcuse însă remarcat şi părăsise scena însoţit de aplauze. Nu se îndoia, desigur, că felul în care apăruse, în îmbrăţişarea clovnului, se bucurase de o asemenea caldă primire din partea publicului. Aplauzele şi strigătele îi mângâiaseră auzul mai plăcut decât orice alt sunet ce-i ajunsese vreodată la urechi, iar cocteilurile îi păruseră cele mai desfătătoare din băuturile destinate muritorilor. Era o noapte de glorie. Se întinsese masa pentru cină. Prietenul său fusese instalat de o parte a directorului, iar el de cealaltă. Alături de el şedea încântătoarea soţie a vrăjitorului, a cărei amabilitate nu-i provocă misteriosului ei domn şi stăpân nici măcar o uşoară încruntare. La început, chestiunea îi provocă lui Barry oarecare repulsie. Atunci când ea-l privea cu atâta afecţiune în ochi, iar la încheietura mâinii simţea apăsarea degetelor ei, el se simţea cuprins de îndoieli şi-i privea soţul întrebător. Nu ştia el cât este de indiferent acest vrăjitor de profesie la asemenea chestiuni importante doar

pentru muritorii de rând. Acesta privea totul fără să se tulbure şi, după oarecare ezitare şi îndoială, eroul nostru se predă cu trup şi suflet îmbătătoarei convingeri că reuşise să cucerească inima celei mai fermecătoare dintre zâne. Băură şi şuşotiră împreună. Se făcu târziu. La insistenţele lui Nettles, Barry cântă un cântec vesel la capătul căruia văzu cu încântare mai curând decât uimire, cum Sultana îşi aruncă braţele în jurul gâtului său şi, aşezându-i-se-n braţe de faţă cu toată lumea, îl declară cel mai grozav omuleţ din lume. Nu ştia cum să răsplătească o asemenea dovadă de devotament altminteri decât trecându-şi un inel mare de pe degetul său pe al ei. Un moment mai târziu, ea accepta, cu timiditate, ca el să-şi treacă şi o broşă de diamant de pe pieptul lui pe al ei. I-o prinse el însuşi, iar vrăjitorul nu dădu niciun semn că ar fi găsit ceva deplasat în acest gest.

A doua zi dimineaţă, Barry se trezi dormind pe una din bănci în locul unde cinase, având sub cap un maldăr de paie şi fiind acoperit cu o învelitoare de cai, colorată în verde şi roşu. Când deschise ochii, Tom Nettles putea fi văzut la o mică distanţă în compania directorului, preparând un amestec roz menit să îndepărteze efectele beţiei.

Capitolul X

UMORILE CIRCULUI

Barry nu era omul care să sufere de dureri de cap; stomacul său, în schimb, avea nevoie de întăritoare. Vederea prietenului său şi a îndeletnicirii sale îl trezi, pe deplin. Într-o clipită era în picioare, trăgându-şi în sus pantalonii şi apropiindu-se de Nettles cu graba unuia căruia-i e frică să nu ajungă prea târziu. Nu avea de ce să se teamă însă, căci, în anumite împrejurări, Nettles nu-şi abandona niciodată tovarăşul. El era cu adevărat ceea ce tinerii numesc „un băiat de treabă”, iar camaraderia îţi cere să-ţi ajuţi prietenul şi să contribui la împlinirea tuturor plăcerilor lui. Preparându-şi sieşi un antidot, el nu-şi uitase confratele. Băutura aştepta într-un vas uriaş dinaintea sa, iar Tom, Jones Barry şi directorul circului

puteau fi văzuţi curând ciocnind pahare şi nici că se opriră la o singură închinăciune. Barry se declară pe deplin mulţumit. Avusese parte de un vis plăcut, în care-i apăruse soţia vrăjitorului şi, firește, întrebă acum de ea.

— Caut-o înăuntru, spuse Tom Nettles, surâzându-i cu subînţeles directorului, ceea ce Barry nu observă, în vreme ce-i arăta acestuia înspre separeul în care se produsese împăcarea cu o seară în urmă. Fără să ezite nicio clipă, micul nostru erou urmă direcţia indicată şi se trezi în cabina doamnei, care abia-şi începuse toaleta; îmbrăcată într-un simplu neglijeu, aceasta era ocupată în faţa oglinzii sparte ce atârna de una din proptelele cortului. Barry rămase înmărmurit şi dădu să se retragă; ea îl văzu însă în oglindă şi, răsucindu-se pe călcâie, îi porunci numaidecât, deşi cu o voce cât se poate de mieroasă, să se apropie.

— Ai picat tocmai la ţanc, îi zise; am nevoie de cineva care să-mi strângă corsetul.

— Corsetul! exclamă Barry stupefiat.

— Da, bineînţeles! Haide, vino, ştiu eu că eşti un bărbăţel simpatic. Ia să vedem… ai degete mici. Arată-te vrednic şi ajută-mă să mă aranjez. Bărbatul ăla al meu nu-mi e niciodată de vreun ajutor. Doarme neîntors. Uită-te numai la el. Aşa sforăie mereu până la amiază şi nu se deşteaptă niciodată de-a binelea până la ceasul când trebuie să se îmbrace pentru spectacol.

Îi arătă spre capătul unei căruţe, ce apărea dintr-un colţ al cortului şi auzul lui Barry desluşi fără greş un sforăit puternic. Faptul nu-l încurajă totuşi. Era în continuare copleşit la gândul îndatoririi ce-i fusese pretinsă. În toată experienţa lui de-o viaţă nu i se mai întâmplase să încheie ori să descheie corsetul unei femei şi nu-i venea deloc uşor s-o înţeleagă pe Sultana. Observându-i şovăiala, aceasta bătu din micul ei picior, ca o adevărată sultană, şi repetă comanda. Nu-l lăsă să se întrebe mult timp dacă vorbea ori nu serios, ci se grăbi să-i înlăture nedumerirea.

— Haide, ordonă ea, ce mai aştepţi? Nu cumva eşti

ruşinos? Ei, poftim! La vârsta dumitale! Aici însă nu-i cazul să fii. Ştim şi noi câte ceva din ale vieţii! N-ai să te izbeşti de false pudori printre ai noştri, te asigur. Pentru noi un picior e un picior şi nimic altceva. Vorbim pe şleau şi nu înseamnă că suntem mai răi din pricina asta. Nu ne cramponăm atât de aparenţe câtă vreme păstrăm esenţa; numai cei care s-au înstrăinat de ea îşi fac probleme. Haide, mişcă-te acum şi uite pentru început un sărut, ca recompensă.

O vreme eroul nostru se ocupă stângaci de talia Sultanei. Asupra acestei îndeletniciri îl surprinseră Tom Nettles şi directorul.

— Femeia asta, spuse cu voce tare directorul, a exasperat pe toţi membrii trupei cu pretenţia de a-i strânge şireturile. Îşi vrea talia cât mai subţire cu putinţă şi-ncercând s-o strângă cât mai mult, îşi rupe zilnic şireturile. N-a rămas niciunul din ai noştri care să nu-şi fi canonit mâinile la munca asta dezgustătoare, iar acum pică şi pe capul musafirilor noştri.

— Şi de ce nu? ripostă Sultana cu un aer oriental. Nu-şi află oare răsplata? Doar nu i se întâmplă des să studieze un model frumos.

— Olecuţă prea rotunjor, madame, remarcă directorul.

— Prea rotunjor! ţipă Sultana.

— Câtuşi de puţin, interveni Nettles, măsurându-i netulburat talia. O ideală îmbinare de armonie şi forţă.

— Forţă!? repetă întrebătoare doamna.

— Da, într-adevăr; forţa este şi ea necesară graţiei, chiar şi în cazul unei femei. Multe reprezentante ale sexului frumos fac greşeala de a lua aerul neajutorat drept delicateţe. E mai curând invers. Eu vreau să văd graţia asociată cu vigoare; iar o femeie trebuie să-ţi pară tot atât de capabilă de luptă ca şi de rafinată simţire.

— Grozavă poftă mai aş avea atunci să-ţi pun o piedică, zise Sultana cu îndrăzneală.

— Iar de-ar fi să cad, nici că mi-aş dori ceva mai rău decât îmbrăţişarea dumitale. Îl las, în schimb, pe Barry

pradă acestui pericol. E un luptător mai bun decât mine şi-mi pare că înnodarea şireturilor începe să semene, în cazul lui, mai mult cu o răfuială. Ai grijă, Jones, să nu te spun drăguţei tale.

Barry roşi până-n albul ochilor.

— Are o drăguţă? E îndrăgostit? întrebă Sultana.

— Primejdia constă în aceea că iubeşte peste puterile lui. Ieri iubea o singură femeie. Ce lecţii a primit de-atunci de la dumneavoastră se poate ghici din felul cum execută prezenta operaţiune. Strângerea corsetului aduce tare mult cu o îmbrăţişare; şi de-o s-o ţină tot aşa, va ajunge la o luptă în toată puterea cuvântului.

— Iar în acest caz, spuse vrăjitorul, iţindu-şi pe neaşteptate capul din fundul căruţei, mă prind că Nelly îl poate trânti, ca şi pe oricare altul din cei de faţă.

— Nell! Oh, mizerabilule! strigă Sultana. Nell! (Pe afiş scria Madame Zerlina.) S-a mai pomenit pe lume un monstru mai respingător ca tine! Cum poate lua în decidere numele unei femei! Daţi-i careva o duşcă, un antidot ori cum îi mai zice el, care să-l trezească şi să-l facă să vorbească aşa cum se cuvine.

— Prea bine, Nell, adu-mi-l chiar tu.

Femeia apucă un pahar de pe un scrin şi i-l întinse lui Nettles, care-l umplu din carafa adusă de director. În clipa următoare, se repezi spre bărbatul ei, părând să fi uitat de Barry care, în stângăcia lui, se mai lupta cu şireturile corsetului ei şi care fu astfel silit s-o urmeze pentru a nu pierde capetele fireturilor încredinţate griji ei sale.

— Poftim, ţine! strigă ea, punându-i paharul în mâini.

— Nu-i aşa că-i o frumuseţe? zise vrăjitorul, aruncându-i lui Barry o privire piezişă, în vreme ce da pe gât băutura.

Barry nu reuşi decât să surâdă, cu o privire tâmpă.

— O frumuseţe! repetă ea. Pe care nu o meriţi. Auziţi cum ştie el să flateze o femeie! Zicându-i din vârful buzelor „frumuseţe”, dar pe jumătate adormit şi cu gura deschizându-se numai la apropierea paharului care, singur, l-a putut face să se deştepte. Nu trebuie să vorbeşti de

nurii mei, ci să-i simţi.

— Într-adevăr, şi-o să-i pipăie ziulica întreagă, de-o să-l laşi, comentă Nettles.

— Oh, Tom! murmură Barry cu un zâmbet strâmb.

— Nu-l lua în seamă, spuse Sultana. Isprăveşte acum. Poftim! exclamă ea, răsucindu-se pe călcâie şi, prinzându-l în braţe pe Barry, care nu se aştepta deloc la această îmbrăţişare, îl strânse mai să-l lase fără suflare.

— Asta ţi-e răsplata. Nu se întâmplă adeseori ca o femeie frumoasă să-i dăruiască drăguţului ei o asemenea strânsoare şi o fac acum numai pentru a-ţi demonstra ce vrea să zică prietenul dumitale când susţine că frumuseţea presupune deopotrivă graţie şi forţă. Dacă după această îmbrăţişare mai doreşti şi lupta, spune-mi numai şi sunt gata.

— Şi pariez pe-o sută de dolari că Nell va dovedi pe oricare de-aici de faţă, strigă bărbatul ei din căruţă.

— Ah, fiară, cu Nell a ta, protestă eroina indignată. Am făcut tot ce am putut, l-am şi lovit, ca să-l învăţ bunele maniere, dar toată osteneala mi s-a dus pe gârlă.

— Cum rămâne cu lupta însă? Cine pariază cu mine? întrebă soţul ei. Sultana însăşi îşi rotea în jur privirile provocatoare. Era şi acum doar pe jumătate îmbrăcată, iar preţiosul ei bust şi frumoasa siluetă îţi inspirau o idee deloc rea despre cum trebuie să fi arătat Cleopatra. Sânii ei păreau să străpungă sumarele bariere, iar braţele, în parte dezgolite, se profilau albe şi rotunde, cu o musculatură a cărei forţă nu le împuţinau frumuseţea. Cu toate acestea, admiraţia lui Jones Barry începuse să facă loc temerilor de tot soiul. Conştiinţa frumuseţii femeii era întrucâtva afectată de neliniştea cauzată de îndrăzneala ei. Favorurile acordate nu dovediseră niciun pic de căldură ori simţire din partea ei, care-l tratase, de fapt, mai curând ca pe un băiat necrescut decât ca pe un bărbat în toată puterea cuvântului. Era mai curând înspăimântat şi stânjenit de purtările ei decât cucerit de farmecele ei, iar unica strânsoare cu care-l miluise din senin îi fusese prea de ajuns ca să mai dorească şi lupta. Nu spuse nimic, în

consecinţă, în vreme ce Nettles, cu o exemplară stăpânire de sine, remarcă liniştit că „n-ar avea, poate, nicio obiecţiune serioasă în privinţa acestei probe, dacă ar putea fi sigur că ea se va desfăşura fără ascunzişuri, dar cum nicio femeie nu-i oferise vreodată o suficientă garanţie în această privinţă, nu era dispus să se expună nici unui risc inutil11.

Tocmai atunci îşi făcu apariţia unul din servitori, anunţând că se servea micul dejun în amfiteatru. Galant, Nettles o ajută pe doamnă să-şi completeze toaleta, iar odată încheiată această operaţiune, îi oferi braţul, conducând-o în templu. Fu urmat de Barry, ros de invidie din pricina promptitudinii şi uşurinţei cu care-şi juca celălalt rolul de cavaler. Călăreţii acrobaţi şi-l jucară pe al lor – acela de gazde – cu generozitate şi bună dispoziţie. Masa dură mai bine de-un ceas, bunătăţile servite din belşug constituind doar o părticică din farmecul ei. Degajarea, spontaneitatea, talentul, experienţa de viaţă şi harul povestirii actorilor nu-l puteau lăsa rece pe Barry. Păreau atoatecunoscători, câţiva mişcându-se destul de lejer şi în universul cărţilor. Zerlina, Sultana noastră, sau „Nell11, cum se încăpăţâna s-o numească bărbatul ei, vrăjitorul, era de-a dreptul pasionată de literatură. Citise operele multor dramaturgi şi avea ambiţia de-a ajunge pe scenă, un motiv obscur împiedicând-o însă să şi-o satisfacă. La rugămintea stăruitoare a lui Nettles, ea făcu de câteva ori demonstraţia harului ei, reproducând pasaje favorite şi sporind astfel deopotrivă admiraţia şi teama ce i le inspira lui Barry. Avansurile ei erau ceva mai puţin libertine decât în seara precedentă, dar încă te făceau să te gândeşti la acelea revărsate de o matroană asupra unui tânăr abia îmbobocit. Deşi mulţumit în mare parte cu acest soi de răsfăţ, sărmanul Barry se simţea totuşi umilit, încât aluzia lui Nettles că ar fi timpul de plecare îi produse, oarecum, un sentiment de uşurare. Trupa urma să mai dea o reprezentaţie la Hillabee, căci, deşi mai restrâns, publicul era totuşi suficient de numeros pentru ca spectacolul să fie rentabil. Pe parcursul zilei aveau să mai fie curse

improvizate, dar, în general, cu cai de duzină. Nici Barry, nici Nettles nu avea chef să asiste la ele, aşa încât despărţirea de gazdele hipodromului însemna şi plecarea de la locul marilor întreceri. Nettles îi cunoştea de mai multă vreme pe directorul circului, pe vrăjitor şi pe Zerlina şi se despărţiră ca nişte vechi prieteni. Sultana strânse cu toată puterea mâinile lui Barry, luându-şi rămas bun şi spunându-i că era un ins foarte simpatic de care îşi va aminti mereu mulţumită darurilor sale. Cuvintele ei, însoţite de un gest demonstrativ către inel şi broşă, îl făcură pe Barry să simtă un ghimpe în inimă. Îşi aminti posomorât de sentimentalismul dulceag al nopţii precedente ce-l uşurase de nişte giuvaiere pe care ar fi dorit să le vadă purtate de o cu totul altă persoană. Gândurile lui Nettles urmară, într-o oarecare măsură, aceeaşi direcţie cu ale sale. Pe când călăreau împreună spre casă, ieşind cu totul din raza mulţimii, acesta îi spuse lui Barry cu un zâmbet ciudat:

— Ascultă, Jones, oare ce naiba ar fi zis iubita ta, frumoasa Géraldine, de te-ar fi văzut stând în poala lui Nelly a ta, ai?

— N-am stat eu în poala ei, ci ea în braţele mele.

— Cu atât mai rău! Ce-ar fi zis ea, sau ce-ai fi avut tu de zis, dacă ea ar fi răsărit dintr-odată acolo, în vreme ce Nelly îţi şedea în braţe, prinzându-te cu mâinile pe după gât şi dăruindu-ţi mierea buzelor ei, care ţie-ţi părea ca un vin ceresc? Te-ai îmbătat aproape imediat după aceea. Ai strâns-o cu putere, ca un adevărat erou, până ce ea n-a mai putut răbda şi a fugit, de parcă s-ar fi temut să n-o păţească din pricina soţului ei, vrăjitorul.

— Oh, n-am făcut aşa ceva, Tom. Nu te-apuca acum să înşiri prostii din astea.

— Cum aş putea să mă abţin, dragul meu prieten? Gluma-i prea bună ca să poată fi irosită. În clipa în care ai simţit gustul primului sărut, i l-ai întors de douăzeci de ori, până ce ea s-a predat, strigând „de-ajuns! de-ajuns!” tot atât de înspăimântată ca unul ai cărui ochi orbesc din pricina nisipului pe care i-l aruncă adversarul; şi mai

adaugă la aceasta şi o asemenea strânsoare care o făcu să ofteze, măcar că-i obişnuită cu înţepeneala corsetelor.

— Niciodată, Tom, niciodată!

— Dar e adevărul curat, Jones. După aia ai cântat un cântecel vesel şi, încercând să te caţeri pe masă ca să-i tragi o horă ca-n Virginia, ai alunecat şi te-ai prăvălit în rumeguş; acolo ai rămas, cu un fel de bolboroseală în gâtlej, de parcă ai fi încercat să cânţi şi să bei în acelaşi timp. Mi-nchipui că nu ştii cine te-a-ntins pe bancă?

— Nu, Tom, nu ştiu.

— Cine altcineva dacă nu Nell şi cu mine? Ea te-a apucat de braţe, iar eu de picioare şi te-am ridicat legănându-te şi cântându-ţi în acelaşi timp:

„Eu te sfătuii de bine o dată, de două ori, dar Tu bătuşi drumuri străine!: 1

Ea a adus pătura pentru cai şi a întins-o peste tine, iar clovnul a rostit asupra ta o cuvântare, zicând că, deşi eşti puţintel la trup, când e vorba de un cocteil, stomacui tău se dilată tot atât de repede şi de mult ca al oricărui alt bărbat pe care l-a cunoscut vreodată, iar noi nici c-am cârtit vreunul la trebuşoara asta. Ai fost tratat grozav, Jones, şi te-ai umplut de glorie. Mă întreb însă ce-ar fi zis frumoasa Géraldine de toate acestea?

— Pentru Dumnezeu, Tom, ea nu trebuie să audă de asta!

— Să te fi văzut cum mai strângeai corsetul! Ha! Ha! Ha!

— Tom, prietene, Tom Nettles…

— Arătând, pe cinstea mea, ca un băieţandru ai cărui ochi se cască mari la vederea unui măr încărcat de fructe, dar tremură la gândul capcanei de oţel ce pândeşte ascunsă în iarbă. Oh, Jones, Jones, niciun bărbat n-a privit vrecdată atât de lacom la o femeie ca tine în dimineaţa aceasta.

— Şi tu, acuma, Tom! Stai puţin! Nu-i adevărat!

— Pot să jur! Aşa ai făcut! Jones, mă tem că eşti vicios când e vorba de femei. Nici prin gând să nu-ţi mai treacă Géraldine Foster. Ea, cel puţin, trebuie să-şi mute

gândul de la tine. N-o meriţi. E prea bună pentru tine. O să-i fii un bărbat rău. Şi nu pot accepta ori suferi ca ea să se căsătorească în necunoştinţă de cauză. Trebuie că afle…

— Tom, dragul meu prieten! Să mor eu! Văd eu însă că glumeşti doar.

— Să glumesc! Nici vorbă! Un singur lucru mă va opri să mă amestec şi acela este… Nettles se opri.

— Ei bine, care-i acela?

— Că n-are absolut niciun rost, fiindcă nu există niciun pericol ca ea să te ia vreodată de bărbat.

— Şi de ce, mă rog?

— De ce! Când preferi să rămâi la o cursă de cai în loc să o conduci acasă; când o laşi să plece sub escorta rivalilor, în vreme ce tu concurezi la decapitarea gânsacului; când circul ţi-e mai plăcut decât compania ei; şi când, nemulţumit de performanţele altora, iei soţia altuia pe genunchi şi…

— Dar, Tom, ea nu ştie; nu va şti…

— Poveştile astea or să răsufle precis. Iar când o să se ştie că i-ai dăruit acestei frumoase femei inelul şi broşa şi i-ai promis să-ţi aminteşti de ea cât vei trăi…

— Să fiu al naibii dacă i-am promis eu aşa ceva.

— Iar eu să fiu al naibii dacă n-ai făcut-o, răspunse inchizitorul.

— La dracu’, Tom, nu-mi eşti prieten, altfel n-ai vorbi aşa. Te cunosc însă de multă vreme. Nu vrei decât să mă necăjeşti. N-ai să pălăvrăgeşti.

— Să zicem că n-am s-o fac. Dar ce şanse ai în faţa frumoasei Géraldine, când o neglijezi astfel şi când lupţi centra unor ţipi grozavi ca Randall Hammond şi Miles Henderson?

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Hammond. Îi arată mai puţină simpatie decât oricărui alt bărbat. E supărată pe el. Şi de fapt nici lui nu pare să-i pese cine ştie ce de ea.

— Să nu crezi asta!

— Foarte bine; n-are decât să poftească. Nu-l costă nimic şi nu se va alege cu nimic. Ei nu-i pasă de el.

— Nu-s prea sigur de asta!

— Cel puţin, n-o arată. E pe departe mai sfioasă faţă de el decât faţă de mine ori Henderson.

— Sfioşenia vorbeşte în favoarea lui. Era Nelly sfioasă faţă de tine? Nici vorbă! Te-a pupat de faţă cu cincizeci de persoane. Ia să te fi arătat însă mai îndrăzneţ decât era ea dispusă să-ţi îngăduie, c-ai fi văzut cum îşi scotea ghearele. Tocmai această sfioşenie a Geraldinei Foster dovedeşte existenţa unui simţământ pe care vrea să-l ascundă. E ca şi cum ar spune: „Bărbatul acesta înseamnă ceva pentru mine”. N-o lasă rece şi de va persevera…

— Dar nu va persevera.

— Nu o va face?! Nu-l cunoşti pe Ran. Hammond. Află de la mine, Jones Barry, că dacă din voi trei se va însura vreunul cu această femeie, acela este Ran. Hammond. Ştiu câte ceva despre el, cât şi despre ea, şi de nu-l are ea la inimă tot atât de adânc pe cât te-ai afundat tu în pahare noaptea trecută, deşi fără să se îmbete din această pricină, apoi nu-mi spune mie Nettles.

— Asta zic şi eu să vorbeşti cu convingere; căci *eşti* un Nettles şi faci senzaţie oriunde mergi. Pe mine nu mă impresionezi însă, Tom, căci, între noi fie vorba, sunt cât se poate de sigur că vânatul nu-mi va scăpa.

— Ah! Ha-ha! auzi!

— Maică-sa mi-a făgăduit…

— Maică-sa! Ai mai multe şanse să te însori cu mama decât cu fiica. Nu depinde însă tocmai de mamă; doamna Foster nu are atâta influenţă asupra fiicei soţului ei încât să-i cânte cum să joace. Dacă poţi spune despre o femeie că-şi are propria ei voinţă, apoi aceea-i Géraldine Foster. Cred că mama te preferă, într-adevăr; nu cred însă să poată face prea mult pentru tine, afară de cazul când fiica e o cocă mai uşor de modelat decât o ştiu eu.

— Bine, bine! Ai grijă doar să nu trăncăneşti despre afacerea asta cu circul, Tom…

— Nu ştiu cum o să mă pot abţine, Jones. E prea fainã.

— Oh, pentru Dumnezeu, Tom, trebuie! Să fiu al naibii de nu m-aş bate cu propriul meu frate de-ar fi să mă toarne.

— Mda, dar cu mine n-ai să te baţi, Jones, fiindcă ştii că te-aş ucide; iar atunci ţi-ai pierde averea, iubita şi tot ce mai ai. Nu, n-ai să te baţi cu mine, Jones! Iar de-mi vorbeşti aşa, va trebui să depăn toată povestea. Va trebui să mă duc la doamna Foster; să-i spun că vreau s-o văd pe domnişoara Géraldine. Şi-atunci aş da pe faţă totul, cum a fost cu statu-n poală şi cu strânsoarea şi cu pupăturile şi cu înnodarea şireturilor şi cu…

— Tom, opreşte-te! Pentru Dumnezeu, trebuie să te opreşti. Uite că ne-ajunge cineva.

Nu e scopul nostru să urmărim conversaţia întreruptă aici. Nettles nu intenţionase, prin tot ce spusese, decât să-şi irite tovarăşul, cu toate că opiniile privitoare la şansele sporite ale lui Hammond pe lângă Géraldine Foster, în comparaţie cu ale celorlalţi doi competitori, erau într-adevăr sincere. Prinzi cu Barry în ziua aceea, care-şi avea un salon al burlacilor şi care reveni asupra subiectului după masă. Nettles repetă cele spuse anterior, spre nemulţumirea lui Barry; în cursul convorbirii, acesta îşi trădă nişte simţăminte oarecum ostile faţă de Hammond, despre care Nettles nu avea habar.

— Nu ştiu cum face, spuse el, dar mereu mi se aşază-n cale. A cumpărat locul ăla al lui Wingard, cu toate că ştia că-l vreau eu…

— Dar nu-l voia şi el?

— Presupun că da, însă…

— Însă ai dormit prea mult, căci te-ai îmbătat la mine cu o seară mai înainte şi n-ai ajuns la vreme la licitaţie.

— E drept! Iar individul a făcut târgul la jumătate din suma pe care aveam de gând s-o ofer eu.

— Înseamnă c-a fost, poate, spre binele amândurora.

— După aia îi dă lui Miles Henderson mizerabila aia de iapă care-i vine de hac lui „Géraldine”…

— Numai că tu ai cumpărat-o pe „Géraldine” după ce

i-o dăduse el pe „Sorella” lui Miles…

— Într-adevăr; l-a sfătuit însă s-o pună să alerge la cursă şi i-a spus ce să facă.

— N-a făcut decât ceea ce ar fi făcut oricare altul, fără ca să aibă cineva motiv de supărare. Adevărul este, Jones, că ai o dispoziţie prea proastă ca să fii drept cu Ran. Hammond.

— Şi dacă, după cum spui, el e singurul care o poate câştiga pe Géraldine Foster, n-am suficient motiv pentru a fi într-o dispoziţie proastă? Şi acuma, chiar dacă tu-mi demonstrezi că influenţa nefastă exercitată de persoana lui asupra afacerilor mele este cu totul întâmplătoare, când vezi totuşi că te-mpiedici mereu de cineva – luându-ţi-o mereu înainte, ajutându-şi prietenii s-o facă, înfuriindu-te cu un lucru, învingându-te la altul – e cu atât mai rău dacă asta se întâmplă fără măcar că el să *încerce* cu bună ştiinţă să-ţi facă rău. E ca şi cum te-ai fi născut duşman e, a el. Nu te poţi opri să nu-l simţi ca atare. Îţi spun eu însă că n-am să mai îndur mult timp să-mi pună piedici. Iar dacă situaţia se va agrava, Ran. Hammond şi Jones Barry vor trebui să întrebe, cu martori, care din ei e cel mai bun.

— Aş, prostii! încă n-ai băut suficient, Jones, ca să emiţi o judecată limpede în această chestiune. Câteva pahare în plus îţi vor călăuzi gândirea pe făgaşul cel bun. Dă-mi voie să-ţi spun că n-am să te las să te umpli astfel de ridicol. Hammond e omul cu care ai face bine să nu te cerţi. Nu-i plăcut să ai de-a face cu el. Nu-i genul care să se ia la harţă – n-o face câtă vreme se poate abţine fără să-şi lezeze demnitatea. Când se hotărăşte să sară la bătaie însă, te-apucă precum un buldog şi nu-ţi dă drumul până ce colţii nu au pătruns adânc în carne. Eşti un prost, Barry. Ai avere şi băuturi bune. Distrează-te în toate chipurile. Creşte cai de rasă şi aleargă-i la curse. Fă-ţi o crescătorie de păsări şi bucură-te de spectacolul arenei precum Napoleon al Mexicului[14]. Păstrezi cele mai bune vinuri şi

14 Preşedintele Antonio Lopez de Santa Anna (1795—1876) se autointitula „Napoleon al Sudului", după capturarea sa de către Sam Houston în 1836. Sportul său favorit era lupta de cocoşi, (n. tr.)

nu te temi să le deguşti; poţi călări, alerga şi lupta şi te poţi distra în toate cele trei chipuri într-o singură zi – când cu o gâscă, când cu un clovn. Mai ai pe urmă un ochi al naibii de ager când e vorba de muieri şi te poţi gândi la una care-i la şapte mile depărtare, în vreme ce ai o alta în braţe.

— Nu vreau să mai aud despre asta, Tom; dă-mi sticla aia; şi dacă aşa zici tu, vom trimite după câteva ciociriii şi vom petrece o noapte de pomină.

— De acord; o noapte de pomină.

Capitolul XI
FĂGĂDUIALA UNEI FETE

Lăsându-i pe bunii noştri prieteni să petreacă o noapte de pomină, să ne întoarcem la grupul pe care l-am părăsit pentru a urma drumul atât de ocolit al celor doi bărbaţi în căutare de aventură. Am văzut cum cele două doamne părăseau hipodromul sub o escortă aleasă. Cei doi cavaleri făcură toate eforturile pentru a se face plăcuţi în drumul spre casă. Fără a se remarca în mod deosebit, Miles Henderson se dovedea un gentleman plăcut şi îndatoritor. Conversa curgător şi graţios, fără a se putea ridica însă la înălţimea acelor subiecte de conversaţie care pretind unei persoane să fi învăţat în prealabil a gândi în mod independent. La nivelul mediu al societăţii şi limbajului ei, Henderson era întotdeauna un interlocutor respectabil şi, având spirit de observaţie, adunase suficient material de bârfă pentru a părea interesant unei companii mediocre. L-am văzut trecând de partea trăsurii ocupată de doamna Foster. Această doamnă era relativ tânără. Ea dobândise încă din fragedă tinereţe blazonul şi numele domnului Foster, în momentul când acestuia îi era de trebuinţă mai curând o soră de caritate decât o soţie. Îi supravieţuise, fără să fi supravieţuit întru totul şi tinereţii sale. Beneficiind de o constituţie zdravănă, de o sănătate animalică şi de o fire vivace şi de un exagerat sentiment de automulţumire, ea reuşise să-şi conserve condiţia trupească. Era, cu alte cuvinte, o văduvă atrăgătoare, de patruzeci de ani, durdulie şi frumoasă, care, îngrijindu-se

de soarta fiicei vitrege, nu se uita cu totul pe sine. Era vanitoasă şi fluşturatică şi, deşi încântată să vadă cum Miles Henderson şi, nu mai puţin, Randall Hammond erau pe deplin devotaţi Geraldinei, nu o lăsau cu nimic mai puţin rece omagiile formale pe care le primea de la aceştia în consecinţă. Uneori părea chiar să uite de drepturile fiicei sale vitrege, arătând o satisfacţie exagerată faţă de atenţiile curtezanilor şi o dorinţă de a le monopoliza care le stârnea adesea zâmbete. Una din pricinile pentru care avea necaz pe Hammond se datora tocmai faptului că el nu-i îngăduia să-i interpreteze greşit ţinta atenţiilor sale. Adresându-i-se întotdeauna cu o politeţe impecabilă, felul său de a-i vorbi nu-i îngăduia nicio clipă să uite că avea o fiică, tot aşa cum avea Jephthah; ori mijlocul de a câştiga inima unei asemenea femei era să împarţi cu ea o părticică din devotamentul pe care femeile îl preţuiesc mai presus de orice posesiune, chiar şi atunci când nu urmăresc să-l câştige ori păstreze pe adorator. Cunoscându-i prea bine caracterul, Hammond înţelegea care-i era voia. Era însă un om prea mândru pentru a face vreo concesie vanităţii ori vulgarităţii ei. Era genul de bărbat care simţea că, prin natura lucrurilor, cursul iubirii nu poate fi neted şi era convins că victoria sa va veni, în parte, din capacitatea viitoarei sale soţii de a se ridica, prin iubire, deasupra descurajantelor prejudecăţi şi opoziţii domestice. Poate nici nu-i displăcea ideea ca Géraldine să-l cunoască prin intermediul îndoielilor pe care nimic afară de adevărata dragoste nu le poate înfrânge; şi, cunoscându-i oarecum caracterul, considera că aceasta era şi cea mai bună strategie pentru a-şi atinge scopul. Din această pricină, simula o oarecare indiferenţă în acest joc, care nu era nicidecum autentică. Nu se arăta dornic să ia în stăpânire ori să păstreze terenul; nu-şi exterioriza în prezenţa rivalilor săi dorinţa fierbinte de a-şi valorifica atuurile; dimpotrivă, calm şi politicos, se arăta oricând dispus să-şi împartă avantajele cu alţii, ba chiar cedând în faţa avansurilor celor mai cunoscuţi rivali ai săi. O vreme doamnei Foster i-a fost foarte greu să priceapă strategia

acestei aparente indiferenţe. Instinctul o ajută, în schimb, să descopere adevărul la care nu ar fi putut ajunge niciodată mulţumită facultăţilor raţionale, cu atât mai mult cu cât o văzu pe Géraldine, măgulită de devotamentul constant al curtezanilor ei, oarecum înciudată de refuzul demn al lui Hammond de a se înrola în războiul comun. Urmând un plan josnic, mama se străduia acum să inspire eroinei noastre convingerea că Hammond era un arogant, prea mândru pentru a accepta obişnuitele omagii pe care îndrăgostiţii de rând sunt gata să le depună la picioarele iubitei şi plin de fumuri ale superiorităţii sale ce-l făceau să refuze servicii pe care cavalerismul şi o afecţiune sinceră îi îmboldesc pe alţii a le împlini cu bucurie. După cum am văzut, refuzul său de a participa la cursa de la Hillabee fusese speculat de mamă pentru a produce impresia dorită asupra protejatei sale. Într-o oarecare măsură, reuşise. Spiritul trufaş al Geraldinei Foster, conştientă de farmecele sale şi obişnuită să fie adorată de sexul opus şi invidiată de al ei, era mortificat de aparent slaba putere ce-o poseda asupra singurului bărbat pe care ar fi dorit cu adevărat să-l subjuge. îi simţea forţa şi superioritatea. O dovedea atenţia ei atunci când el vorbea; iar dorinţa de a-l vedea venind i-o făcea cunoscută ei însăşi. Şi tocmai acest sentiment, tot mai puternic, că depindea de el făcea ca aparenta lui indiferenţă să-i rănească orgoliul şi să-i întristeze sufletul. Mamei ei îi stimulase cu oarecare succes aceste simţăminte, dar Géraldine era o fiinţă atât de impulsivă, încât toată strădania unor luni întregi se putea duce pe apa sâmbetei într-o clipită. O întâmplare fericită îi putea aduce pe cei doi îndrăgostiţi în pragul unei explicaţii, iar simpatiile reciproce, brusc declanşate, ar fi putut face din voinţa Geraldinei un asemenea aliat al inimii ei încât să uite pentru totdeauna ostilele planuri ale mamei sale. Jocul acesteia urmărea să sădească dezgustul în mintea fetei, să facă astfel încât mândria să rodească în resentiment şi, profitând de un moment de mânie al tinerei, să-i smulgă un legământ care să fie fatal speranţelor lui Hammond. Până

acum toată truda ei nu reuşise să sădească în pieptul Geraldinei dezgust, ci doar ciudă, iar acest sentiment, după cum putea să-şi dea seama şi doamna Foster, era mai curând favorabil îndrăgostitului. El dovedea că Hammond avea oarecare putere asupra inimii capricioasei frumuseţi, care făcea ca indiferenţa lui să-i pară mai curând o pierdere şi o frustrare decât un motiv de dispreţ, iar mama vitregă tremura observând că Géraldine simţea din plin pretinsa răceală a lui Hammond, fiind mai puţin pregătită s-o înfrunte ori să-i răspundă prin resentimente.

Chiar dacă Hammond nu era pe deplin conştient de jocul pe care-l juca doamna Foster, propria sa strategie era de natură să-l neutralizeze în mare parte. I-am descris îndeajuns planul său de operaţiuni. Consta pur şi simplu dintr-un şir de atenţii pline de demnitate, dar curtenitoare, înfăptuite cu o graţie desăvârşită, şi din permanenta strădanie de a suscita interesul obiectului atenţiilor sale, fără să dea impresia că se preocupă de asta în mod deosebit. Dacă planul era ingenios, nici ducerea lui la îndeplinire nu prezenta vreun cusur. Randall Hammond nu era un ins de duzină. Era pe departe un om de caracter; cu o voinţă puternică şi pasiuni arzătoare, dar cu o judecată severă, metodică şi ordonată, care-i dădea posibilitatea de a se stăpâni la momentul oportun, a-şi înlătura din priviri toate vălurile prejudecăţilor şi a-şi înfrâna limba de la a da glas clocotului sentimentelor. Nicicând nu a avut mai mult noroc la jocul său ca atunci când le-a escortat pe doamne de la Hillabee. Ne amintim în ce stare de spirit au părăsit amândouă terenul: doamna Foster cât se poate de nemulţumită de rezultatul curselor, întrucât nu numai că-i fusese bătută favorita, dar se mai dovedise şi că Hammond judecase corect într-o probă la care nu participase personal, iar Géraldine înciudată şi jignită de bârfa pusă pe seama lui Hammond, căci confirma într-o mare măsură imaginea tânărului inspirată de doamna Foster, cât şi propria-i părere despre lipsa lui de respect în ceea ce o privea. Hammond descoperi curând că era ceva putred la mijloc şi, posedând suficiente chei pentru a desluşi

caracterul doamnei Foster şi fiind conştient de natura simţămintelor ei faţă de el, înţelese unde era buba. Nu putea însă intra direct în subiect, iar el nici nu era genul acela nerăbdător care să nu lase nimic în voia timpului. Se mulţumi să-şi continue propriul său joc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat şi să se facă plăcut în ciuda adversarului. În consecinţă, el îşi exploată toate resursele de care dispunea, încât Henderson însuşi se minună de harul conversaţiei sale. Prietenii sunt însă, în general, ultimii care să-şi aprecieze unii altora capacităţile, căci rareori pot fi siliţi să recunoască sentimentele de provocare reciprocă prin care sunt stimulaţi să progreseze. Treptat, Géraldine îşi uită nemulţumirea şi ciuda, încântată de remarca savuroasă, poanta muşcătoare şi anecdota amuzantă de pe buzele însoţitorului ei, în vreme ce doamna Foster se lăsa pe spate în trăsură cu un sentiment de iritare din pricina cursului luat de evenimente, pe care nu-l putea împiedica. Se ferecă într-o tăcere şi proastă dispoziţie prelungite, răspunzându-i lui Henderson monosilabic şi neputându-se împiedica de la a trage cu urechea la conversaţia ce părea să demonstreze egala indiferenţă a celor doi parteneri la intrigile ei.

Astfel ajunse cavalcada la reşedinţa doamnei Foster: Géraldine, chiar dacă nu pe deplin împăcată cu Hammond, uitând totuşi pe moment de toate motivele de a se plânge contra lui; Miles Henderson oleacă posomorât observând succesul prietenului său, resemnându-se însă în privinţa aparentei împuţinări a şanselor sale cu convingerea că norocosul său rival îi era cu adevărat prieten; în vreme ce doamna Foster medita la alte planuri menite să alimenteze nemulţumirea fiicei sale vitrege.

„Casa Foster” era o reşedinţă destul de frumoasă. Ajungeai la ea pe o alee largă şi lungă de aproape o milă, umbrită de ambele părţi de ulmi şi stejari falnici. Casa era clădită pe o uşoară ridicătură de pământ, pajişti verzi coborând uşor, de o parte şi de alta a aleii, până aproape de drumul public. Copaci mari umbreau pe jumătate casa – o clădire modestă cu etaj, cu o verandă spre drum, al cărei

acoperiş, ascuns de un parapet, era susţinut de şase stâlpi ce se înălţau maiestuoşi până la catul de deasupra.

La sosirea lor, masa era gata: şuncă şi curcan aburind, vânat şi păsări de curte, ouă şi lapte şi obişnuita gamă de legume pe care o găseşti cu siguranţă în toate fermele bune. Doamna Foster era un spirit econom. Se născuse în familia unui fermier sărac de la care primise lecţii de cumpătare şi hărnicie. Nu le uitase odată cu înălţarea condiţiei sale sociale. Erau cu adevărat virtuţile ei. În mâinile sale, ferma prospera şi, chiar dacă nu era un bun tutore pentru fiica sa, se dovedea, în schimb, un bun custode al averii. Aceasta era suficientă, fără să-i asigure belşugul. Din acest motiv îl prefera pe Jones Barry celor doi oaspeţi prezenţi. Faptul că avea o avere mai mare şi un caracter mai slab, care-l făcea să fie mai supus bunului plac al doamnei Foster constituia principalul motiv al preferinţei de care se bucura în ochii stimatei doamne.

Cina se desfăşura într-o atmosferă plăcută. Hammond continuă în aceeaşi stare de spirit ce nu-l părăsise de când plecase de la curse. Până şi doamna Foster nu se putu abţine să nu zâmbească la unele din glumele sale, iar când n-o făcea, asta se datora numai supărătoarei convingeri că ele-i destrămau rapid toată tr. uda. Se înserase mai înainte ca ei să se ridice de la masă şi, în scurtul interval până ce se servi ceaiul, se preumblară pe verandă. Ceaiul fu urmat de muzică. Géraldine avea o voce dumnezeiască şi cânta la pian ca un înger – aceasta, cel puţin, fusese declaraţia făcută în gura mare de Barry de faţă cu ea –, iar atât Henderson cât şi Hammond erau înzestraţi cu voci ample şi îndeajuns de cultivate. O acompaniară pe domnişoară, reluând din când în când conversaţia fie cu ea, fie cu mama sa vitregă. Se făcuse ora unsprezece, fără ca ei să-şi fi dat seama cum zburase timpul, şi realizară că se făcuse târziu numai văzându-l pe Hammond că se ridică şi-şi ia rămas bun.

— Dar de ce nu rămâneţi peste noapte? întrebă cu candoare Géraldine. Doamna Foster îi adresă aceeaşi întrebare lui Henderson. Acesta din urmă privi spre

Hammond rugător; fidel strategiei sale însă, acesta spuse că trebuia să fie acasă dimineaţa devreme şi că-i promisese mamei sale, care-l aştepta, să se întoarcă în seara aceea. Avea de străbătut cinci mile.

— În schimb tu, Miles, îi zise prietenului său, nu eşti obligat să mergi. Poţi rămâne.

Cuvintele sale le tulburară din nou atât pe mamă, cât şi pe fiică. Părea ciudat din partea unuia îndrăgostit sincer să-şi încurajeze rivalul a-i fermeca auzul doamnei îndrăgite şi să-i ofere prilejul de a se remarca. Henderson se ruşină însă de slăbiciunea ce-l îmboldea să se folosească de această permisiune, aşa încât, cu mare părere de rău, îşi declară şi el intenţia de a se retrage în acel moment. Şi el avea obligaţii ce-i cereau să se scoale devreme. Pe scurt, cei doi gentlemani plecară împreună, în vreme ce doamnele, sau cel puţin una din ele, se prăbuşea pe canapea cu un aer de dezamăgire posacă.

— Parvenit rece şi încrezut! exclamă doamna Foster.

— Cine, mamă? De cine vorbeşti?

— De Hammond, cine altul? Nu-i capabil de niciun alt simţământ afară de mândrie. Nu-i decât un pachet de trufie şi ambiţie. El şi îndrăgostit! Nu are mai multă simţire în el decât o piatră de moară şi pare să considere femeile nişte creaturi menite să stea la dispoziţia bărbatului, gata să-i împlinească voia şi plăcerile.

— Aşa deci! Mă întreb cum de poţi vedea lucrurile într-a asemenea lumină. Serios vorbind, domnul Hammond îmi pare a fi deopotrivă un bărbat cu simţire şi judecată. Aşa-l arată felul cum vorbeşte. Nu plouă în jur cu sentimentalisme şi nu aruncă vane declaraţiuni în vânt, ci acordă fiecărui subiect exact măsura de afectivitate pe care pare s-o merite; şi nu se poate nega faptul că e capabil să discute tot soiul de subiecte, într-o manieră cât se poate de captivantă.

— Oh, asta are într-adevăr – subtilitate, inteligenţă şi viclenie!…

— Videnie! Ei bine, acesta e ultimul cuvânt pe care l-aş fi folosit vreodată într-o discuţie despre domnul

Hammond. N-am nicio dovadă în acest sens. Este un bărbat mult prea deschis şi îndrăzneţ ca să fie viclean; şi, în purtarea sa faţă de femei, este cu totul lipsit de şiretenie, sunt sigură. Cine l-a auzit vreodată pe el măgulind o femeie pentru voce ori pentru cum cântă la un instrument, afară doar prin atenţia cu care ascultă?

— Asta înseamnă viclenie!

— Ei bine, mărturisesc atunci că o prefer naivităţii prosteşti ce face ca, fie de cânţi bine ori prost, să fii răsplătită cu aceleaşi cuvinte măgulitoare. El nu se opreşte însă aici. De mai multe ori mi-a spus-o pe şleau dacă luam fals o notă, dacă accentuam fără rost ori greşeam în vreo altă privinţă; căci are o ureche tot atât de bună pe cât de onestă îi este părerea.

— De vină-i din nou viclenia lui! A observat că-ţi displace conversaţia comună şi el face notă aparte ca să-ţi fie pe plac.

— E mai mult decât atât, mamă. Ce ne-a spus el nouă săptămâna trecută despre bărbaţii care, ca dovadă de cavalerism, se întrec în a ridica mănuşa ori batista unei femei, alergând pentrs asta din celălalt colţ al camerei, când acestea îi zac la picioare şi le poate ridica ea singură?

— Şi dacă are asemenea opinii, nu-nseamnă decât că-i prost crescut.

— Dimpotrivă, mamă, cred că are perfectă dreptate. Sunt întru totul de acord cu el că nu înseamnă decât să discreditezi şi să umileşti o femeie făcând pentru ea ceea ce poate foarte bine să realizeze singură; că devenim, fără să fie nevoie, dependente de bărbaţi, atunci când le cerem să ne slujească în alt chip decât prin munci grele care, prin firea lucrurilor, depăşesc puterile sexului nostru; că acest fapt dăunează demnităţii unui bărbat, în vreme ce pune femeia într-o falsă poziţie, îl face pe bărbat capricios, iar ea ajunge, în cele din urmă, victima unei tiranii.

— Toată fantasmagoria asta nu-i menită decât să-i justifice proasta creştere şi lipsa de cavalerism.

— Stai puţin, mamă, sunt convinsă că nu-i poţi reproşa lipsa de politeţe ori curtoazie în toată ziua care a

trecut. A fost singurul gentleman care nu ne-a părăsit nicio clipă în timpul curselor.

— Asta-i politica lui. S-a ţinut scai de *tine*, de fapt.

— Şi cu toate astea când zici de el că-i lipsit de devotament, că-i prea mândru şi încrezut, când…

— Observ, domnişoară Géraldine Foster, că ţi-a căzut cu tronc. Văd că ai de gând să te arunci în braţele lui, fie că vrea fie că nu…

— Dă-mi voie să-ţi spun, mamă, că spusele dumitale nu sunt de natură să mă împiedice. Nu există însă niciun pericol în această privinţă. Mărturisesc că-l găsesc superior cu mult oricărui altuia din curtezanii mei. Nu-i poţi nega superioritatea.

— Câtuşi de puţin; e un tip deştept, e colonel în garda naţională şi umblă vorba că-i vor trimite la Adunarea legislativă ori la Congres; şi mi-nchipui că o tânără nici nu are altceva mai bun de făcut decât să se arunce cu ochii închişi în braţele unui bărbat atât de promiţător. Ceea ce pot să-ţi spun însă, domnişoară Foster, e că atunci când aveam vârsta ta, dacă un bărbat ar fi jurat că nicio femeie din câte cunoaşte nu-l poate face să participe cu un cal la curse şi asta tocmai când domnişoara pe care o curtează îl imploră s-o facă, ei bine, acelui bărbat i s-ar fi dat papucii cu un: „Nu, domnule, vă mulţumesc, dar vă rog să mă scuzaţi.1

— Nu ştiu dacă domnul Hammond aleargă după mine şi cu siguranţă că nu-mi face curte; atât pot să-ţi spun însă că, de-o va face vreodată, îl voi sili să-şi înghită cuvintele acelea. Mai înainte de-a obţine această mină va trebui să concureze la o cursă pentru ea, de asta să nu te îndoieşti!

— N-ai să te răzgândeşti? întrebă mama cu însufleţire.

— Dacă am să mă răzgândesc! E un jurământ – schimbă-l cine poate.

Iar trupul drept, ochii fulgerători şi braţul înălţat la rostirea acestei hotărâri pripite, spre care viclenia mamei sale îi împinsese spiritul impulsiv, constituiau un subiect demn pentru un pictor de scene dramatice.

— Numai să nu te răzgândeşti, Géraldine, şi-ai să-i poţi încerca iubirea! Ai să vezi de cine-i pasă mai mult: de doamna inimii sale ori de frumuseţea cenuşie. Îţi spun eu că-i trufaş şi încăpăţânat ca un catâr. Ţine la vorbele sale de parcă toată lumea ar trebui să cedeze în faţa lui.

— Eu una n-am s-o fac! Va descoperi că sunt tot atât de mândră şi hotărâtă ca şi el. Îşi va scoate calul la cursă; va concura fie că-i place, fie că nu, dacă vrea să mai tragă nădejde la mâna mea. Nu-i pasă lui însă de mine, mamă, Sunt sigură că te înşeli.

Cuvintele acestea fuseseră rostite cu un aer mâhnit, în vreme ce tânăra se arunca pe canapea, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Ei şi ce dacă nu-i pasă? răspunse mama. Nu eşti atât de lipsită de curtezani încât să ai nevoie de iubirea lui. Părerea mea e că lui nu-i pasă de nimeni afară de propria-i persoană. Ascultă-mă pe mine, e prea mândru ca să iubească vreo femeie, după cum poţi deduce, auzindu-l declarând deschis că nu s-a născut femeia pentru care să-şi pună el calul la bătaie. Numai să-ţi ţii tu jurământul şi-o să vezi ce se va alege de iubirea lui.

— O va face, de vrea să-mi câştige inima ori mâna. O va face, va trebui s-o facă!

Mai putem adăuga că prea buna ei mamă nu i-a îngăduit să-şi uite jurământul.

Capitolul XII

DURITATEA GENULUI SLAB

Trebuie să sărim peste evenimentele câtorva săptămâni, în care, aparent, nu s-a produs nicio evoluţie, nici de o parte, nici de cealaltă. Eroii noştri se întâlneau adeseori, fie la biserică, fie la serate între prieteni, fie, ca şi mai înainte, şi în mod frecvent, în casa domnişoarei Foster. Randall Hammond îşi continuă aceeaşi politică, deşi cu o teamă ce sporea odată cu pasiunea, iar un ochi mai puţin neliniştit şi o minte mai puţin aprinsă decât a Geraldinei ar fi putut repede observa, în anumite momente, semnele interesului său crescând. Atât însă din pricina propriilor ei sentimente în această privinţă, cât şi a

permanentei şi perversei ostilităţi a doamnei Foster faţă de pretenţiile eroului nostru, ea-şi păstră cu încăpăţânare aceeaşi atitudine faţă de el ce-i inspirase ciudatul jurământ pe care am auzit-o rostindu-l în capitolul anterior. El observa şi intuia din ce parte era tânăra influenţată, dar se vedea lipsit de mijloacele pentru a riposta, afară doar prin răbdarea dovedită şi până atunci şi prin etalarea calităţilor şi talentelor ce-l făcuseră totuşi agreabil, în ciuda tuturor prejudecăţilor. Putem aminti aici că mama sa îşi exprimase îndoielile asupra oportunităţii încercării lui de a obţine mina Geraldinei Foster. Despre tânăra fată, venerabila doamnă nu ştia decât din auzite, iar zvonurile îi exagerau defectele mai curând decât să-i recunoască virtuţile. Obiecţiile doamnei Hammond o priveau pe mama vitregă, pe care o cunoscuse în calitate de menajeră plină de tupeu, angajată de o familie vecină, mai înainte de a fi promovată la rangul de doamna Foster de bărbatul ei, care ajunsese într-o stare de decrepitudine fizică şi, deopotrivă, mentală. Ea considera că această femeie avea o influenţă periculoasă asupra fetei, ale cărei calităţi personale, în caz că ar fi existat, nu se putea să nu fie pervertite în mâinile unui asemenea tutore. Am văzut că, în oarecare măsură, avea dreptate; ea supraestima însă influenţa uneia, în vreme ce subestima puterea de rezistenţă a celeilalte. În realitate, fata avea, în multe privinţe, un ascendent asupra mamei vitrege. Conştientă de originea sa joasă şi de educaţia inferioară, chiar dacă beneficia de o inteligenţă nativă, aceasta din urmă se supunea fiicei adeseori când era vorba de relaţiile sociale. Doar în cazul când tânăra se arăta neîncrezătoare în sine, cum se întâmpla, firește, cu delicatul domeniu al sentimentelor, doamna Foster exercita asupra ei o influenţă destul de puternică pentru a-i reteza impulsurile judecăţii proprii. În chestiuni de inimă, sau, mai precis, când tinerii sunt puşi în situaţia de a alege între mai mulţi favoriţi, sugestiile abile ale unei terţe persoane au întotdeauna greutate, într-o mai mică ori mai mare măsură. Adeseori se întâmplă ca propria judecată să se autodesconsidere, atunci când primatul aparţine

sentimentelor, şi aceasta-i pricina pentru care nociva clasă a peţitorilor şi mijlocitorilor de mariaje e atât de numeroasă. Aceştia intervin atunci când voinţa celor interesaţi e slabă. Se laudă că-ţi sunt prieteni şi este drept că, în asemenea momente, sărmana inimă îşi caută sprijin. Ei sădesc îndoiala, vin cu argumente şi înclină balanţa în favoarea unuia sau altuia prin insinuări cărora nu le rezistă firea slabă ce li se încredinţează. Puterea exercitată de doamna Foster asupra Geraldinei în această privinţă se bizuia pe fatala mândrie a duducii. Aceasta era în mod constant stârnită de mama vitregă prin insinuări zilnice, în care cele mai nevinovate gesturi ale lui Hammond erau jalnic răstălmăcite. Temerile doamnei Hammond în privinţa influenţei doamnei Foster mergeau încă şi mai departe. Se temea ca nu cumva să o conducă pe fiica ei în toate privinţele, coborându-i toate sentimentele şi stările de spirit la propriul său standard moral, făcând-o la fel de egoistă şi încrezută, nutrind scopuri joase şi opinii înguste, invidioasă pe valorile la care nu încerca niciodată să ajungă şi aspirând la viaţa de societate, nu de dragul avantajelor ei reale, care erau educaţia reciprocă şi sociabilitatea, ci de dragul ostentativei expuneri în public şi al meschinelor ambiţii.

Nu e nevoie să repetăm că, în aceste privinţe, doamna Hammond nutrea temeri eronate; ele existau, totuşi. Acestui subiect îi fu dedicată o lungă şi serioasă convorbire cu fiul său a doua zi după ce acesta se întoarse de la cursele din Hillabee. Cu această ocazie, ea dădu frâu liber obiecţiunilor pe care le avea în legătură cu înrudirea cu o asemenea persoană; povesti tot ceea ce auzise despre Géraldine şi-i mai spuse fiului tot ce ştia despre mama vitregă, încheind cu rugămintea fierbinte ca el să-şi aleagă un alt obiect al afecţiunilor sale. Fu chiar atât de bună încât să menţioneze numele a două-trei domnişoare cunoscute, al căror farmec era considerabil şi împotriva cărora nu avea obiecţiunile stârnite de domnişoara Foster.

Fiul, în schimb, deşi recunoscător pentru sfat, îi spuse de-a dreptul mamei sale că acesta nu cădea pe un

teren fertil; că era cu adevărat îndrăgostit de Géraldine; că nu era orb la defectele ei şi o ştia a fi deopotrivă mândră şi excentrică. Dar, spunea el, mândria se datora unui spirit ales, sensibil doar la ţeluri juste, în vreme ce excentricităţile rodeau dintr-un intelect superior, insuficient cultivat, şi se datorau în parte unui sentiment de independenţă, neîntemeiat, poate, faţă de cercul în care se mişca. Asemeni altor îndrăgostiţi, Hammond era de părere că excentricităţile ei vor dispărea odată cu căsătoria, mai ales graţie ireproşabilei vieţi de familie pe care avea să o întemeieze. În privinţa mamei vitrege, nu avea nimic de spus. Nu putea oferi într-adevăr nimic în apărarea ei. Era în mare măsură aşa cum o descrisese mama lui. Pe lângă acestea, se purta cu o ostilitate evidentă faţă de el. Influenţa ei asupra fiicei vitrege era însă nulă. Dacă avea într-adevăr vreun efect, acesta se manifesta numai împotriva lui şi nici nu-l mira că ea reuşise să exercite prin viclenie – mai ales asupra unei persoane lipsite de ascunzişuri şi suspiciuni – o influenţă la care n-ar fi putut aspira prin autoritate directă. Repetă apoi mamei sale că tânăra îl interesa prea mult pentru a renunţa la a-i mai face curte, dar că-i va urmări îndeaproape purtarea şi că nu-şi va risca pacea căminului cu o persoană care să îndreptăţească obiecţiile formulate de ea. Sfârşi exprimându-şi dorinţa ca mama sa s-o viziteze pe doamna Foster şi s-o cunoască personal pe tânăra fată. Nu exista un motiv foarte întemeiat pentru care să n-o facă. E adevărat că nu-i plăcea doamna Foster, dar dacă oamenii i-ar vizita doar pe cei pe care-i simpatizează, societatea s-ar goli de indivizi. Doamna Foster o vizitase şi o invitase la ea acasă. E drept că şi-o amintea ca pe o menajeră plină de tupeu; acum însă era stăpână, iar dacă în noua ei situaţie continua să fie impertinentă, apoi acesta era un defect ce putea fi atribuit multor altor femei. În orice caz, atât cât lăsa să se vadă, doamna Foster nu era mai rea decât alţi semeni ai ei. Iar a-i acorda recunoaşterea de care se bucura în ochii tuturor nu însemna a impieta asupra vechiului loc de care se bucura

doamna Hammond în stima publică. În lipsa oricărui alt motiv, rămânea probabilitatea ca fiul ei să realizeze o alianţă cu această familie, când, de fapt, toate diferenţele de poziţie socială ar trebui înlăturate pentru totdeauna.

Venerabila doamnă suspină recunoscând adevărul acestor raţionamente şi se pregăti să le urmeze. Într-o dimineaţă devreme, ea ceru trăsura, iar doamna Foster rămase uluită auzind că echipajul impozantei doamne înainta pe aleea ei. Pentru orgoliul său, acesta ar fi fost un moment de triumf, ce ar fi mulţumit-o pe deplin, dacă nu i-ar fi părut a contraveni planurilor sale de a-şi mărita fiica cu Barry. Una din principalele incriminări, invocate atunci când era vorba de Hammond, o constituia aroganţa sa şi a maică-sii, iar refuzul acesteia din urmă de a-i întoarce vizitele era un argument în sprijinul afirmaţiilor sale. Nici ea însă, nici Géraldine nu rămase insensibilă la complimentul pe care li-l făcea această vizită. Doamna Hammond se situa chiar în vârful societăţii din împrejurimi. Poziţia sa nu putea fi contestată. Aparţinea uneia din cele mai vechi familii şi demnitatea de care dădea dovadă, laolaltă cu virtuţile bunăvoinţei şi ospitalităţii – fără a mai pomeni de caritatea creştinească – ce-i erau unanim recunoscute o făceau deopotrivă iubită şi respectată. Pentru pretenţiile sociale ale doamnei Foster, faptul că ea nu i le recunoscuse fusese o jignire. Faptul că o făcea abia acum, în ceasul al doisprezecelea, reprezenta, fără îndoială, un câştig, dar orgoliul pervers din inima doamnei Foster o făcu să privească plină de resentimente o vizită atâta timp amânată, încât se-ntoarse brusc spre Géraldine, exclamând:

— N-o vom primi. Dacă ei i-a luat atâta timp de gândire, o să ne îngăduim şi noi un răgaz. Trimite-o pe Clara să-i spună că nu suntem acasă.

— Asta nu, mamă, zău că nu se poate. N-ai să câştigi nimic din asta, căci lumea o să spună că n-ai făcut-o decât din ciudă. Pe doamna Hammond n-o poţi trata nerespectuos. Oricât am fi suferit din pricină că ne-a neglijat, e o doamnă vrednică şi de caracter şi nici nu mă

gândesc să-i dovedesc că am resentimente faţă de ea. Şi, pe lângă asta, nici nu simt aşa ceva. Mi-amintesc de ea de pe vremea când venea s-o viziteze pe buna mea mamă, cu toate că eram doar un copil; şi l-am auzit pe tata vorbind despre ea ca de un prieten atunci când avea nevoie de prietenie. Chiar am auzit că i-a împrumutat o sumă mare de bani ca să-i salveze morile şi am aflat din actele întocmite de avocatul Griffin asupra proprietăţii că tata i-a întors banii doar cu un an înainte de a muri. Nu, mi-nchipui că a avut ea un motiv ca să se ţină departe, iar faptul că vine acum dovedeşte că acel motiv nu mai există. *Trebuie* s-o primim. Nu simt decât respect pentru doamna Hammond.

Felul în care vorbise era de natură să aducă la tăcere orice opoziţie. Mama vitregă avu însă ultimul cuvânt, într-o manieră cu care se obişnuise prea mult în ultima vreme pentru a mai renunţa la ea.

— Facă-se voia ta, draga mea. Ceea ce spui îşi are temeiurile sale. Înclin totuşi să cred că, dacă inima ta nu ar ţine atât de mult să-l vadă pe fiu, aceste temeiuri n-ar mai fi nici pe jumătate atât de puternice pentru a dori s-o vezi pe mamă. Ia seama acum; prevăd ce va urma. Vei fi copleşită de trufaşa doamnă bătrână până ce vei ceda în faţa trufaşului tânăr şi atunci adio întregii tale libertăţi. Te cunosc eu, Géraldine Foster; capetele astea încrezute îşi vor impune într-atât voinţa asupra ta, încât o să te facă să-ţi uiţi toate hotărârile personale.

— Iar eu te-asigur, mamă, că nu o cunoşti deloc pe Géraldine Foster, dacă-ţi închipui că-şi poate impune cineva voinţa asupra ei. Eu sunt…

— Bine, taci acum, să nu te audă bătrâna vrăjitoare. Intră în salon acum.

Géraldine murmură ceva despre folosirea improprie a calificativului „vrăjitoare bătrână”, iar doamna Foster surâse cu subînţeles auzind dojana. Detaliile toaletei continuară în tăcere şi fiica fu cea dintâi gata să coboare.

— Pe mine o să mă aştepte, spuse mama, făcându-şi în continuare de lucru, fără să se grăbească. Géraldine ieşi

din cameră şi coborî în salon. Se simţea într-adevăr puţin speriată în vreme ce intra în încăpere, întâlnind silueta înaltă şi maiestuoasă a venerabilei femei, îmbrăcată în rochia ei neagră şi purtând obişnuita bonetă de casă. Atitudinea binevoitoare şi blândeţea vocii bătrânei doamne o liniştiră însă.

— Te cunosc, copila mea, graţie iubitei dumitale mame. Mi-a fost prietenă intimă. Era o persoană blândă şi iubitoare. I-ai moştenit ochii şi gura. Fruntea şi nasul sunt ale tatălui dumitale şi eşti înaltă tot ca el. Mama dumitale era puţin cam scundă, dar făcută în aşa fel încât nu părea, afară de cazul când stătea alături de alţii. Dacă ai şi o inimă ca a ei, aşa după cum i-ai moştenit frumuseţea…

Bătrâna doamnă strânse cu putere mâinile fetei, fără să vadă însă umedele mărgele ce i se adunau în ochi. Cei ai musafirei erau deja umezi. Simpatia se înfiripa deja între cele două femei şi doamna Hammond îi şi reproşa eroinei noastre faptul că nu încercase, de la întoarcerea sa acasă, după un interval de câţiva ani, să o întâlnească pe una din intimele prietene ale mamei sale; iar Géraldine, care fusese împiedcată de la a o face de perversa influenţă a mamei sale vitrege, se străduia cu stângăcie să încerce a-şi justifica şi scuza neglijenţa. Tocmai atunci uşa fu dată de perete şi doamna Foster îşi făcu apariţia strălucind în cea mai bună rochie de mătase şi acoperită cu atâtea bijuterii şi brizbrizuri, de parcă s-ar fi vrut frumoasa serii. La apariţia ei, întreaga atitudine a doamnei Hammond se schimbă. Silueta ei se îndreptă, înţepenind într-o atitudine rigidă. Privirea îi deveni dintr-odată inexpresivă şi severă. Géraldine nu putu să nu remarce că felul de a o primi pe noua venită era total diferit de acela de care se bucurase *ea*. Adevărul este că lipsa simplităţii şi ostentaţia agresivă din purtarea doamnei Foster – un amestec de mândrie şi aroganţă, ce nu dovedea nici încredere în sine, nici degajare – stârniseră întreaga superioritate înnăscută a vizitatoarei. Pe lângă aceasta, doamna Hamomnd nu şi-o putea aminti decât ca pe o uzurpatoare, care se strecurase prin viclenie în intimitatea unui bărbat muribund şi urcase

la o poziţie socială nejustificată de educaţia ei. Prima întâlnire dintre cele două femei, pregătite deja de război, stârnise impresii care întăriseră reciproca lor antipatie şi lipsă de încredere. Doamna Foster era lăudăroasă şi încrezută; bătea câmpii, de parcă n-avea alt scop decât acela de a-şi exprima dispreţul faţă de obişnuitele moduri de gândire şi simţire, faţă de toate manierele şi conduita despre care ştia că erau profund respectate de musafira ei. Purtarea doamnei Hammond era total opusă; atât de plină de demnitate faţă de agresivitatea atacului celeilalte, atât de hotărâtă în a-i respinge avansul; atât de rece şi impozantă, atât de severă în simplitatea ei, încât tânăra Géraldine, oricât de iritată de purtarea mamei sale vitrege, nu se simţi mai puţin inhibată şi jignită de atitudinea vizitatoarei lor. Nu e nevoie să intrăm în detalii cu privire la întâlnirea lor. A fost o vizită scurtă ce a rodit într-o reciprocă nemulţumire. Doamna Hammond pleca iritată de impertinenţa doamnei Foster şi dispusă să vadă în Géraldine (care fusese foarte tăcută) numai fiinţa susceptibila de a fi modelată după chipul şi asemănarea mamei sale vitrege; în vreme ce stăpâna casei, chiar dacă nu se simţea mulţumită de sine însăşi, îşi văzu reconfirmate toată ranchiuna şi vechile duşmănii, căci realiza recea supremaţie a acelei atitudini împotriva căreia se răzvrătise, fără s-o poată uita ori învinge.

— Poftim, îi spuse ea Geraldinei, după ce vizitatoarea lor fu condusă cu plecăciuni pe trepte, iat-o din cap până-n picioare; regina din Saba, nu alta, cu capul în nori şi picioarele printre stele. E mândră ca Lucifer. Grozavă pleaşcă ţi-ar mai cădea pe cap s-o ai pe asta de soacră. Te-ar dirija cu o mână de fier. De-ai zâmbi, s-ar uita chiorâş; de-ai râde, te-ar certa; de-ai dansa, ţi-ar ţine o predică. Şi tot aşa, zi de zi, până ce te-ar nimici cu ursuzenia şi acreala ei: niciun soi de lapte n-ar putea rămâne mult timp dulce în faţa unui oţet atât de tare.

Géraldine tăcea. Şi ea fusese dezamăgită de vizită. Putea vedea şi ea că purtarea şi limbajul mamei sale lăsau de dorit, dar, din nefericire, auzul i se obişnuise în prea

mare măsură cu modul ei de gândire şi vorbire ca să-şi dea seama, pe deplin, de greşelile ei de conduită. Considera de aceea că nimic nu justifica severa comportare a doamnei Hammond. Nu cunoştea absolut nimic despre trecutul mamei sale vitrege, care nu-i scăpa deloc vizitatoarei lor, sufletul bătrânei doamne, revoltându-se, în parte, tocmai în calitatea ei de prietenă sinceră a mamei Geraldinei, confruntată cu aceea care-i luase locul. Era un fapt pe care domnişoara noastră avea să-l afle mai târziu. După cum am spus, ea tăcea, în vreme ce doamna Foster îi dădea cu gura cu o înverşunare calculată cu viclenie, pentru a-şi exprima, pe de o parte, propria duşmănie, iar pe de altă parte, a-i trezi temerile Geraldinei. Ea zugrăvi firea tiranică a mamei lui Hammond, care avea să subjuge spiritul tinerei soţii, al oricărei soţii pe care ar fi adus-o el în casă: îngrădindu-i nevinovatele ei dorinţe, îngheţându-i sentimentele şi supunând-o într-o asemenea măsură prejudecăţilor sale învechite, încât să-i înăbuşe orice impuls suav şi să-i amărască tinereţea cu capriciile autorităţii sale. De la mamă, trecu în mod firesc la fiu. Acesta era întru totul fiul mamei sale; rece, sever, inflexibil, despotic. Doamna Foster dovedea o adevărată elocinţă pe această temă: ea reaminti şi comentă, cu o ingeniozitate perversă, toate întâmplările care-i puteau servi pentru a-şi ilustra teoria şi nu se hotărî să înceteze decât când obosi de-a binelea. Sărmana Géraldine nu spuse nimic. Ceea ce auzea o impresiona, fără îndoială. Discursul doamnei Foster nu fusese lipsit de ingeniozitate. Cu toate acestea, fata se gândea la Hammond cu simţăminte gingaşe. Numai atunci când îi stârneai mânia se arăta dispusă să se solidarizeze complet cu vicleana şi mârşava sa sfătuitoare. Nu ştia de ce, dar pe undeva nu putea fi de acord cu ea acum, nici măcar în privinţa venerabilei mame. Cu toate că întrevederea îi îngheţase sângele în vine, îşi amintea totuşi cât de dulce începuse.

Cât de diferită fusese purtarea bătrânei doamne mai înainte să-şi facă apariţia mama ei vitregă! Cu câtă blândeţe îi vorbise; cu câtă afecţiune părea să-şi

amintească de înfăţişarea şi calităţile mamei sale; şi cu siguranţă nu se înşelase atunci când văzuse blânzii ei ochi albaştri umezindu-se, exact în momentul în care ea însăşi simţise cum îi dau lacrimile. Ce produsese atunci schimbarea? Prin ce o cauzase apariţia mamei sale vitrege? Era un mister la mijloc, şi inima emoţionată a Geraldinei medită la aceasta. Aşa se făcu, în următoarele zile, că ea îşi aminti cu o plăcere sporită de cuvintele dulci şi de lacrimile întristate pe care doamna Hammond le împărţise cu ea, câtă vreme fuseseră singure.

Capitolul XIII
SE VORBEŞTE DE CĂSĂTORIE

Se-apropia însă un eveniment menit să dirijeze gândurile Ger aldinei Foster pe alte făgaşuri. Era vorba de cea de a şaptesprezecea aniversare a zilei sale de naştere – o dată de imensă importanţă pentru tinerele domnişoare. Aşa avea cel puţin să fie considerată în cazul de faţă. Cu mai bine de o lună înainte, în ţinuturile vecine se răspândise vestea că la „Casa Foster” avea să se dea o mare serbare. Îşi făceau deja apariţia proviziile pentru această ocazie. Dinspre Savannah şi Augusta soseau căruţe încărcate cu bunătăţi şi toată lumea aştepta evenimentul cu sufletul la gură. Tinerii noştri fură cu toţii onoraţi la vreme cu invitaţii pentru sărbătorirea aniversării. Doamna Hammond fu şi ea onorată, cu toate că doamnei Foster îi făcu plăcere să spună, în vreme ce fiica sa vitregă scria invitaţia, că, după cum ştia ea prea bine, „hârca asta bătrână şi trufaşă n-o să mai vină niciodată”. Se înşela, după cum vom vedea mai târziu. Adevărul aste că, de-ar fi fost după ea şi după ceea ce simţea, doamna Hammond n-ar mai fi bătut niciodată la uşa unei femei de genul doamnei Foster, pe care nu o putea nicicum respecta. Situaţia se schimba însă, când era vorba de Géraldine. Doamna Hammond vedea în ea copilul nevinovat, chiar dacă îndrumat pe cărări greşite, al unei prietene scumpe, şi din această pricină era gata să o trateze cu consideraţiunea cea mai plină de solicitudine. Mai avea un motiv încă şi mai serios. Doamna Hammond

se convinsese acum că fiul ei era cu adevărat îndrăgostit de această fată; că afecţiunea sa era prea profundă pentru ca poveţele şi avertismentele ei să nu devină imprudente. Se hotărî, de aceea, ca în loc de a descuraja cu o vană inoportunitate dorinţele fiului său, să li se supună şi să contribuie, în măsura în care depindea de ea, la îndeplinirea lor. Începu, în consecinţă, să facă deosebire între tânăra fată şi neghioaba ei mamă vitregă şi, în vreme ce frivolităţile jignitoare şi îndrăzneala uneia continuau s-o umple de revoltă, ea deveni dispusă să o înconjoare pe cealaltă cu cea mai caldă afecţiune, ca pe viitoarea soţie a fiului său. Această hotărâre o făcu să accepte o invitaţie pe care altminteri ar fi tratat-o cu indiferenţă.

Dacă doamna Foster vorbea în termeni jignitori despre doamna Hammond, nu înseamnă că vizita acesteia nu-i făcuse plăcere, ori că a scăpat prilejul de a i-o întoarce. Departe de ea aşa ceva. Deşi întâlnirile cu bătrâna doamnă îi displăceau, dintr-un real sentiment de inferioritate, cât şi din dureroasa conştiinţă a faptului că doamna Hammond ştia mai mult ca oricine despre trecutul ei, ea îşi dădea seama cât era de important, din punct de vedere social, să întreţină impresia că are relaţii intime cu o persoană al cărei rang se afla deasupra oricăror îndoieli. Curând ea îi întoarse, împreună cu Géraldine, vizita ce-i prilej uise o purtare atât de insolent familiară. Fu primită cu o afabilă bunăvoinţă, amestecată cu un aer de demnitate, ce o prinde atât de bine pe o doamnă binecrescută în calitatea de gazdă. Géraldine nu putu să nu recunoască superioritatea purtării acestei venerabile reprezentante a unei epoci pe cale de dispariţie, faţă de aceea cu care era obişnuită. Cu greu putea asemui blândeţea şi politeţea din purtarea şi tonul bătrânei doamne cu tonul de comandă şi vorbirea agresivă ale celeilalte.

Fidelă hotărârii sale şi ţinând cont de relaţia pe care domnişoara Foster o putea contracta cu fiul ei, doamna Hammond se strădui din răsputeri să o mulţumească pe tânăra sa vizitatoare.

În vreme ce se preumblau prin grădina mare şi frumoasă, ea zăbovi alături de cea mai tânără dintre ele două, revenind asupra prieteniei cu răposata ei mamă. Chiar grădina aceea oferea un motiv pentru a relua subiectul. Gustul doamnei Hammond pentru flori fusese cultivat de prima doamnă Foster, care îndrăgea în mod deosebit gingaşa lor frumuseţe. Şi doamna Hammond îi relevă Geraldinei un fapt, de care ea abia acum devenea conştientă, anume că grădina casei lor fusese concepută exact după mărimea şi dimensiunile celei în care se afla acum. Soarta ei, în schimb, fusese diferită. În vreme ce grădina Hammond-ilor înflorea cu cele mai felurite specii şi era în perfectă aliniere, grădina lor ajunsese în paragină, fiind cotropită de buruieni. Géraldine hotărî numaidecât să facă dreptate memoriei mamei sale, îngrijindu-se de pomii şi florile ei favorite. Purtarea înţeleaptă a doamnei Hammond, maniera deopotrivă delicată şi abilă în care-i vorbise tinerei despre mama ei şi interesul gingaş pe care-l arătase pentru memoria ei nu se irosiră în van, Géraldine fiind adânc tulburată de spusele şi atitudinea venerabilei ei gazde. Doamna Foster observă acest lucru cu oarecare nelinişte şi de mai multe ori încercă să abată discuţia în jurul altor subiecte, mai puţin interesante. Ea însăşi fu tratată cu deosebită politeţe, doamna Hammond străduindu-se, de dragul pupilei, să-i arate consideraţie, ca şi cum ar fi meritat cu adevărat să-i fie acesteia custode. După un ceas, vizitatoarele se pregătiră de plecare, iar Randall Hammond apăru tocmai la timp pentru a le conduce la trăsură.

Câteva zile mai târziu sosi invitaţia la serbare.

— Ai să mergi, mamă dragă, nu-i aşa? întrebă Hammond pe un ton rugător. Ea avea chef să-l necăjească, aşa că-şi exprimă îndoiala:

— Ştiu şi eu? Sunt bătrână. Petrecerile astea nocturne nu-mi fac nici bine, nici plăcere.

— Dar de dragul meu, mamă.

— Nu ştiu dacă n-ar trebui ca tocmai de dragul tău să stau deoparte. Mă cam tem să-ţi încurajez dorinţele în

această privinţă.

— Oh, nu spune asta, mamă; nu trebuie să gândeşti astfel.

— Dar trebuie să gândesc astfel, Randall, spuse bătrâna cu gravitate nesimulată, căci trebuie să-ţi mărturisesc că n-o găsesc pe Géraldine Foster a fi soţia potrivită pentru tine. Proasta aia de mamă vitregă a ei a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca s-o strice.

— Dar nu e *nimic* rău cu ea.

— Poate că nu. În privinţa asta, nu mă pot pronunţa. Ce spune lumea, în schimb?

— Numai bârfă curată, îţi garantez.

— Nu, nu, Randall, nu putem da atât de uşor la spate opinia publică. Zilnic auzim de câte o excentricitate de a ei: ba că a călărit cai nărăvaşi fără şa, ba că a sărit peste garduri, ba chiar că l-a ameninţat pe John Estes cu cravaşa şi pistolul.

— Prostii, mamă! E de-a dreptul ridicol!

— O fi ridicol, dar nu lipsit de adevăr. Vechiul nostru vecin, Jacob Barnes, mi-a spus că ştie de la Peter Estes, fratele lui John.

— Fii sigură că-i o minciună gogonată. John Estes ăsta a fost vechilul doamnei Foster, care l-a dat afară pentru neglijenţă şi obrăznicie. Fără îndoială că se răzbună acum turnând tot felul de minciuni. E un om de nimic, îl ştiu eu. Numai să-l aud eu că-mi vine cu calomnii din astea şi-am să-l…

— Potoleşte-te, Randall. Eşti prea grăbit să ridici mănuşa în locul altora. Încă nu eşti autorizat să lupţi în numele doamnei Foster ori al Geraldinei. Şi, din câte-am auzit eu, mă tem că tânăra domnişoară e capabilă să-şi poarte şi singură propriile războaie şi n-are nevoie de sprijinul tău. După cum a auzit de la Peter Estes, Barnes spune că acesta şi-ar fi cerut salariul pe un an întreg, iar doamna Foster l-a dat afară din casă, şi, cum el nu se grăbea să i se supună, domnişoara Géraldine l-a ameninţat cu cravaşa şi părea chiar dispusă s-o folosească. În orice caz, după spusele lui Barnes, John Estes, temându-se de

vătămări corporale, şi-a luat tălpăşiţa în doi timpi şi trei mişcări. Fără îndoială că este ceva adevăr în toată istoria asta.

— Mda! Fără îndoială că merita să fie biciuit pentru obrăznicia lui, iar ea, cuprinsă de indignare, i-a şi spus-o.

— Estes spune însă că ea a pus mâna pe pistoalele tatălui său şi că nu se teme să le folosească; şi că s-a lăudat că e tot atât de expertă în această privinţă ca oricare bărbat.

— Prostii! încă o exagerare ce poate fi la fel de uşor explicată. E cât se poate de firesc ca o tânără femeie să-şi dorească a fi bărbat, ca să poată ameninţa cu pistolul un individ obraznic care cutează a o înfrunta în propriul ei cămin!

— Cu toate astea, n-ai prefera, fiule, ca asemenea cuvinte să fi fost rostite de doamna Foster, mai curând decât de fiica ei?

— Ştiu şi eu? Nu văd niciun rău în faptul că o tânără doamnă îşi exprimă indignarea ei puternică şi justificată. Géraldine este, fără îndoială, o fire aprinsă. Se poate, de asemenea, să merite eticheta de excentrică, întrucât este o persoană foarte înzestrată. Nu am observat însă nimic în purtarea ei care să îndreptăţească oricât de puţin aceste poveşti, şi te întreb pe dumneata, iubită mamă, dacă nu poţi spune acelaşi lucru?

— Ştii prea bine, fiule, că am văzut-o de foarte puţine ori de când s-a făcut mare.

— Ah, mamă, cu alte cuvinte, ai prefera să mă vezi însurat cu nesărata aia împănată de domnişoara Arabella Mason, ori, poate, cu grecoaica aia îngheţată, afabila ta frumuseţe pe cale de a deveni rapid o antichitate, domnişoara Jane Hallett, sau…

— Randall, îi spuse mama pe un ton grav, acestea sunt nişte tinere pe care eu le respect foarte mult. Chiar dacă sunt mai puţin frumoase decât Géraldine Foster, cu ambele ai fi mai în siguranţă, dacă le-ai lua de soţie. Nu am însă prejudecăţi împotriva alesei tale. Dimpotrivă, dacă nu aş fi uluită şi alarmată de ceea ce aud despre ea, aş

prefera-o oricărei altei fete. M-ai auzit vorbind despre mama ei, care mi-a fost foarte dragă. Dacă ar fi avut norocul să se bucure de creşterea mamei ei, în locul femeii vulgare şi slabe care i-a urmat, nu aş fi avut nicio teamă. Nu mă opun absolut deloc planurilor tale. Eşti major şi nu-ţi cer nimic altceva decât să nu îngădui ca frumuseţea ei şi celelalte picanterii ce-o însoţesc să te orbească în privinţa defectelor domnişoarei. Am să merg la serbare, întrucât o doreşti, ba mai mult, îmi pusesem în gând să merg mai înainte să-mi vorbeşti tu, de-ar fi şi numai ca să-ţi dovedesc cu câtă uşurinţă îmi sacrific scrupulele personale ori de câte ori un asemenea sacrificiu este necesar fericirii fiului meu.

— Mulţumesc, mamă dragă, mulţumesc de o mie de ori! N-ai să regreţi, n-ai să ai remuşcări din pricina îngăduinţei ce-o arăţi. Géraldine îţi va apărea într-o lumină mult mai favorabilă, pe măsură ce o vei cunoaşte. Toate zvonurile astea nu sunt decât nişte exagerări prosteşti, favorizate de o vioiciune de caracter şi de o putere ceva mai liberă decât întâlneşti în mod obişnuit la domnişoarele noastre de la ţară. Am o părere tot atât de proastă ca şi tine în privinţa mamei vitrege; mă îndoiesc însă că doamna Foster o poate influenţa foarte mult pe Géraldine. Este o fire mult prea independentă.

— Fără îndoială, în cazul când această influenţă este exercitată în mod deschis, lucru de care mă îndoiesc foarte tare. Oamenii de genul doamnei Foster, ridicaţi de la o condiţie umilă, recurg mai degrabă la viclenie şi-şi maschează cu grijă scopurile, în vreme ce firile foarte independente, ca Géraldine, mai ales când se mândresc cu independenţa lor, pot foarte uşor să fie duse de nas tocmai de cei care se prefac a fi slabi. Ei reuşesc astfel cu multă subtilitate să orbească judecata celor cu o voinţă superioară. Şi cu cât e mai încăpăţânată persoana, cu atât se păcăleşte mai uşor căzând pradă unei asemenea influenţe. Aceasta bănuiesc a fi adevărata relaţie dintre cele două. Despre doamna Foster *ştiu* că este vicleană cât încape. Nu ar fi izbutit niciodată să ajungă soţia lui Henry

Foster, dacă nu ar fi făcut uz de toată şiretenia ei de menajeră.

— Eşti aspră, mamă.

— Ai dreptate, Randall! Dar numai faţă de tine dau glas acestor opinii şi n-o fac decât pentru a te feri de o nenorocire. Dacă, după cum bănuiesc, eşti hotărât să te apropii de Géraldine, te avertizez că doamna Foster lucrează în secret împotriva ta.

— Ha! De unde ştii?

— Pentru că o cunosc. Fiind ceea ce eşti, ea nu poate acţiona decât contra ta. Şi aud că-l favorizează în mod deschis pe omuleţul ăla, Barry.

— Şi asta ai auzit-o tot de la rapsodul ăsta bătrân, Jacob Barnes?

— Barnes este un om simplu şi onest, care povesteşte lucrurile aşa cum le aude. Dar atât relatările lui, Randall, cât şi părerile mele merită consideraţie, căci ele te îndeamnă la prudenţă. Urmăreşte-ţi cu fidelitate scopul, dacă asta-ţi e dorinţa, dar deschide ochii la influenţa exercitată de această doamnă asupra protejatei sale. Numai astfel vei putea judeca de poţi intra în graţiile uneia, fără să ţii cont de prejudecăţile celeilalte. Mi-ar părea rău să-mi văd fiul respins, chiar şi într-o partidă a cărei vânătoare nu-mi face plăcere.

Astfel se încheie discuţia celor doi, întreruptă de sosirea lui Miles Henderson. Şi el primise o invitaţie la serbare şi venise să se consulte în această chestiune cu Hammond. Cei doi prieteni porniră la o plimbare pe câmpuri şi, la umbra unor arbori liniştiţi, discutară deschis despre simţămintele şi proiectele lor. Nu manifestau niciun fel de rezerve şi, fără să ezite, Henderson îi arătă prietenului său ciorna unei scrisori către Géraldine, în care îi cerea mâna. Intenţiona să-i înmâneze el însuşi scrisoarea, profitând de vreun prilej favorabil, în ziua ori seara serbării. Festivitatea urma să includă un *picnic* în pădure şi pe malurile unui pârâu în care se putea pescui, la locul numit moara lui Gushlynn, iar seara, muzică, dans şi alte divertismente la reşedinţa Foster şi pe terenul din

jur, luminat cu această ocazie. Vestea despre toate aceste aranjamente transpirase deja şi lucrurile erau întoarse pe toate feţele de gureşa mulţime. Henderson nu se îndoia că va avea mai multe ocazii, în timpul zilei, ori al nopţii, ca să-i înmâneze propriul său *billet d'amour*.

— Este foarte bine, Miles; scris frumos şi corect. În ceea ce mă priveşte, trebuie să acţionez cu prudenţă. Sunt într-o prea mare măsură obiectul antipatiei doamnei Foster ca să nu-mi dau seama cât de îndoielnice îmi sunt şansele, căci, deşi uneori mi se pare că am făcut o impresie favorabilă asupra Geraldinei, cu toate acestea schimbările ei sunt foarte neaşteptate şi ea este prea tânără încă pentru a-şi modela conduita în funcţie de nişte decizii prealabile. Nu-mi fac iluzii cum că aş fi ferit de primejdia ce derivă dintr-o asemenea purtare capricioasă, ce poate ademeni şi induce în eroare, numai pentru a putea apoi respinge şi dispreţui. Nu că aş crede-o pe Géraldine capabilă de a se purta astfel în mod deliberat. Este însă atât de impulsivă şi este atât de probabil ca ea să se lase condusă, într-o oarecare măsură, cel puţin, de ofticoasa aia de mamă vitregă, încât mă simt tot mai cuprins de îndoieli pe măsură ce mă pregătesc să deschid subiectul. Poate că şi eu am să-i cer mâna în ziua serbării.

Aceasta va depinde, totuşi, în întregime, de dispoziţia în care am s-o găsesc şi de prilejul ce mi se va ivi. În ultima vreme, doamna Foster pare dispusă să mă ţină tot timpul sub supraveghere şi să împiedice, prin prezenţa ei constantă, orice discuţie mai interesantă ori cu un caracter personal, între mine şi Géraldine. Nu pot ieşi din banalităţi şi generalităţi, ce nu duc la nimic.

— Care duc foarte departe, Randail. Generalităţile tale au totdeauna un substrat. Văd că doamna Foster te urmăreşte mai îndeaproape decât pe oricine altcineva, ori asta nu dovedeşte decât că te consideră cel mai periculos. Tu însă te descurci, în ciuda acestei îngrădiri, mai bine decât ar face-o oricare altul. Este îndeajuns de evident faptul că, deşi discuţi doar generalităţi, cum le zici tu, ele au un înţeles atât de particular pentru Géraldine, încât le

acordă cea mai mare atenţie. Şi chiar de nu pari să spui ceva destinat anume urechii ei, mai mult ca sigur că ea îşi va îndrepta atenţia spre tine în mai mare măsură decât spre alţii. Adevărul este, Randail, că sunt mai gelos ca oricând pe tine, iar motivul este acela că reuşeşti atât de bine să-ţi atragi interesul Geraldinei, în ciuda antipatiei evidente şi a opoziţiei mamei vitrege. Nu-i cer acum mâna decât ca să capăt şi eu un răspuns. Nu mă văd să am nici cea mai mică şansă ori speranţă. Se poartă prevenitor cu mine, iar doamna Foster îmi arată mai multă amabilitate decât ţie, dar, dacă stau să scormonesc în adâncul acestei bunăvoinţe, mă tem că nu aflu altă explicaţie decât aceea că mă port eu ireproşabil şi faptul că atenţiile unui bărbat tânăr nu-i displac niciodată unei domnişoare. Teama şi nesiguranţa mă chinuie prea mult însă, aşa că am de gând să le pun capăt, fie ce-o fi.

— Dacă aş întreţine asemenea simţăminte, Miles, nu m-aş apuca să-i cer mâna. Nu cutez însă să te povăţuiesc asupra acestui subiect. Vei face, bineînţeles, cum vei găsi de cuviinţă.

— Oh, m-am jurat să-i înmânez această scrisoare. Poate că există mai multe speranţe pentru mine decât gândesc eu. Un bărbat îndrăgostit cu adevărat nu este întotdeauna capabil să-şi evalueze singur şansele, iar Géraldine este prima şi singura femeie din câte cunosc, pe care mi-am dorit s-o iau în căsătorie. Am să-mi încerc oricum norocul; şi de-o fi să nu iasă nimic din această încercare, cel puţin voi pune capăt chinului.

— Aşa să fie, Miles. Ascultă-mă ce-ţi spun. Eu n-am să pregătesc nicio scrisoare. Voi hotărî în funcţie de împrejurări. De mi se iveşte un prilej favorabil, mai mult ca sigur că îmi voi declara intenţiile. De nu, nu-mi rămâne decât să-mi ţin gura şi să aştept o zodie mai norocoasă.

— Mda. Dar s-ar putea să aştepţi prea mult. Dacă, să zicem, mă ia pe mine?

— Dragul meu Miles, nici că ar putea lua un băiat mai bun. În afară de mine însumi, tu eşti cel pe care mi-ar plăcea să-l văd în posesia trofeului.

— Dar dacă am presupune că, neîntrezărind nicio speranţă în privinţa ta şi sătulă să tot aştepte, ar lua de bărbat pe frumuseţea asta de Barry?

— Atunci n-are decât să-l ia, iar ea ar înceta să mai fie femeia demnă de mine. M-aş bucura să mă văd scăpat.

— Randall, eşti al naibii de încrezut.

— Nu, Miles, doar că sunt foarte pretenţios în privinţa calităţilor unei soţii. Fata care se grăbeşte aşa de tare să se pricopsească cu un bărbat, încât să se mulţumească cu orice i se oferă, mai curând decât să scape o ocazie, nu merită să alergi după ea.

— Nu ştiu de nu ai dreptate.

În vreme ce ei dezbăteau acest subiect aprins, ne vom îndrepta atenţia către un alt grup, ale cărui sentimente, în această perioadă, se concentrau deopotrivă asupra frumoasei Géraldine şi asupra sărbătoririi ce se apropia. Duminica era de obicei aleasă de stimabilul nostru Jones Barry pentru dineuri. Avea atunci prilejul să-şi invite cunoştinţe, să-şi vadă prietenii şi să petreacă o noapte de pomină. În aceste zile nu-şi refuza nimic. Era burlac, bogat, şi-şi permitea un anume libertinaj. Cel puţin aşa considera el, că unuia a cărui purtare este atât de ireproşabilă în timpul săptămânii i se poate permite să se distreze puţin de Sabat. Nu o să ne apucăm, fireşte, să ne certăm cu oamenii din pricina părerilor lor. Suntem toleranţi şi nu urmărim decât să vă împărtăşim cum şi le punea el în practică.

Jones Barry avea un bucătar isteţ, care se pricepea de minune să prepare şi să condimenteze vânatul, spre egala satisfacţie a degustătorului, iubitor de plăceri gastronomice, şi a vânătorului. îi plăceau lucrurile bune şi nu se zgârcea niciodată. Mai ales duminicile îşi propunea el însă să fie fericit. Sosise prima zi a săptămânii în care avea să fie sărbătorită ziua de naştere a domnişoarei Foster. În ziua aceea, avea mai mulţi invitaţi şi o masă excelentă. Un cap al mesei era rezervat vechiului nostru prieten, Nettles. Joe Blake, Dick More şi Tom Lechmere alcătuiau restul companiei. Bucatele avură mult succes.

Când fu luată faţa de masă, gazda ridică paharul, strigând:

— Umpleţi paharele, domnilor, şi beţi în sănătatea frumoasei Géraldine.

— A doamnei ori a mânzei? întrebă Nettles.

— Haide, Tom, nu fi obraznic. S-ar putea totuşi să-mi fie soţie.

Nettles repetă întrebarea:

— Doamna ori mânza, Jones!

— Eşti un animal, strigă Barry. Bea până ce nu-ţi arunc sticla asta în cap.

— Te rog să nu faci una ca asta, cel puţin fără să fi golit-o în prealabil. Dă-mi voie, totuşi, să te întreb. După cum vezi, beau, căci pentru prietenii tăi nu are mare importanţă cu cine te însori; dar cu care din ele, Jones? Ştim c-o iubeşti pe doamnă, cel puţin aşa spui, şi toată lumea e convinsă că-ţi iubeşti iapa. Acuma, dacă un împărat roman şi-a făcut o zeitate dintr-o iapă, hrănind-o cu grâuşor de argint şi spice de aur, mărunţite într-un bazin de marmură, nu văd de ce nu şi-ar înălţa şi un fermier georgian mânza prin căsătorie.

— Aiurea! Numai bazaconii ai înşirat despre împăratul ăla roman.

— Ba-i adevărul curat. Nu am îndoieli decât în privinţa genului animalului. Spune-ne însă drept. Fii sincer, ca un bărbat adevărat. Urmează într-adevăr să te căsătoreşti cu frumoasa Géraldine?

— Cu doamna, poate.

— Este lucru hotărât?

— Nu tocmai, dar ca şi făcut, aşa că nu-i de glumă.

— Aha! înseamnă că i-ai cerut mâna, Jones.

— Nu, nu chiar Geraldinei, în schimb maică-sa e de partea mea.

— Nu-i totuna cu fiica.

— E un progres în vederea alegerii.

— Să nu crezi o iotă, Jones, răspunse Nettles netulburat. E la fel cum ai păţit cu pronosticul la curse. O să fii învins tocmai atunci când eşti tu mai sigur de tine.

— Şi cine crezi tu c-o să mă învingă?

— Păi, Ran. Hammond, bineînţeles.

— El? N-are mai multe şanse decât bunică-mea. Doamna Foster îl urăşte ca sarea în ochi.

— Şi ce-i cu asta? Te-asigur eu că ura ei n-ar ţine mult dacă el ar fi gata să se-nsoare cu ea, în locul fiică-sii. Ura ei nu face însă nici cât o ceapă degerată. Fata aia îşi are propria ei voinţă, mai al naibii decât oricare altă muiere. Iar antipatiile doamnei Foster n-or să-ţi ajute să te faci tu plăcut, ascultă-mă pe mine.

— Ea mi-a dat de înţeles că sunt sigur de Géraldine.

— Mai e până să te vezi cu măgarul legat la gard. Ascultă-mă, Jones, băiete. Îmi placi destul de mult; dai mese excelente şi, hotărât lucru, posezi cele mai bune vinuri din tot ţinutul.

— Chiar crezi asta, Tom? Tu *eşti* un cunoscător.

— Aşa cred… numai că ţii mereu vinul prea aproape de propria-ţi farfurie.

— Poftim. Blake, dă-i taurului sticla.

— Taur! Ei bine, din această pricină mi-nchipui că-mi oferi un singur corn.

— Bea două şi sfârşeşte.

— Dar n-am să mă opresc aici.

— Continuă, atunci!

— Ei bine, după cum spuneam, îmi placi destul de mult, tu cu mesele tale. În felul tău, eşti un băiat bun, măcar că-ţi plac prea mult femeile de la circ.

— Tom! Tom! Tăcere! Pe cinstea mea, bătrâne.

— Dă-i drumul, Nettles, strigară Joe Blake şi ceilalţi.

— Altă dată, băieţi, altă dată. Ia să vedem, unde rămăsesem? Ah! ziceam… dar, ca să încep frumos, vă propun un toast. Umpleţi paharele, vă rog.

— Umpleţi paharele, domnilor, spuse gazda. Umpleţi pentru toastul lui Tom Nettles.

— Propun să bem în cinstea lui Ran. Hammond; un individ cam scrobit, poate, dar un bărbat adevărat şi un gentleman de viţă.

Jones Barry dădu paharul pe gât ca şi ceilalţi.

— Beau, zise el. Îmi pot permite. Nu mă tem de nimic

ce-ar putea face Ran. Hammond în această chestiune.

— Nu te temi! Ei bine, ia seama la cuvintele mele; pentru el e fata, iar nu pentru tine; şi vreau să-ţi spun că-i mai bine s-o ia el de nevastă decât tine. E mai bine pentru *noi*, ca şi pentru tine.

— Şi de ce, mă rog?

— Să-ţi spun, atunci. Ţi s-ar urca în cap cât ai zice peşte şi te-ar conduce cu o mină de fier. S-ar termina cu mesele noastre duminicale, băieţi. Ar înţărca vinul împărţit între vechi fârtaţi, iar în locul admirabilului nostru prieten, care se remarcă în orice face – când concurând pe un cal fain, când destupând o sticlă fainã –, când aruncându-se să înşface gâtlejul unui gânsac, când şezând în poala unei Sultane…

— Taci, Tom, taci!

— Ei bine, în locul lui, am afla un ins sărman, ce se teme şi de umbra lui! Nu mai dă mese, băieţi, căci soţiei sale nu-i place compania noastră; nu mai desfundă nicio sticlă de vin, căci nevastă-sa păstrează cheile; nu mai smulge gâtul nici unui gânsac, căci nevastă-sa îl face mai simţitor, trăgându-l de al lui. Şi, în loc să stea din când în când în poala unei femei drăguţe de la circ, bând punci de mere, urăşte până şi vederea unei muieri frumoase, căci ea-i aminteşte că, în locul unei amante, a dat de o stăpână. Nu şi nu, băieţi! Eu susţin că frumoasa Géraldine este pentru Ran. Hammond; el o poate îmblânzi; iar dacă prietenul nostru Jones trebuie neapărat să aibă o nevastă, atunci să şi-o ia pe fata aia grasă şi veselă care serveşte la barul bătrânului Hiram Davy; care îndulceşte punciul cu zâmbetele ei, în loc de zahăr. Iar când întreabă: „Vă place, domnule?” o face în aşa fel, încât să o simţi ca pe o binecuvântare. Aceasta, băieţi, este fata potrivită pentru Jones Barry. Beau în sănătatea lui Susannah Davy şi fie ca niciun bărbat de treabă să n-aibă parte de o mai mică încărcătură în braţele sale.

— Încărcătură, zici, şarpe ce-mi eşti! Bine, dar e de-a dreptul un munte; cântăreşte ca popa trei sute de livre.

— Trei sute! Jones, e scandalos. Am asistat la ultima

cântărire; două sute şi patruzeci şi cinci, cu pârghia cântarului perfect dreaptă, nici măcar un dram în plus. Nici că ţi-ai putea afla o soţie mai bună, dacă ţelul ţi-e fericirea.

Toate aceste glume produseră ilaritatea aşteptată. Nu e cazul să-i mai însoţim însă pe bunii noştri convivi în orgiile lor nocturne. Ajunge să spunem că Tom Nettles închise gura gazdei sale şi, după ce-l văzu întins solemn pe covorul din faţa căminului, îi luă în stăpânire, cu deplin sânge rece, careta, ceea ce pe Barry nu păru să-l afecteze prea mult. Către orele mici ale dimineţii, îl părăsiră în acelaşi chip şi ceilalţi membri ai companiei.

Capitolul XIV

SERBAREA ZILEI DE NAŞTERE

Hotărârea lui Miles Henderson era exact aceeaşi cu a lui Jones Barry. Urmâna instrucţiunile speciale ale doamnei Foster, el se pregătise să ceară mina frumoasei Géraldine cu ocazia zilei sale de naştere. Venerabila doamnă, mama vitregă, avusese mai multe convorbiri particulare cu acest pretendent favorit, fără ştirea domnişoarei. Cu aceste prilejuri, ea îi încurajase în mod deosebit speranţele şi-i recomandase să facă încercarea în timpul desfăşurării festivităţilor. Nu-i spusese pe ce îşi bazase pronosticurile de succes, temându-se probabil, nu fără temei, de discreţia şi prudenţa lui. Cu toate acestea, ar fi putut avea încredere în Barry, căci, ori de câte ori făcea confesiuni prietenilor săi la o sticlă cu vin, el nu-şi vindea în întregime secretele. Mai păstra ceva şi pentru U sine, urmând sfatul lui Burns [15], ceea ce chiar şi Tom Nettles, care scosese multe de la el, nu izbutise să-i smulgă de pe limbă. Calculele doamnei Foster nu se remarcau, probabil, prin profunzime; ele s-ar fi putut dovedi suficiente, totuşi, respectivului scop. Ea nu avea poate alt plan decât acela de a stârni într-atât firea mândră şi impulsivă a Geraldinei în atitudinea ei faţă de Hammond, încât s-o facă să-l dezguste prin excentricităţile ei; iar planul acesta nu greşea, în măsura în care se bizuia pe cunoaşterea corectă a caracterului ambelor persoane.

15 Robert Burns, Epistolă către un tînăr prieten, (n. tr.)

În cazul tinerilor însă, chestiunile de inimă sunt într-o asemenea măsură influenţate de întâmplări şi circumstanţe – unii ar spune, de Providenţă –, încât cele mai abile calcule pot da greş în momentul decisiv. Având idee de existenţa acestui pericol, din întâmplări anterioare, stimabila noastră mamă vitregă urzea evenimentele cu o grijă de două ori mai mare decât aceea pe care o acorda picnicului şi cinei. Cum o făcea ori se străduia nu e nevoie să arătăm aici şi nu intenţionăm să anticipăm evenimentele prin speculaţii asupra caracterului lor, atâta vreme cât ele mai adastă în pântecul viitorului. Ajunge să spunem că toţi cei interesaţi îşi desăvârşiseră preparativele în vederea zilei aniversării, care sosi în cele din urmă, deşteptând multe şi contradictorii temeri.

În dimineaţa aceea, soarele zâmbea strălucitor pe cerul liber de orice nor; şi cum doamnele de la „reşedinţa Foster” îşi propuseseră o serbare diurnă, oaspeţii începură să apară devreme. Veneau de la mare depărtare, căci doamna Foster ţinuse să invite cele mai îndepărtate cunoştinţe, astfel încât spectacolul să nu se irosească în prezenţa unor judecători puţini şi inferiori. Pregătirile ei se desfăşuraseră la nişte proporţii care, oricât de rustice ar părea, erau totuşi neobişnuit de generoase în acea regiune a ţării. După cum am văzut, cu mult timp înainte începuseră să sosească proviziile. Angajase un număr de viori, clarinete şi tamburine şi avu surpriza să vadă că acestor instrumentişti li se alăturase şi un toboşar voluntar care-şi închipuise că niciun zgomot muzical nu prisoseşte la un *charivari*[16]. Într-un anume sens, chiar era vorba de un *charivari* în desfăşurare; cu toate acestea, deşi purtarea toboşarului nu suferi o cenzură directă, el se dovedise totuşi prezumptios. Ca şi cum ar fi bănuit el însuşi acest lucru, se retrase cu modestie pentru a-şi exersa arta la oarecare distanţă de casă, de unde putea fi totuşi auzit. Cocoţat pe o mică movilă, ce fusese, probabil, un tabernacul indian, înconjurată de un pâlc de pini, el răpăia cu beţişoarele sale vesele, spre încântarea celor care

16 Vacarm, tărăboi (fr.).

urcau pe alee, în trăsuri. Caii dansau de plăcere la auzul ritmului înviorător, iar încercările de a o lua la goană nu făceau decât să înviioreze spectacolul. După puţin timp, toba devenise prea utilă pentru a se mai renunţa la ea.

Doamna Hammond sosi devreme. Nu era însoţită de fiul ei. Motivele acestei întârzieri le putem deduce din ceea ce tânărul îi spusese într-o discuţie anterioară prietenului său, Henderson. Strategia pe care şi-o propusese cerea să nu pară prea nerăbdător. Mama sa venise devreme, ca să nu trebuiască să stea prea târziu. Nu vina distracţiile şi plănuia să se întoarcă acasă mai înainte de a se însera. Numai pentru a-i face un compliment domnişoarei, care putea totuşi deveni soţia fiului ei, venise de altfel. Fu primită cu respect de Géraldine şi destul de politicos de mama vitregă. Cea de a doua era prea pătrunsă de gloria ei în acea zi, ca să nu-şi îngăduie a se arăta amabilă. Orgoliul pe deplin stârnit o ajuta să-şi joace rolul cu graţie şi suavitate.

Ne-ar fi imposibil să vă prezentăm toate persoanele prezente. Erau foarte numeroase, căci fuseseră trimise nu mai puţin de două sute cincizeci de invitaţii. Nu toţi veniseră, desigur, dar se iviseră în schimb alţii care nu păreau să fie conştienţi de necesitatea de a fi invitaţi, iar aceştia se remarcau cel mai mult prin atenţiile pe care şi le acordau reciproc. Simpaticul nostru prieten, Miles Henderson, şi comicul nostru prieten, Jones Barry, ajunseră în acelaşi moment, cel de al doilea întovărăşit de Mefistofelul său, Tom Nettles. Fruntea Geraldinei se umbri uşor când observă că Henderson venise singur. I se părea cât se poate de firesc ca Hamrnond să-l fi însoţit pe Henderson. Mama ei îi văzu expresia şi remarcă pe un ton coborât, în vreme ce Miles se apropia:

— Care va să zică, amicul său n-a venit cu el. Mă îndoiesc că va veni defel. N-o să-l lase mândria să facă ceva ce ar părea să ne onoreze.

— Dar mama lui e aici, şopti Géraldine.

— Ca să ne spioneze sărăcia, după care să se ducă acasă şi să râdă de noi. Nu ne putem făli cu argintăria

familiei Hammond; şi o să-i dea cu gura despre deosebirea dintre timpurile vechi, când ea era totul, şi cele de acum, când vor şi alţii să fie cineva.

— Mamă, eşti prea aspră!

— Prea aspră! Ei bine, n-ai decât să compensezi tu răul, arătându-te prea blândă! O să vedem noi dacă blinda inimă a femeii nu se dovedeşte prea slabă pentru aroganta mândrie a bărbatului.

Fiica simţi imputaţia şi-şi întoarse capul cu un zâmbet expresiv pe buze. Mama cunoştea înţelesul şi valoarea acelui zâmbet şi fu mulţumită. Mândria era slăbiciunea Geraldinei şi această trăsătură i-o specula vicleana femeie. Ştia că atâta vreme cât îi va răni şi răscoli orgoliul, planurile ei erau în afară de primejdie. Şi mai ştia îndeajuns despre firea lui Hammond şi despre strategia lui ca să creadă că acesta va spori mai curând iritarea fiicei sale, decât să i-o aline ori înlăture. Vom vedea a cui politică se va dovedi mai înţeleaptă.

Cum sosiseră majoritatea invitaţilor, începură deja să se formeze mici grupuri, în funcţie de simpatiile personale. Câteva duduci puteau fi văzute dându-se-n leagăn ori sărind coarda la umbra copacilor, urmărite, cu lacome priviri îndrăgostite, de câţiva tineri spilcuiţi. Ici şi colo, în lungul aleii, zbura câte o minge aruncată de băieţi, la al căror meci doamnele erau spectatoare, în vreme ce mesele întinse la îndemână ofereau celor epuizaţi prăjituri şi limonadă. Din nou însă toba dădu semnalul său benevol, iar clarinetul şi vioara intonară muzica de promenadă. Leagănul şi coarda fură abandonate numaidecât, mingea fu aruncată pentru ultima oară. Tinerii de ambe sexe se adunară laolaltă, perechile alcătuindu-se cât se poate de firesc, ceea ce dovedea simpatiile emanând din ambele părţi. Astfel porniră într-un alai, străbătând o frumoasă alee umbrită de stejari şi cedri. Chiar în acel moment, când Jones Barry, tras de mânecă de doamna Foster, părăsea compania lui Tom Nettles şi se repezea să-i ofere braţul Geraldinei, fu văzut şi Randall Hammond, lunecând uşor din umbra unui pâlc de arbori ce umbreau aleea şi luându-

i-o acestuia înainte. Pe faţa Geraldinei nu se putea citi nicidecum expresia veninoasă pe care mama ei i-o aruncă în acel moment lui Tom Nettles, în vreme ce acesta, ca omul pus mereu pe şotii şi răutăţi de tot soiul, murmură pentru sine rânjind şi chicotind:

— Ţi se încurcară iţele, bătrână doamnă, nu-i aşa? Aşa şi trebuie. Ran. Hammond e băiatul care să vă vină de hac la amândoi.

Surâsul său batjocoritor şi gândul ascuns nu-l împiedicară să facă pe galantul chiar faţă de doamna a cărei furie îl mulţumise atât de mult. În vreme ce buzele ei mai tremurau de mânie, el se apropie şi, cu cel mai dulce zâmbet din lume şi eu cel mai măgulitor compliment, îi întinse braţul, pe care înţeleaptă doamnă îl acceptă numaidecât, găsindu-l pe Nettles un bărbat foarte atrăgător şi un burlac destul de tânăr.

— Cu-adevărat, doamnă Foster, îi spuse el, că sunteţi în toate privinţele norocoasă. Este o zi ideală pentru o asemenea *fete* şi nu-i o lipsă de consideraţie din partea mea dacă voi declara că lumea adunată aici îmi pare vrednică de pregătirile dumneavoastră. Nu mai e nevoie să spun că ele sunt vrednice de cea mai bună societate.

— Oh, domnule Nettles, mă copleşeşti cu complimentele!

— Nu-i decât adevărul adevărat, scumpa mea doamnă. N-am mai văzut nicicând o asemenea adunare de oameni distinşi în ţinutul nostru. Nici prin gând nu-mi trecea că el se poate mândri cu atâtea persoane mondene.

— Nici nu se poate mândri, domnule Nettles, răspunse doamna cu un zâmbet încântat. În unele cazuri mi-am căutat invitaţii în afara graniţelor ţinutului.

— Atunci se explică, spuse el calm, ca şi cum asigurarea ei l-ar fi satisfăcut. Domnişoara Foster, continuă el, este o fiinţă cu adevărat frumoasă. Despre *ei* se poate spune că alcătuiesc un cuplu nobil.

Şi Nettles îşi mişcă mâna în direcţia lui Hammond şi a Geraldinei, care tocmai dispăreau din vedere la un cot al aleii. Remarca sa, despre care ştia că-i prilej de

amărăciune pentru ascultătoare, rămase fără răspuns. Nettles era omul care să strecoare şi puţină dulceaţă în amărăciunea pe care o producea, chiar dacă amarul ajungea, în cele din urmă, să predomine.

— Nenorocul tinerilor însă, ai căror supraveghetori tutelari nu sunt cu mult mai în vârstă, încât să le impună veneraţie, este că manifestă o oarecare perversiune în probleme de acest soi. Tare mă tem că domnişoara Foster vă e în prea mare măsură prietenă ca să fie sensibilă la autoritatea pe care o aveţi asupra ei.

— Există un grăunte de adevăr în ceea ce spui, domnule Nettles, cu toate că, în calitate de tutore al ei, n-ar trebui s-o mărturisesc. Fapt este că atunci când am cedat rugăminţilor fierbinţi ale domnului Foster, nu eram eu însămi decât o copilă.

Gândul ce săgetă mintea lui Nettles nu-şi croi drum şi pe limba sa: „Erai coaptă bine şi aveai douăzeci şi opt de ani bătuţi pe muchie, că dacă nici bătrâna mea bunică nu ştia, apoi cine?” Fără să cugete prea mult, el răspunse:

— Mă tem că are dreptate proverbul care circulă prin ţinutul nostru, doamnă Foster.

— Care proverb, domnule Nettles?

— Acela care zice că mamele nu sunt decât surorile mai mari ale fiicelor şi că văduvele stau mereu în calea fecioarelor!

— Dumneata însă nu crezi asta, domnule Nettles!

— În clipa de faţă, am toate motivele s-o cred.

Şi încântata doamnă nu putu să nu simtă pe braţ uşoara apăsare a braţului de care se sprijinea. Nu se putu opri să nu gândească: „Ce ciudat că domnul Nettles nu s-a gândit niciodată să-şi caute o soţie. Cu siguranţă că acum e vremea s-o facă, dacă intenţionează într-adevăr să-şi dobândească una”.

Nettles era un mare farsor; trebuie să urmărim însă mai degrabă invitaţii, decât această conversaţie. Alaiul îşi urmă cursul, prin crânguri încântătoare, spre moara lui Gushlynn. Pe drum, tinerii se jucau ca nişte copii. Dintre ei se remarca Jones Barry, jucându-şi bufonada chiar sub

ochii Geraldinei Foster. Dacă ar fi avut mai mult spirit de observaţie, ar fi sesizat pe chipul ei o căutătură tot atât de dispreţuitoare precum aceea cu care l-a întâmpinat Mihail pe David, când l-a văzut dansând la drumul mare. În privinţa orgoliului, Géraldine era demnă de fiica lui Saul. Barry se afla în centrul unei cete de fete grase, ale căror dimensiuni îi aminteau oarecum de fiica barmanului pe care îl sfătuise Nettles s-o ia de soţie. Era evident că în faţa lor nu avea nimic de pierdut din pricina scălâmbăielilor sale. Putea alege dintre ele, fără ca restul să aibă de câştigat ori de pierdut din această pricină. Miles Henderson se învârtea în apropierea Geraldinei, dar ca însoţitor al unei fete din familia Bailey – o tânără distinsă şi potolită, una din cele trei sau patru pe care ar fi dorit doamna Hammond să le ia în căsătorie fiul ei. Călătoriră mai departe, călăuziţi de muzica ce umplea cu vibraţiile ei crângurile, până ce ajunseră, grupuri-grupuri, la frumosul loc de popas ales pentru picnic. Acesta era minunatul parc de pini ce se întindea la poalele stăvilarului Gushlynn. Moara fusese părăsită, în schimb stăvilarul şi ecluza continuau să fie întreţinute. Primul servea ca o largă cale de transport, mărginită de ambele părţi de copaci veşnic verzi, stejarul de apă, cedrul şi alţii, în vreme ce ecluza oferea o pitorească şi bogată cădere de apă, ale cărei torente trimiteau un murmur plăcut în crângurile din împrejurimi. Deasupra stăvilarului se întindea o imensă fâşie de apă, cu o suprafaţă de câteva mii de acri şi o adâncime de câteva picioare, iar dedesubt surplusul de apă îşi croia drum, după ce trecea prin ruina fostei mori, către un mic şi încântător lac, suficient de adânc pentru a te scălda în el vara. Şi acesta era înconjurat de o puzderie de copaci umbroşi şi întregul ansamblu se înfăţişa ca un minunat tablou ce reunea înălţimea peisajului, oglinda apei şi umbra copacilor, ce furnizează, la urma urmelor, materialul cel mai durabil pentru pictorul peisagist. Aici se risipiră companionii noştri, care în lungul stăvilarului, care la umbra pinilor de dedesubt, care în jurul barajului de apă, care în jurul lacului format din apa revărsată,

distrându-se fiecare după cum îi poftea inima. Leagănul fu regăsit, fie cel din frânghie, fie cel din lungi liane, în care tinerele domnişoare se balansau, legănate din când în când de mâinile nerăbdătoare ale unor tineri îndatoritori. Cei mai atletici puseră din nou mingea în joc, alergând graţios de-a lungul aleilor înverzite ori urmărindu-şi ţinta cu sportivă îndârjire. Se găsiră şi domnişoare care să nu considere că nu-i de demnitatea lor să participe la acest joc, ele luându-şi în prealabil precauţia de a purta fuste scurte şi pantaloni largi, dantelaţi. Aceste drăgălaşe accesorii ale fustelor, condamnate poate de domnişoarele mai vârstnice, erau purtate şi de unele pe care nu le mai puteai bănui defel-a fi în fragedă adolescenţă. Chestiunea aceasta nu ne priveşte însă. Trebuie să spunem totuşi că Géraldine, oricâte imputări se puteau face caracterului său excentric, nu fu văzută participând la vreunul din sporturile acestea extravagante. Şi aceasta, în ciuda îndemnurilor frecvente ale mamei sale vitrege, care susţinea cu tărie rugăminţile stăruitoare ale prietenului nostru Barry, ca Géraldine să-i accepte provocarea la o întrecere fi° sărit coarda. Faptul că atât ochii lui Hammond cât şi ai mamei sale o urmăreau cu oarecare curiozitate nu descurajă planul doamnei Foster. Dimpotrivă, stimulată oarecum de împrejurarea că atenţia lor era concentrată asupra fiicei, ea se lupta mai mult ca oricând să o facă a-şi da pe faţă firea năbădăioasă. De data aceasta nu reuşi, chiar dacă, rănită de refuzul fetei, ea îi întoarse spatele, spunând cu amărăciune:

— Ei, poate că ai dreptate. Văd că atât Regina din Saba, cât şi înţeleptul ei Solomon sunt cu ochii pe tine. Presupun că ei n-ar încuraja niciodată asemenea practici nevinovate.

Cutezătoarea fată fu pe jumătate tentată să se repeadă la coardă ori să alerge după minge, auzind o asemenea acuzaţie adusă curajului ei, dar nu era nici ea lipsită de judecată şi, prudentă, se abţinu. Începuse să simtă cu adevărat nu numai că avea ce pierde, dar şi că mama sa vitregă nu era nici cel mai înţelept, nici cel mai

dezinteresat sfetnic. Barry, pe care îl susţinea aceasta, începuse s-o cam plictisească; şi mai devenise conştientă de un scop, pe care vrând-nevrând şi-l păstra acum, ce-avea să pună îndeajuns la încercare simţul decenţei, atât în cazul lui Hammond, cât şi al mamei sale. Despre asta însă, mai târziu, Fapt e că tânăra refuză să facă pe *graţia* în mânuirea coardei, ori pe *silfida* în urmărirea mingii zburătoare. Se purtă cu o sfioşenie care, dacă pe mama vitregă o irită de-a binelea, în schimb pe alţii îi umplu de satisfacţie, iar doamna Hammond se întoarse devreme acasă în ziua aceea, mult mai împăcată cu obiectul admiraţiei fiului său decât fusese mai înainte de a veni.

Între timp, ziua se scurgea în mod plăcut pentru convivii noştri, aşa cum începuse. Masa fu întinsă la umbra arborilor înalţi – cu un meniu judicios întocmit, dovedind bun gust. În această privinţă, doamna Foster fusese în mare măsură ajutată de fiica sa, care-i adusese la cunoştinţă rafinamentele vechiului şi elegantului oraş, Savannah. Când una din simplele doamne de la ţară, aparţinând vechii generaţii, văzu pentru prima oară o colecţie de furculiţe de argint şi de tacâmuri pentru peşte din argint, exclamă cu o expresie de autentică îngrijorare: „Îmi pare că văduva a dat iama în Savannah!”

Masa fusese încărcată cu fructe din Indiile Occidentale: portocale şi lămâi, platane şi banane, ananas şi nuci de cocos. Mai puteai vedea fructe conservate şi tonice străine şi o generoasă provizie de şampanie, o băutură ce-i cuceri până la a-i da gata pe mulţi inşi care ne simţiseră până atunci pe limba lor o aromă mai plăcută decât aceea a „berii de prune”. La îndemnul doamnei Foster, prietenul nostru, Jones Barry, se remarcă în exerciţiul funcţiunii. Era cel mai aprig voluntar atunci când era vorba de destupat sticle de şampanie, sufletul său agonizând de plăcere la vederea tinerelor care tresăreau speriate, surprinse să audă un asemenea zgomot dintr-o asemenea sursă. Trebuie să adăugăm că practica lui era mai puţin nevinovată atunci când îşi propunea să învingă timiditatea aceloraşi duduci inocente, îndemnându-le să

bea cantităţi atât de generoase de alcool, încât să le transforme în nişte persoane la fel de ridicole ca el însuşi. Mereu pus pe şotii însă, Tom Nettles era preocupat să-i joace lui Barry aceeaşi festă căreia îi căzuseră victime fetele, şi nu mică îi era satisfacţia, observând mersul nesigur al acestuia de la un grup de comeseni la altul, ca şi vocea tot mai îngroşată şi mai gălăgioasă. Aceste groteşti ocupaţii aveau totuşi să sufere o schimbare. După cum ştim, nu există plăcere omenească să dureze mai mult de trei ore în şir. În toiul veseliei, prietenul nostru Barry îşi aminti deodată că îl aştepta o afacere importantă. O privire şi o şoaptă din partea doamnei Foster îi atraseră atenţia asupra Geraldinei, care se îndepărtase în compania lui Miies Henderson către locul vechii mori şi putea fi văzută acum la capătul uneia din grinzile ori traversele rămase. Torentul curgea la o adâncime apreciabilă dedesubt. Alături, stătea Miies Henderson. Părea să fie pe punctul de a o părăsi şi, spunându-i „Acum e timpul”, doamna Foster îl lăsă pe Barry să-şi urmeze ţelul.

Barry, care se bizuia pe impulsurile de moment, o porni numaidecât şi, pe când urca stăvilarul, îl întâlni pe Miles Henderson, care se întorcea singur. Sărmanul Miles îi înmânase fetei cererea, fără să aştepte ori să ceară însă un răspuns imediat. O implorase doar pe domnişoara Foster să-i citească biletul cu prima ocazie şi să-i comunice răspunsul cât mai curând posibil. Murmurase ceva despre teama şi nerăbdarea ce-l încercau. El însuşi nu prea înţelegea însă ce spunea şi nu spera să se facă mai explicit. Traversa liniştit malul morii, nedorind să atragă atenţia, şi tocmai se pregătea să coboare pe platou, când apăru jos Ban”. Acesta, în schimb, observând că ţinta căutării sale mai adăsta la capătul marii traverse de deasupra abisului, ce se sprijinea cu un cap pe mal şi cu celălalt pe fundaţia morii, se hotărî să apuce pe cel mai scurt drum într-acolo şi, în loc să-şi continue drumul pe mal, o luă pe alături; în câteva clipe fu văzut deasupra traversei. Înălţimea era ameţitoare, după cum ameţit era şi capul îndrăzneţului curtezan. Observându-i apropierea, domnişoara Foster

ascunse grăbită în sân biletul lui Miles Flenderson. În acel moment, după ce traversase pe jumătate distanţa, Barry începu să se scotocească la piept şi, mai înainte ca el ori altcineva să realizeze pericolul, îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă, zbătându-se fără folos în apele ce fierbeau dedesubt. Din fericire, adâncimea era suficient de mare ca să-i amortizeze căderea de la vreo douăsprezece ori cincisprezece picioare. Nefericitul dispăru, cu capul în jos, în micul golf. Géraldine ţipă cu putere, căci văzu aproape în aceeaşi clipă ce se întâmplase, iar strigătul ei fu repetat de vreo duzină de duduci frumoase de pe cealaltă parte a apei. Ştirea se răspândi numaidecât în mulţime şi nu trecuseră nici douăzeci de secunde, mai înainte ca Tom Nettles şi Randall Hammond să-şi fi croit drum către locul în care Barry dădea disperat din mâini şi din picioare, fără rezultat însă, căci vinul din stomacul său părea să fi fost diluat până la totala disoluţie a energiilor sale, de lichidul mult inferior pe care-l înghiţise vrând-nevrând. Hammond şi Nettles puseră mâna aproape în acelaşi timp pe doi pari ce se întâmplară să fie la îndemână, cu ajutorul cărora îl pescuiră pe nefericit, trăgându-l în sus de haine, către mal. Răutăciosul de Nettles, în schimb, făcu ce făcu şi, prin mişcări aparent stângace, îl aruncă înapoi în lac, exact în momentul în care credea el că a ieşit la liman. În zadar se chinuia Hammond cu bună credinţă să-l repună pe cavaler pe picioarele sale. Nenorocirea făcea ca Barry să se afle cu capul înspre Nettles şi, în *deliberata-i agitaţie*, acesta îl cufundă de câteva ori, mai înainte de a-l salva definitiv.

— Uuu! Tom! Ce naiba, omule, vrei să mă îneci în iaz?

— Nici vorbă, Jones, dragule, dar situaţia ta mă face să fiu grozav de nervos.

Şi, în vreme ce spunea aceasta, capul nefericitului mai făcu un plonjeu, chiar în clipa în care Hammond îl trăgea la mal de picioare. Barry ieşi din apă cu o privire îngrozită şi scuturându-se ca un câine, şi abia atunci observară că în mână ţinea strâns o scrisoare.

— Bine, Jones, dar ce ai acolo? întrebă Nettles.

— O scrisoare! Şi, spunând aceste cuvinte, îşi aruncă ochii în vârful morii, de parcă ar mai fi căutat-o încă pe Géraldine. Ea nu se mai afla însă la vedere.

— O scrisoare! Unde, naiba, ai găsit-o? Pe fundul lacului?

— Nu mă întreba, bătrâne. N-a mai rămas din mine decât un nenorocit de ţurţure. Mi-a îngheţat şi sufletul. Du-mă în tufişuri şi adu-mi o sticlă de şampanie.

— Un punci fain de mere ar fi mai jotrivit, răspunse celălalt, luând-o din loc. Hammond îl duse apoi în pădure, trimiţându-i între timp servitorul după alte veşminte.

— Nu vrei să te duci şi tu acasă, Barry? întrebă Nettles care se întorsese, după ce-i administră mai întâi băutura.

— Nu, mă simt mai bine acum. Curând am să mă usuc. Haide Tony, îi spuse el servitorului, arrinde un foc şi fă-mă să simt Rin nou cum e să ai pe tineo pereche de nădragi uscaţi. Ce afacere blestemată mai m şi asta!

— Îngrozitoare! spuse Nettles. Dar scrisoarea, Jones?

— Oh, dacă ţii s-o vezi, iat-o.

Nettles citi adresa:

„Domnişoarei Géraldine Foster, &

La aceste cuvinte, Hammond dispăru, lăsându-i pe cei doi prieteni împreună. Se înnoptase când îşi făcură din nou apariţia, Barry arătând radios de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat şi pregătit a se încredinţa agreabilelor virtuozităţi ale învârtitei virginiene.

Capitolul XV

ÎN SEARA ACELEIAŞI ZILE

Doamna Foster fu foarte afectată de aenorocirea favoritului ei. Izbuti, totuşi, să nu trădeze acest lucru, efort de care fiica ei nu se dovedi capabilă. De îndată ce descoperiră că Barry era în afara pericolului, etat ea cât şi majoritatea tinerelor fete râseră de-a dreptu de întâmplare şi se arătară grozav de amuzate şi de interesate de felul cum fu pescuit acesta din iaz, înţelegând prea line rolul jucat de Nettles în delicata operaţiune. Dispariţia lui Barry în tufişuri fu urmată de plecarea tuturor invitaţilor. Ziua

trecuse în mod plăcut pentru cei mai mulţi şi nici chiar acest incident nu dininuă substanţial mulţumirea generală. Cina fusese şi ea excelentă, felurile servite, vinurile şi mai ales desertul deledând comesenii cu un gest deopotrivă nou şi plăcut. Iată ce ce ei ascultau acum, cu sporită bucurie şi curiozitate nerăbdătoare, semnalul tobei ce anunţa întoarcerea acasă. În ritmul muzicii triumfale şi fluturându-şi steagurile, vesela cavalcadă înainta într-o ordine foarte diferită de aceea în care venise. După vin şi alune, oamenii se simt mult n-ai în largul lor; tinerii, mai ales, flecăreau necontenit, rdeau nestăvilit şi nu se dădură în lături de la câteva năzdrăvănii şi mici excese. Nu Hammond o escorta pe donnisoara Foster; lăsase această plăcută îndatorire altor oirtezani, de care domnişoara nu ducea lipsă. Şi Hendenon se ţinea deoparte, simţindu-se prea interesat şi îngrijorat de rezultatul cererii sale, pentru a risca să se apropie le persoana care-i ţinea soarta în mâini.

Întoarcerea invitaţilor fusese fericit cronometrată, astfel încât aceştia să ajungă înapoi la „Casa Foster” pe la vremea amurgului. O scenă feerică îi întâmpină, pe măsură ce se apropiau. O sută de altare păreau să ardă, din loc în loc, printre copaci şi în lungul marii alei. Pe moviliţe din argilă şi nisip se aruncaseră braţe de pin uscat pentru foc, ce ardeau acum cu limbi înalte şi strălucitoare. Acestea luminau scena mai slab şi mai puţin suav decât luna. dar încă şi mai pitoresc, iar grupurile fericite rătăceau pe cărări asupra cărora crengile cuprinse de vâlvătaie aruncau o strălucire bogată, roşiatică, ce înviora puternic pădurile sălbatice şi făceau ca fiecare copac să iasă în evidenţă, ca un uriaş încruntat. Admiraţia oaspeţilor nu mai cunoştea margin, iar doamna Foster gusta triumful, fără a informa pe cineva că acesta se datora în întregime fanteziei fiicei vitrege. De fapt, acesteia îi aparţinea tot planul petrecerii. T-l ceea ce era pitoresc şi plin de fantezie în scenariu îşi aiea sursa în gustul şi inventivitatea sa. Se servi ceaiul, în reme ce invitaţii se preumblau printre copacii din parc. Mesele, care dimineaţa le oferiseră

prăjituri şi limonadă, erau acoperite acum cu ceainice şuierătoare şi încântătoare ceşti chinezeşti. În faţa lor se angajau perechile peitru dansurile ce aveau să urmeze. După plăcutul obicei al ţăranilor din sudul Europei, vesele grupuri se pregătea, să danseze la umbra copacilor şi la lumina altarelor de pin în flăcări. Alţii, cu mai mult respect pentru obiceiurile domestice şi mai multă grijă pentru propria sănătate, se pregăteau să ia în stăpânire marele salon al casei şi vâranda. Muzica se revărsa deja asupra perechilor cuprinse în vârtejul dansului, când îşi făcură apariţia Nettles şi Bary. Speculând maxima viteză de care era capabil calul său, Glaucus", căci pe „Frumoasa Geraldine11 o respecta prea mult pentru asemenea ţeluri comune, Barry reuşise să-şi aducă de acasă un nou rând de veşminte ce-i veneai ca turnate. Fracul său albastru şi bumbii aurii, strălucitori, făceau figură aparte în ansamblu, mai ales în coninst cu pantalonii din pielea cea mai catifelată. Doamna Foster îi observă cu satisfacţie întoarcerea. Stimata doamnă începuse să intre la griji. Se temea că atitudinea ridicoli în care apăruse acesta, tumba de pe traversă în lac şi nefericita bălăceală ce i-a urmat o cam dezgustaseră pe fiică. Nici scurtele dar frecventele frânturi de conversaţie surprinse între Géraldine şi Hammond nu fuseseră de natură s-o mulţumească mai mult. Reapariţia şi înfăţişarea lui Barry, care arăta destul de atrăgător, o înviorară. îl luă deoparte şi, închizându-se cu el într-o cameră dosnică, nu se putu stăpâni să nu izbucnească, în vreme ce-i servea cu propriile-i mâini o ceaşcă cu ceai:

— Zău, Barry, cum de te-ai putut purta atât de ridicol?

— Ridicol! exclamă el, sorbind ceaiul, eu ridicol, doamnă?

— Vreau să spun, cum de te-ai pus într-o situaţie atât de ridicolă?

— Periculoasă, vreţi să spuneţi?

— Da, a fost periculoasă! Dar cum de-ai ajuns să cazi? Ce te-a împins pe traversa aceea?

— Cred că de vină a fost în parte şampania; şampania şi iubirea laolaltă.

— Iubirea?

— Bineînţeles! Ce altceva? Nu se afla domnişoara Géraldine la celălalt capăt, singură? Nu mi-aţi sugerat dumneavoastră să-i dau această scrisoare?

Zicând acestea, el îi arătă nenorocoasa epistolă, a cărei pasiune arzătoare se putea bănui a fi fost mult temperată de scufundarea acvatică, precum oţelul unei spade meşterite la Damasc sfârâind în apa sacră a Baradei. Doamna Foster luă în mâinile ei scrisoarea frumos împăturită.

— Dă-mi-o mie! Am să i-o înmânez chiar eu astă-seară. Între timp, mergi şi fă-te plăcut tinerelor doamne. Nu-i da prea mare atenţie Geraldinei. Fă doar în aşa fel încât să te vadă şi să observe că te poţi face altora plăcut. Dansează cu domnişoara aia, Berrie; flirtează cât mai mult cu domnişoara Dooly. Amândurora le-ar face plăcere să te înhaţe. Las-o să vadă acest lucru! mai sunt şi altele, domnişoara Highee, Ellen Mairs şi Sophronia Ricketts; toate vor fi încântate să le fii cavaler. Numai nu te grăbi, nu face ceva nelalocul lui şi totul va fi bine. Am să-i dau scrisoarea!

— Păi, vă mulţumesc foarte mult, că începuse să-mi cam dea bătaie de cap povestea asta. Mă tem niţel că Harmnond înaintează cam repede.

— El! Nicio teamă. A lăsat să-i scape prea multe ocazii ca să se agaţe acum de prima. Mai vrei puţin ceai?

— Nu mi-ar displăcea dacă mi-aţi oferi ceva mai tare.

— Oh, nici prin gând să nu-ţi treacă aşa ceva acum. Pot să-ţi ofer un *ceai* mai concentrat.

— În lipsă de altceva mai bun…

— Gustă asta, zise gazda sa, dându-i cu linguriţa dintr-o ceaşcă pe care i-o întinse servitorul, iar scena era vrednică de un pictor: Barry, ca un băiat mare, rezemat în scaun, în vreme ce frumoasa văduvă – nici pe departe bătrână sau lipsită de nuri –, cu farfurioara şi ceşcuţa într-o mină şi cu linguriţa în cealaltă, îl hrănea cu lichidul

aburind.

— A-ntâia! spuse el, cu un aer mulţumit. Apucând apoi ceşcuţa, o dădu pe gât mai curând cu hotărâre decât cu poftă. După aceea, repezindu-se brusc afară din cameră, se grăbi să-şi caute o parteneră. Doamna Foster îl urmări cu mare interes şi fu în fine satisfăcută, văzându-l cum se învârtea sprinten cu durdulia Rebecca F'ăoyd. Nici vederea lui Miles Henderson dansând cu Géraldine nu o nemulţumi. Era oarecum ciudat că acest tânăr nu-i inspira aceleaşi temeri ca prietenul său. Era într-adevăr o persoană de calitate şi *adorabilă*: înalt, graţios, chipeş, foarte politicos şi destul de înstărit. Cu toate acestea, calităţile sale nu constituiseră niciodată pentru ea motiv de îngrijorare, cu toate că, exceptând averea, ele erau cu toate superioare celor ale favoritului său. îi ţintui pe cei doi cu privirea până ce dansul se sfârşi, după care o chemă în şoaptă pe Géraldine într-o cameră alăturată, nu mai înainte însă ca Hammond să fi apucat a-i smulge promisiunea că va dansa cu el dansul popular ce urma. Prostescul şi respingătorul obicei de a-ţi asigura partenerul cu multe dansuri înainte nu era totuşi atât de frecvent atunci, ca acum, şi cu siguranţă nu în aceste regiuni. După ce se văzură în cămăruţa unde doar cu puţin timp mai înainte Barry îşi sorbise ceaiul, doamna Foster aruncă triumfătoare scrisoarea venerabilului în mâinile domnişoarei.

— Poftim! E pentru tine.

— Ce-i asta?

— O cerere în căsătorie!

— Adevărat! Uite-i aici perechea, presupun, spuse fata cu oarecare răceală, în vreme ce, pentru prima oară, scotea din sân biletul prietenului nostru, Henderson. „Primul venit, primul servit „adăugă şi se apucă să rupă sigiliul scrisorii.

— De la cine-i? întrebă mama vitregă oarecum îngrijorată.

— De la Miies Henderson. Mi-a dat-o la moară.

— Ah, bun! şi stimata doamnă păru uşurată, în vreme

ce fiica parcurgea scrisoarea. Odată sfârşit acest lucru, o aşează liniştită pe masă. Doamna Foster o luă numaidecât şi o citi. Urmă citirea scrisorii lui Jones Barry de către persoana căreia îi era adresată, iar doamna Foster urmărea cu o curiozitate crescândă expresia Geraldinei, prefăcându-se în acest timp că studiază scrisoarea lui Henderson. Nu putu să desluşească însă nimic pe chipul eroinei noastre. Aceasta citea epistola ca şi pe precedenta, cu un calm remarcabil, frizând indiferenţa. Întinzându-i-o mamei sale, o rugă să aibă grijă de ambele.

— Dar ce vei răspunde? Ce ai de gând să faci? Primeşti?

— Nu-i nicio grabă! Nu am acum dispoziţia necesară pentru a mă gândi la asemenea lucruri. Aceşti domni merită să mă gândesc cu toată consideraţia la propunerile lor.

— Oh, bineînţeles! Dar Barry?

— Domnul Jones Barry trebuie să înveţe să aştepte, la fel ca semenii săi, veni liniştit răspunsul. În acel moment, Géraldine fu salvată de la inchizitoriu de domnişoara Betsy Graystock, care dădu buzna înăuntru pentru a-i spune că domnul Randall Hammond îşi căuta partenera, întrucât dansurile populare erau pe cale să înceapă. Doamna Foster observă cu oarecare mâhnire promptitudinea cu care protejata sa se repezi afară la auzul acestei ştiri, iar neliniştea ei spori în vreme ce urmări cuplul în toate întortochelile dansului ce urmă. Se străduia să nu-i scape din vedere atâta timp cât cei doi aveau să rămână împreună, dar aceasta nu era întru totul posibil, din pricina grijilor şi îndatoririlor sale de gazdă. Atenţia el fu abătută curând către nişte aranjamente domestice şi, în vreme ce se retrăsese într-o cămăruţă, dansul conteni. Reîntorcându-se la preocuparea ei de căpetenie, ea observă cu nemulţumire, în măsura în care îi îngăduiau grupurile în mişcare, că perechea dispăruse din vedere. Scopul ei era acela de a nu-i oferi lui Hammond – de a cărui influenţă asupra Geraldinei începuse să se teamă de-a binelea – niciun prilej gratuit de a fi în preajma ei şi,

prinzându-l pe Barry de braţ, îl trimise, cu un îndemn şoptit, s-o caute pe fată într-o direcţie, în vreme ce ea porni în cealaltă, pentru a afla ce mai învârtea presupusul ei însoţitor.

Între timp, Hammond o convinsese fără greutate pe Géraldine să facă împreună o plimbare pe alee. Nu erau singurii. După dans, majoritatea perechilor voioase luaseră o direcţie similară şi, cum noaptea era plăcută, puteau fi văzute rătăcind acum prin crânguri, apărând în lungul aleilor, veşmintele lor albe lucind ireal în lumina jucăuşă aruncată de rugurile de pin pe care negri grijulii le alimentau din când în când cu combustibil. Căutarea lui Barry şi a doamnei Foster nu era aşadar uşoară, cercetând fiecare grup şi luptându-se să identifice o anume pereche printre pâlcurile risipite, rătăcind la întâmplare la fiece cotitură a pădurii. Era încă şi mai greu, dacă luăm în consideraţie ţelul lui Hammond – observat, poate, de însoţitoarea sa –, care era acela de a se retrage pentru o vreme într-un loc tainic. El o conduse pe partenera sa departe de ceilalţi şi, la lumina nesigură a unui foc pe cale de a se stinge şi sub umbra prietenoasă a unui venerabil stejar, care trăise îndeajuns de mult pentru a şti cum să păstreze un secret şi care era probabil şi mult prea surd ca să audă, eroul nostru îşi făcu declaraţia. Vorbi în cuvinte calde şi mişcătoare, ce trădau, evident, o inimă plină de simţire, dar, cu toate acestea, într-un limbaj cu accente demne şi hotărâte. Lumina slabă nu-i îngădui să citească emoţiile produse pe obrajii duducii de propunerea sa; îi simţea însă mâna tremurând într-a sa, iar răspunsul ei întârzia. Preţ de câteva clipe, o tăcere adâncă se aşternu peste declaraţia lui, iar inima i se strânse de teamă şi dezamăgire, pentru care descoperea acum că nu era defel pregătit. În fine, într-o manieră oarecum abruptă, de parcă răspunsul său ar fi fost rezultatul unui efort real, fiind de fapt străin de simţământul autentic din inima sa, ea îl surprinse spunând:

— Sunt onorată, domnule Hammond, de cererea dumneavoastră şi…

Urmă o nouă pauză, după care reîncepu:

— Aţi auzit, fără îndoială, domnule Hammond, că sunt o fată foarte impulsivă, foarte capricioasă şi foarte excentrică şi cu adevărat că aşa sunt. M-am purtat prosteşte şi hotărârile mele prosteşti îmi dau foarte mult de furcă uneori, aşa cum se întâmplă în cazul de faţă. Amabila şi măgulitoarea declaraţie pe care mi-aţi făcut-o îmi aminteşte însă de o hotărâre de a mea şi mi-este puţin ruşine să vă spun despre ceea ce e vorba.

— Adevărat! Dar, dragă domnişoară Foster, sper că nu vă îndoiţi că veţi găsi în mine cel mai indulgent judecător…

— Oh, bineînţeles, în măsura în care acest lucru este posibil. Hotărârea mea priveşte însă tocmai declaraţia pe care mi-aţi făcut-o.

— Într-adevăr! exclamă el cu un aer puţin surprins.

— Da, într-adevăr! continuă fata, în a cărei atitudine, pe lângă sentimentul de jenă, era amestecată şi puţină pică; ea priveşte însă nu numai propunerea dumneavoastră, ci şi acelea ale altor persoane. Trebuie să ştiţi, domnule, şi nu menţionez acest lucru decât prin forţa împrejurărilor, că dumneavoastră mi-aţi făcut cea de a treia cerere în căsătorie pe ziua de azi.

— Să înţeleg, deci, domnişoară Foster, că am venit prea târziu? întrebă tânărul cu oarecare trufie.

— Nu, domnule Hammond, dimpotrivă, mai curând prea curând. Deocamdată nu m-am hotărât la niciunul, iar o hotărâre pripită – un jurământ prostesc – mă pune în imposibilitatea de a decide pe loc. Eu… eu m-am purtat de-a dreptul prosteşte, domnule.

Sărmana fată părea într-adevăr foarte încurcată. Toate simpatiile ei erau de partea lui Hammond, intrase însă mândria ei în joc şi aceasta încă mai veghea încărcată de resentiment. Hammond observă toate acestea şi se înduioşă de încurcătura ei.

— Dacă aş şti ce să fac ori ce să vă spun! zise el. Dacă aş putea bănui pricina încurcăturii dumneavoastră!

Bărbatul ezită. Mândria o salvă pe Géraldine.

— A fost un lucru prostesc din partea mea, fără îndoială, dar acesta nu e un motiv să mă port acum cu laşitate. Mai curând accept să înfrunt reproşul de fiinţă capricioasă şi ridicolă; vă voi spune totul. Domnule Hammond, ziceţi că armăsarul dumneavoastră, „Ferraunt”, este cel mai iute cal din ţinut?

Tovarăşul ei fu uluit. Această întrebare, ce sunase atât de absurd, fusese pusă cu toată seriozitatea posibilă, ba mai mult, chiar cu un fel de gravitate, în vreme ce vorbitoarea îşi fixă privirea pe chipul persoanei căreia i se adresase de parcă ar fi aşteptat răspunsul cu sufletul la gură. El nu ştia ce să creadă.

— Zău, domnişoară Foster, mă surprindeţi. Ce legătură poate avea iuţeala calului meu cu cealaltă chestiune?

— Are o mare legătură – o mare legătură. Spuneţi-mi doar, nu este adevărat? Nu este „Ferraunt” cel mai iute cal din ţinut? Pe scurt, poate el să le întreacă pe „Sorella” şi pe „Géraldine”, tiza mea, aparţinând domnului Barry?

— Aceasta este părerea mea. Ba nu, sunt chiar sigur de asta. Dar realmente, domnişoară Foster, îngăduiţi-mi să-mi exprim din nou surpriza faţă de o asemenea întrebare.

— Oh, ştiu că mă găsiţi ridicolă, şi aşa şi sunt, chiar sunt, răspunse fata, râzând acum cu toată voioşia şi puterea, ca şi cum inima i s-ar fi eliberat pe deplin de povară.

— Iertaţi-mă, domnule, nu sunt decât un copil; am împlinit doar şaptesprezece ani astăzi. Iertaţi-mă, dar vreţi să mă păsuiţi astă-noapte? îngăduiţi-mi să vă răspund în scris.

Spunând aceasta, ea îi întinse mâna. El i-o prinse şi i-o duse la buze, iar gestul lui nu fu deloc descurajat. Fu însă urmărit. În acea clipă, doamna Foster interveni, strigând:

— Géraldine, Géraldine, eşti căutată, fiica mea!

— Vin, mamă, răspunse ea şi se depărtă cu musafirul inoportun, care abia avu timp să-i zică „Ce mi-a fost dat să văd, Géraldine?” mai înainte să apară Jones Barry, care-i

ceru fetei mina pentru următorul dans, scutind-o astfel de necesitatea de a răspunde unei întrebări penibile.

Capitolul XVI

ULTIMUL PAHAR, ULTIMUL DANS
ŞI CE-A MAI IEŞIT DE-AICI

Trebuie să spunem mai întâi că, atunci când a fost trimis de doamna Foster în căutarea Geraldinei, Jones Barry nu a pornit direct în misiune. El a fost distras de la ţelul său de Tom Nettles, care părea şi el în căutare de ceva şi care, apucându-l de braţ, îl trase în spatele casei cu o privire şi nişte gesturi misterios confidenţiale.

— Jones, spuse el, şampania este un lucru admirabil, la fel şi vinul de Xeres. În felul lor, îmi plac destul de mult. În comparaţie cu băuturile noastre bătrâne, georgiene, acestea îmi par însă ca desertul după o masă consistentă. Alunele, stafidele, prăjiturile şi migdalele au şi ele rostul lor; dar mie, băiete, să-mi dai, la urma urmelor, o ciozvârtă zdravănă de căprioară, o bucată de şuncă afumată, un curcan gras şi o pereche de raţe. La fel şi cu vinurile astea. Recunosc că şampania este un gentleman pasionat şi bine crescut; este însă atât de delicat şi de afabil tot timpul. Eu vreau un argument mai solid decât îmi poate oferi el, aşa că mă întorc tot la un punci sobru de whisky, un cocteil cu coniac, un grog de piersici ori de mere.

— Aici însă nu poţi face rost de nici unele, zise Barry repede.

— Nu pot? Lasă-l pe Tom Nettles să descopere unde doarme vigilenţa. Individul ăsta, Abram, care slujeşte ca un soi de majordom în casa văduvei… Apropo, Jones, văduva ţi s-ar potrivi mai bine decât fiica; e mai corpolentă. Nu găseşti?

— Arată bine.

— Desigur, şi-ar ţine la tăvăleală, bătrâne.

— Ar ţine, într-adevăr.

— Mai gândeşte-te la asta. Merită.

— Acum e prea târziu.

— Cum? Eşti logodit cu fiica?

— Cred că poţi spune asta. E ca şi făcut. Am predat

scrisoarea.

— Puf! Nu zi hop până ce n-ai trecut pârleazul.

— Dar să revenim la băutură. Abram…

— Oh, Abram; mda. Ei bine, Abram ăsta e bun să-l pui la rană şi, fie că te-nsori cu văduva, fie cu fiică-sa, pe el sper să mi-l dai mie. Simţind eu nevoia de a bea ceva mai tare, i-am zis: „Abram, şampania asta este un tip simpatic, căruia să-i dai bună ziua la venire şi la plecare, dar la o vizită mai lungă îmi pare că nu ţine. Ia spune-mi, nu cumva ai ceva de genul unei băuturi simple de-a noastră, de-aici, din bătrâna Georgie, care să nu şuiere şi să facă spumă atunci când îi vorbeşti?” La care, individul îmi şopteşte: „Răposatu’ meu stăpân ţinea o damigeană cu un rachiu fain de piersici în pod şi, de când s-a dus pe cea lume, noi n-am mai umblat la ea”. „Abram”, îi zic eu, „stăpânul tău a fost un om deştept cât a trăit şi sper că a fost atât de deştept şi când a murit ca să se ducă într-un loc al spiritelor bune. Dumnezeu să-l binecuvânteze, ca şi pe noi. Abram, băiete, ne poţi ajuta să aruncăm şi noi o ocheadă la damigeana aia?”

— Ei bine? întrebă Barry, nerăbdător.

— Ei bine, iat-o aici şi iată-l pe Abram şi alţi câţiva dornici ca tine să închine o cană.

Ajunseseră acum într-o cameră din subsolul clădirii, unde câteva mese rudimentare susţineau o puzderie de oale, ceşti, farfurii şi pahare, aduse aici după ce fuseseră folosite în camerele de deasupra. Pe una din aceste mese şedea antica damigeană, acoperită de praf străvechi şi venerabile pânze de păianjen. Mierea, apa, ceştile şi paharele mari, fără picior, aşteptau alături şi nu le mai rămânea decât să bea. Până şi băutura – într-o cantitate suficientă – fusese amestecată în prealabil de priceputul Nettles, iar pocalul încredinţat în mâinile febrile ale lui Barry lucea până în vârf, conţinând deopotrivă tărie şi dulceaţă. Dulceaţa făcea însă ca el să nu-şi dea seama de excesul de tărie, astfel încât părăsi cu capul vâjâind grupul de băutori, pentru a porni din nou în căutarea Geraldinei. Am văzut în ce moment şi în ce împrejurări a găsit-o. Când

îi părăsi pe Nettles şi pe tovarăşii săi, un râs puternic trădă existenţa unei conspiraţii.

— A încasat-o, strigă Nettles.

— O doză mortală, spuse Dick.

— O să-l doboare, mai mult ca sigur, se bucură Nettles.

— Ar doborî şi un taur, murmură Peter şi, cu aceste previziuni, se risipiră cu toţii în căutarea victimei, pentru a urmări efectul.

Între timp, nebănuind pericolul şi cu o încredere în sine ce sporea pe măsură ce punciul de piersici începea să-i „fiarbă" în vine, Jones Barry îşi conduse triumfător partenera în salon, unde dansatorii se adunau degrabă, din toate colţurile. Invitaţii se mai răriseră; ora era târzie; persoanele în vârstă plecaseră în mare parte, cu excepţia acelor pofticioşi înveteraţi care se încăpăţânează să aştepte pe tot parcursul plicticoaselor runde de dans la care ei nu iau parte, pentru a ajunge să se înfrupte din nou la supeu, cerând întotdeauna mai mult decât partea lor. Acestora nu li se întâmplă în fiecare zi ca fermierul Paddy să-şi taie vaca favorită, iar atunci când se hotărăşte, ţin să profite cât mai mult. Şedeau ori stăteau acum în picioare în jurul încăperii, aşteptând cu nerăbdare sfârşitul ultimului dans. Între timp, muzica suna vesel, iar dansatorii începură să sară şi să se învârtească. Jones Barry şi Géraldine se treziră faţă în faţă cu Tom Nettles şi Polly Ewbanks – Polly fiind cea mai corpolentă dintre toate femeile prezente acolo, nepricepută la dans mai ceva ca un cal şi stângace ca un elefant. Polly avea, în schimb, o faţă frumuşică şi, cu toate că se îndoia în privinţa performanţelor picioarelor sale, prefera să le primejduiască decât să irosească o şansă de a-şi face reclamă chipului. Cu obrajii ei trandafirii şi cu mişcări rotitor-plutitoare, asemănătoare unui galiot olandez pe o mare învolburată, Polly se deplasa înainte şi înapoi, cu greu stăpânită de braţul, mâna şi sfaturile partenerului său… De ce naiba", gândi Barry", şi-a ales Tom Nettles o asemenea femeie ca parteneră, când atâtea altele, mult

mai atrăgătoare şi mai potrivite, îi stăteau la îndemână?; Dar Tom îşi avea motivele sale. Plutea o făgăduinţă rea în ochii săi, perceptibilă însă doar de tovarăşii săi, dintre care unul se afla în acelaşi grup cu cuplul nostru, iar ceilalţi priveau nesăţioşi. Jones Barry nu avea însă timp şi nici dispoziţia de a reflecta asupra acestor lucruri. Punciul de piersici începea să-i pună stăpânire pe creier. Sărea foarte sus, se arcuia, se învârtea şi se rotea, bătea din palme şi, în cele din urmă, păru aproape să atingă acea condiţie de extaz, cunoscută de unele fecioare în momente de inspiraţie divină, mulţumită căreia pot sta suspendate în aer şi pot dansa în gol, fără ajutorul vreunei sinistre podoabe în jurul gâtului. Géraldine începu să se neliniştească, dar, în situaţia ei, nu se putea sustrage. Se simţea cu atât mai prost cu cât vedea, la o mică distanţă, privirea gravă, liniştită şi circumspectă a lui Randall Hammond aţintită asupra lor. Dar încurcătura sporea. Mai întâi, Tom Nettles însuşi dădu dovadă de stângăcie. Se rotea spre dreapta când ar fi trebuit să se rotească spre stânga, iar când figura îi cerea să treacă de cealaltă parte, îşi trimitea partenera în arenă. Aceasta greşea mereu, dar Jones Barry devenise prea fericit acum ca să observe. Cu toate că era de obicei un bun dansator, greşelile sale deveniră evidente. Se încăpăţâna, în schimb, să-l corecteze pe Tom Nettles tot timpul:

— Greşeală, Tom; roata spre dreapta! Acuma! Cum mai ia foc! Hoop! Uite-o că zboară! Grozav, Tom, nu? Şi-n vreme ce vorbea, încerca să arunce o privire plină de subînţeles, ochii micşorându-i-se tot mai mult. Roată-roată o pornea Tom Nettles cu partenera sa aproape sferică, ale cărei şolduri imense păreau să măture totul din jur.

— Nu e bine, domnule Barry, spuse Géraldine, când el se repezi cu un salt după frumuseţea leviathanică.

— Ba-i foarte bine, strigă el cu un sughiţ.

— Încoace! o chemă Nettles pe Polly Ewbanks.

— Înainte! strigă în momentul următor.

— Acum! murmură el, în vreme ce o rotea înainte.

— Aşa! o încurajă, rotind-o înapoi. Faţa ei era roşie

precum soarele la apus, după o zi grea de călătorie pe o vreme toridă. Părea că îşi va pierde suflarea. Barry devenea tot mai fericit; făcea tot felul de mişcări în toate direcţiile. În cele din urmă, în vreme ce tărăboiul atinsese punctul culminant, se auzi o groaznică hurducătură. Barry se ciocnise de Polly, într-una din mişcările sale dezordonate, iar evenimentul putea fi comparat cu o eventuală coliziune a pământului cu coada unei mari comete. Comparativ vorbind, o lovitură încă şi mai teribilă îl răsturnă pe Jones Barry. Se prăbuşi, picioarele fugindu-i de sub el şi lunecându-i între picioarele desprinse de pământ ale lui Polly, producând catastrofa la care nu se ajunsese prin simpla lor ciocnire unul de celălalt. Se prăbuşi şi ea, în mijlocul ringului, ce se lărgi în toate direcţiile pentru a asigura spaţiul necesar dimensiunilor ei, în vreme ce ţipătul fetei zgudui casa din temelii. Scena nu se poate descrie – toate ţipetele şi groaza şi tărăboiul.

— Spate în spate! strigă Barry, beat acum de-a binelea şi încercând să-şi întindă picioarele şi împiedicat în acest efort de mormanul pe care frumoasa Polly i-l mai opunea, ca un soi de fortăreaţă.

— Ajutaţi-mă să mă ridic, pentru Dumnezeu! implora nefericita grăsană. Nettles se străduia cu adevărat s-o facă, dar râsul îl lipsea de putere, aşa că sarcina îi reveni lui Randall Hammond. La primul semn de dezordine, acesta o scosese pe Géraldine de pe ring pentru a-i face acest serviciu prietenesc fetei tulburate, ale cărei spaime şi contuzii nu o făcuseră să uite ori să nu-i pese de spectacolul penibil pe care îl dăduse, mai ales prin căzătură, pricinuită inevitabil de faptul că picioarele lui Barry lunecaseră între ale sale tocmai în momentul în care făcea o piruetă. Dansul se întrerupse în mijlocul confuziei generale, Barry fiind scos afară pe braţe de Nettles, cu ajutorul altor conspiratori, întrucât se spunea că s-ar fi lovit la cap. Această lovitură îi venea însă de la rachiul de piersici din străvechea damigeană, pe care Abram o scosese cu atâta nesăbuinţă dintre comorile vechiului său stăpân. Nenorocosul cavaler fu dus într-unul din

acareturile casei şi culcat să doarmă în tihnă pe un maldăr de paie, ultimele sale cuvinte inteligibile fiind: „Spate în spate, domnişoară Polly!”

Capitolul XVII

ÎN CARE SE ARATĂ CUM, ÎN PRIVINŢA CAILOR.
O FEMEIE POATE FI TOT ATÂT
DE ÎNCĂPĂŢÂNATA CA UN CATÂR

În noaptea aceea, Jones Barry dormi la casa Foster. Minunata sa gazdă, care-i bănuia prea bine starea, făcu, după plecarea oaspeţilor, investigaţia de rigoare şi descoperi curând culcuşul cu care-l blagoslovise perfidul său prieten, Nettles; ordonă să fie luat de acolo şi transportat într-o cameră confortabilă. Barry nu păru să fie conştient de schimbare. Lumea spune, luându-l în această privinţă ca martor pe Nettles, că singurele lui cuvinte rostite în momentul în care l-au mişcat pentru a-l muta de acolo ar fi fost aceleaşi din sala de bal: „Spate în spate, domnişoară Polly”. Deschizând ochii la o oră târzie, a doua zi, Barry văzu că Abram era la dispoziţia sa. I se aduse în cameră cafea şi pâine prăjită, căci ofensele sale fuseseră repede iertate de indulgenta sa gazdă, care nu-şi precupeţea atenţiile. îi oferea toate prilejurile posibile. Barry îşi făcu apariţia la prânz, arătând foarte ruşinat de sine însuşi, amintindu-şi doar vag cele întâmplate. Nu pomeni nimic de rachiul de piersici, dar venerabila gospodină îi smulsese deja lui Abram o mărturisire. Cele aflate le păstra pentru sine şi, în discuţia avută cu el despre accident, aruncă generoasă întreaga vină asupra sărmanei Polly Ewbanks.

— După cât e de grăsană şi de stângace, mă mir că se mai arată defel în lume. Dar ce-ţi mai face capul, domnule Barry?

— Minunat! M-aş simţi şi mai grozav, cred, dacă mi-aţi da ceva să-mi dreg stomacul. Am mâncat prea multe dulciuri aseară.

— Probabil au pus prea multă miere în rachiul de piersici! zise văduva cu şiretenie.

— În rachiu! Oh, mi-amintesc că am băut olecuţă cu

Nettles. Apropo, doamnă Foster, nu mi-ar strica un strop din licoarea aceea; e un rachiu vechi şi tare fain.

— Conform principiului, binecunoscut printre tinerii petrecăreţi, că orzul nu prisoseşte niciodată calului.

— Ah, suspină vinovatul, mă tem că ştiţi totul, doamnă Foster. Le ştiţi chiar pe toate, zău aşa.

— Ştiu destule pentru a fi indulgentă, domnule Barry. Ce-ai zice de un punci de piersici?

Nu era greu să obţină încuviinţarea şi, în vreme ce mesteca mierea în rachiul de piersici, doamna Foster îl informă că „sărmanul şi dragul domn Foster îndrăgea tare mult licoarea asta de piersici. îi pregăteam punciul cu regularitate, de două ori pe zi, o dată cam pe la ceasul acesta şi o dată înainte de a merge la culcare”.

— Ce soţie conştiincioasă! reflectă Barry, auzind aceste cuvinte, în vreme ce urmărea mişcările graţioase ale văduvei. Îşi aminti remarca lui Nettles: „Nu-i o bucăţică rea, într-adevăr!” Fu împiedicat să reflecteze în continuare asupra acestui subiect de lingura pe care i-o întindea, ca şi în seara precedentă, umplută însă acum cu o băutură total diferită.

— Cum îţi place?

— Excelent. Ah, cum mai ştiţi dumneavoastră să cuceriţi inima unui bărbat.

Răspunsul la acest compliment fu blocat de intrarea neaşteptată a Geraldinei.

— Dumneavoastră aici, domnule Barry?

— Aici sunt tot timpul! răspunse el cât se poate de curtenitor. Cum vă mai simţiţi în dimineaţa aceasta, domnişoară Géraldine?

— Mai curând v-aş întreba eu pe dumneavoastră de sănătate! veni răspunsul liniştit, dar sarcastic. Ieri se ţineau scai accidentele de dumneavoastră. Cum vă mai simţiţi cu capul?

— Mult mai bine, mulţumesc! De mi-ar fi şi cu inima măcar pe jumătate tot atât de bine!

— Cu inima! Doamne, iartă-mă, dar ce-i rău cu ea?

— Ah, durerea…

— Simţiţi o durere la inimă! Apare şi dispare, domnule Barry?

— Nu! Persistă!

— Atunci trebuie neapărat să consultaţi un medic. Nimic nu-i mai periculos. Puteţi pleca într-un minut. Dacă-mi îngăduiţi să vă dau un sfat, eu una aş porni-o spre Savannah fără să mai întârzii o clipă. Ba nu! M-aş duce chiar la New York, unde l-aş consulta pe faimosul Doctor Physic.

— Nu! nu! N-am nevoie de niciun medicament[17], domnişoară Géraldine. Nu-i o durere care să poată fi tămăduită în acest fel. Dumneavoastră, domnişoară Géraldine, dumneavoastră puteţi face mai mult decât oricare doctor.

— Eu! în ce chip?

Barry privi în jurul său. Doamna Foster părăsise încăperea. Îşi trase scaunul puţin mai aproape.

— Aţi primit ieri o scrisoare de la mine?

— Aseară, da, domnule!

— Aseară, da.

Urmă un moment de tăcere. În cele din urmă, lepădându-şi maniera ironică pe care o adoptase până atunci şi fără niciun pic de tulburare în înfăţişare, ea îi spuse franc:

— Domnule Barry, vă sunt foarte îndatorată pentru părerea dumneavoastră favorabilă despre mine.

El se înclină, zâmbind.

— Dar, continuă ea, am făcut un legământ că niciun bărbat nu-mi va obţine mâna decât câştigând-o.

— Câştigând-o?

— Da! Uitaţi despre ce e vorba, domnule: aveţi un cal frumos şi mi-aţi făcut cinstea să-i daţi numele meu. Aţi afirmat de o mie de ori în prezenţa mea că acest cal este capabil să-l bată pe oricare altul din ţinut. Dacă aşa stau lucrurile, domnule, atunci veţi putea să-mi câştigaţi mâna şi mă bizui pe viteza calului dumneavoastră că o va face.

— Credeam, într-adevăr, domnişoară Géraldine, că

17 Joc de cuvinte intraductibil : physic ;= medicament (engl.).

iapa mea poate alerga mai repede decât oricare alt cal din ţinut. Dar dumneavoastră însevă aţi văzut că a bătut-o „Sorella”.

— Da, dar mi-aţi spus că a fost învinsă la limită şi numai din pricina oboselii anterioare şi a greutăţii prea mari a călăreţului, în comparaţie cu acela al „Sorellei”, care nu era decât un băieţaş. Trebuie să vă spun că în aceeaşi zi în care am fost onorată cu cererea dumneavoastră în căsătorie, am primit un omagiu similar şi din partea domnilor Henderson şi Hammond.

— Iar ei ce părere au de asta?

— Lor nu le-am răspuns încă. O voi face astăzi. Rămâne să luaţi legătura cu ei. Aranjaţi împreună concursul hipic şi ziua întrecerii va fi şi ziua nunţii.

— Domnişoară Géraldine, îngăduiţi-mi să vă spun că sunteţi o persoană tare ciudată.

— Mă tem că aveţi dreptate, domnule Barry, dar n-am ce face. Am luat această hotărâre stranie şi n-o mai pot schimba. Sunteţi liber să intraţi în horă ori ba, şi ca să vă bucuraţi de libertate totală, vă cer îngăduinţa de a vă înturna scrisoarea.

— Oh, am să încerc. Nu mă tem. Dacă Miles Henderson este silit să o călărească pe „Sorella”, îl voi bate sigur cu „Géraldine” a mea. Nu ştiu ce hram poartă calul acela al lui Ran. Hammond. Se zice că-i tare iute de picior, dar nu mă tem. Sunt gata. Voi concura.

— Atunci, domnule, vă veţi întâlni şi veţi discuta cu ei. Am scris condiţiile mele pe această hârtie, pe care intenţionam să v-o trimit, neaşteptându-mă să vă întâlnesc aici. Îngăduiţi-mi acum să-mi iau rămas bun.

— E al dracului de ciudat! sună începutul unui monolog căruia îi puse capăt intrarea doamnei Foster. El începu numaidecât să-i relateze răspunsul primit, un efort superfluu, căci dintr-o odăiţă alăturată, binevoitoarea văduvă ascultase fiece silabă. Fu surprins să-i vadă expresia atât de mulţumită şi-i împărtăşi uimirea şi temerile sale.

— N-aibi teamă! îl asigură văduva. Această cerere a

Geraldinei îţi lasă de fapt drumul slobod.

— Cum vine asta? Fiara aia de „Sorella” a bătut-o deja pe „Géraldine”.

— N-ai decât să parcurgi distanţa la pas! Ei n-au să se prezinte! Individul ăsta, Hammond, e mândru ca Lucifer. Cum o să audă propunerea, o să sară ca ars, părându-i o insultă. Şi chiar de n-ar face-o el, nu l-ar lăsa maică-sa, care-i mândră ca o capră râioasă. Între ei, vor considera ideea Geraldinei aproape o insultă; am izbutit cu asta. De fapt eu am pus totul la cale, astfel încât, chiar dacă ar avea preferinţe pentru vreunul din ei, o să-şi nimicească orice şansă în favoarea dumitale.

— Începe să se facă lumină, spuse el, dar ce va face Henderson?

— Exact ce-i va spune Hammond – exact ce va face acesta. Să n-ai teamă de el. Ai grijă doar să spui de la bun început că *eşti de acord* cu concursul; fă aranjamentele necesare, iar restul lasă-l în seama mea.

— Dar care va fi ziua aceea?

— Această rămâne la latitudinea celor care vor concura pentru premiu. Căsătoria va avea loc în seara zilei hotărâte pentru cursă. Cu alte cuvinte, urmează să porniţi toţi concurenţii într-o anumită zi, la o anumită oră, iar cel care va ajunge primul la uşa casei noastre are dreptul să ceară fata. Eu trebuie să ştiu care-i ziua aceea, pentru ca serbarea de nuntă să fie pregătită, iar pastorul să fie gata.

— E un mod nou de-a face afacerea.

— Este modul ce-ţi e propice, aşa că îngrijeşte-te să iasă bine; nu sufla o vorbă lui Nettles ori altcuiva despre socotelile mele, căci atunci s-ar putea să-i vezi pe cei doi luând alte hotărâri, de-ar fi şi numai ca să ne încurce nouă treburile. De le-ar trece cumva prin minte că sunt eu amestecată aici, ar face-o mai mult ca sigur, căci şi-ar zice că Géraldine a fost împinsă de la spate de mine.

Nu ne vom mai pierde vremea cu cei doi. Dacă Jones Barry a fost uimit de răspunsul primit la cererea *sa* în căsătorie, ce să mai spunem despre uluirea lui Miles Henderson şi a lui Hammond? Scrisoarea adresată celui

dintâi era simplă, dar respectuoasă. Ea comunica tânărului hotărârea domnişoarei şi interzicea exprimarea oricărui simţământ ori păreri personale în legătură cu aceasta. Henderson zbură cu scrisoarea la Hammond, care o citi, spunându-i că şi el primise un răspuns la cererea sa, având un conţinut similar. Nu-i arătă scrisoarea, totuşi, remarcând, cu o tainică mulţumire, o deosebire substanţială în stilul şi frazarea celor două scrisori. În vreme ce aceea adresată lui Henderson se mulţumea să-i anunţe hotărârea autoarei, în cuvinte simple, de parcă ea ar fi scris-o fără efort şi cu o relativă indiferenţă faţă de sentimentele pe care le putea provoca, scrisoarea adresată lui avea un marcat caracter defensiv. Deşi cererea era aceeaşi, misiva lăsa să transpară un oarecare regret. „Cred că e cazul să spun1 – scria undeva –”, de-ar fi şi numai pentru a fi dreaptă cu mine însămi, că numai din pricina une hotărâri luate poate în grabă, dar căreia trebuie să mă supun fără crâcnire, pun o asemenea condiţie asentimentului meu, deşi, mai ales în cazul de faţă, cererea dumneavoastră îmi face, după cum prea bine ştiu, multă cinste”.

S-ar fi putut să o fi spus din ironie, dar, pentru mândria lui Hammond, era mai măgulitor să-şi închipuie invers: şi cu toate că absurditatea cererii îl jignise şi-l uimise, îi era totuşi plăcut să descopere o diferenţă atât de marcată în limbajul adoptat în cele două scrisori. Pe lângă aceasta, îşi amintea cu satisfacţie de întrebările tinerei, din seara precedentă, cu privire la iuţeala calului său. Toate acestea îi mângâiau orgoliul dovedindu-i că ea îl dorea pe el învingător. Cu toate acestea, pretenţia nu jignea mai puţin sentimentul său de decenţă.

— Să-şi aleagă bărbatul în funcţie de iuţeala unui cal! exclamă Henderson cu justificată indignare.

— E uimitor! Trebuie să fie un mister la mijloc, spuse Hammond.

— Să ne pună pe noi pe aceeaşi treaptă cu prostul ăla de Barry! exclamă unul dintre ei.

— E mâna maică-sii aici, răspunse celălalt.

— Ce-i de făcut? strigă Henderson. Să fiu al naibii de-am să alerg la o cursă ca să-mi dobândesc o nevastă. Dacă ea – mi caută meritele în picioarele calului, n-am să mai ştiu eu unde să i le caut pe ale ei.

— Bine zis, Miles, şi cu miez. Dar, după cum zici şi tu, ce-i de făcut? Aceasta este întrebarea. Să-ţi spun ce cred eu. Îţi propun să mergem şi să discutăm cu domnişoara Foster în persoană, arătându-i cât de absurdă îi este pretenţia şi în ce situaţie ridicolă va pune pe toată lumea. Cred că o putem convinge să asculte de glasul raţiunii, căci înclin să cred că toată afacerea asta îşi are obârşia în influenţa mamei vitrege. Mi-e imposibil să înţeleg ce urmăreşte prin asta, afară doar de a-i ului pe localnici – ceea ce i-ar măguli îndeajuns orgoliul prostesc. Fără să o forţez pe domnişoara Foster printr-o pledoarie *pro domo*, îmi propun pur şi simplu să discut chestiunea cu ea; să-i arăt cum va apărea în ochii opiniei publice şi să o fac să priceapă în ce măsură îşi periclitează fericirea domestică, îngăduind ca unirea dintre soţi să se realizeze în asemenea condiţii. Ce zici, Miles? Eu asta-mi propusesem mai înainte să vii tu.

— Mama ta a auzit de povestea asta – i-ai spus?

— Nu, n-am de gând să-i spun, ştiind că mi-ar cere să-mi retrag numaidecât cererea în căsătorie. Nu i-ar ierta niciodată Geraldinei ceea ce ar considera a fi o insultă.

— Aşa o consider şi eu. Dar, după cum spui, s-ar putea să fie influenţată de femeia aceea, maică-sa vitregă, care-i pusă pe rele ca o hârcă bătrână. Nu ştiu dacă planul tău nu este cel mai bun. Du-te la ea. îi poţi vorbi. În dimineaţa asta mă duc până la Nettles, şi ne reîntâlnim la prânz.

Foarte bine, fu răspunsul lui Hammond, după care cei doi se despărţiră. Henderson îi dezvălui lui Nettles necazurile sale, dar neseriosul acela nu-i putea oferi nicio consolare. Misterul îl depăşea cu totul. Din punctul său de vedere, considera chestiunea comică în cel mai înalt grad şi conchise că, odată adoptat principiul – de a-ţi câştiga nevasta la o cursă de cai –, chestiunea mariajului suferea o

adevărată revoluţie.

— În orice caz, pe mine unul m-ar descuraja de a mai încerca să-mi schimb condiţia. Prefer să alerg în trăsură decât la un concurs hipic. Iar de-aş ajunge vreodată să mă intereseze cu adevărat o femeie, apoi nu i-aş fi recunoscător pentru faptul că admiră mai mult picioarele calului meu decât pe ale mele. Zicând acestea, îşi întinse nepreţuitele sale picioare, expunându-şi coapsele, gambele şi gleznele şi mângâindu-şi-le cu satisfacţia burlacului ale cărui frecvente evadări din capcanele sexului frumos i-au demonstrat îndeajuns valoarea.

Între timp, ochii văduvei Foster poposeau asupra eroului nostru, Randall Hammond, care o luase pe alee, galopând uşor spre intrarea casei. Se grăbi înspre camera Geraldinei, pe care o găsi la curent cu evenimentul. Nu-i observă expresia oarecum tulburată. Se gătea pentru a-şi primi oaspetele.

— Ei bine, va trebui să-l vezi, fură primele cuvinte ale văduvei când dădu buzna în cameră, dar ce alt scop ar putea avea venirea lui, în afară de acela de a-ţi înfrânge hotărârea nu văd altul. Acum e timpul, Géraldine, să-ţi dovedeşti tăria. Căci, indiferent cu cine te vei mărita, de şovăi acum, nu vei mai putea niciodată să-ţi fii propriul tău stăpân. Te va tiraniza fără milă. Mă pricep eu întrucâtva la bărbaţi. Sunt toţi nişte despoţi, de le îngădui; iar unul dintre cei mai mari este de la natură individul ăsta, Randall Hammond. Pe deasupra, educaţia mamei sale i-a stricat şi mai mult în această privinţă. Ascultă-mă ce-ţi spun, e prea mândru să-şi pună la bătaie calul pentru tine. Cu alte cuvinte, e prea mândru ca să urce în pom pentru a căpăta fructul. La orgoliul lui este suficient să deschidă gura şi să aştepte să-i cadă pară mălăiaţă. Eu una n-aş fi însă atât de mălăiaţă. Ceea ce ştiu e că te iubeşte la nebunie; iar de te ţii tare şi nu-i faci nicio concesie, va trebui să-ţi vină la mână. Pentru trufia lui va fi un hap cam amar de înghiţit, dar mai degrabă îl va înghiţi decât să piardă fructul. Toată fericirea ta depinde de măsura în care-i vei dovedi că eşti neclintită. Ca să nu ajungă

dependentă de soţ, unei femei nu-i trebuie decât să nu cedeze şi va fi ca în povestea cu Mahomed şi muntele: dacă nu-i cedezi bărbatului, va trebui să-ţi cedeze el ţie. Ia aminte ce-ţi zic, fata mea, şi ţine-te de ce-ai hotărât. Ai grijă să nu te laşi vrăjită de argumentele lui rafinate, ci răspunde-i la oricare din ele: „E un jurământ, domnule Hammond, e un jurământ şi, dacă mă iubeşti, îţi vei pune la osteneală şi propriile picioare, nu numai acelea ale calului, şi tot nu-ţi va părea greu, ori neplăcut”. Ţine-o pe coarda asta şi-ţi promit eu că totul va ieşi după voia ta. El ar vrea să te câştige fără nicio bătaie de cap, că aşa-i dictează orgoliul. Mai curând decât să te piardă însă, fii sigură că va alerga şi pe propriile picioare, pe deasupra, şi nu se va opri la niciun hop.

Doamna Foster era obişnuită să pălăvrăgească în felul acesta. În vorbăria ei era însă şi multă viclenie, spunând şi lucruri pe care nu le credea, dar de care voia să o convingă pe fiică. Astfel, în vreme ce sublinia că numai mândria îl făcea pe Hammond să se revolte auzind condiţiile impuse de ea, avea grijă totuşi să insiste asupra faptului că mândria lui nu era suficientă pentru a-l face să rişte cu încăpăţânare pierderea trofeului la care râvnea cu adevărat. Descoperise de acum că Hammond era favoritul Geraldinei şi intuia pericolul de a-i dezvălui fetei propria sa credinţă, aceea că era foarte probabil ca Hammond să se simtă atât de jignit de cererea ei, încât să-şi retragă cererea în căsătorie. Strategia ei consta, aşadar, în a-i alimenta mândria, fără a-i diminua speranţa, şi dispunea de suficientă viclenie pentru a izbuti. În momentul în care servitorul îl anunţă pe domnul Hammond, lăsând, pe deasupra, să se înţeleagă că acesta dorea s-o vadă, în special, pe domnişoara Foster, Géraldine era deja înarmată cu nişte înalte principii despre privilegiile feminine şi gata să-i servească o lecţie orgoliului lui, de natură să-l facă a tremura de teamă pentru dragostea ei. Nu că s-ar fi simţit foarte sigură în convingerile ei; era, în schimb, stăpânită de o voinţă de neclintit. Adeseori se întâmplă ca oamenii să se arate mai îndărătnici tocmai atunci când realizează

slăbiciunea şi injusteţea raţionamentului lor, iar doamna Foster, speculând pasiuni copilăreşti şi principii prosteşti, reuşise să stârnească în protejata ei o dispoziţie ce o făcea îndrăzneaţă, nu însă şi încrezătoare în sine. În vreme ce cobora în salon, se simţea fermă în hotărârea ei; inima, în schimb, îi tremura tot timpul, cuprinsă de stranii temeri.

Întâlnirea debută cu stângăcie din partea ambilor parteneri. Bărbăţia era însă calitatea de căpătâi a lui Randall Hammond. Avea o datorie de îndeplinit şi curând trecu la subiect. Convins de oportunitatea a ceea ce avea de înfăptuit, îşi propuse să realizeze numaidecât scopul unic ce-i stăpânea mintea. Vorbindu-i cu blândeţe şi luându-i cu afecţiune mina într-a sa – un gest la care ea nu se împotrivi –, îi vorbi pe un ton coborât şi delicat, despre care se putea spune că trăda deopotrivă existenţa unui simţământ cald şi o dovadă de bun-gust.

— Scumpă domnişoară Foster, aţi pus o condiţie ciudată celor care vor să obţină mina dumneavoastră.

— Asta am spus-o şi eu şi aşa simt, domnule Haramond.

— Cu siguranţă însă că nu e o cerere serioasă. Doar nu aveţi de gând să vă primejduiţi fericirea lăsând-o la latitudinea picioarelor unui cal?

— În gura dumneavoastră sună ciudat, domnule.

— Dar nu mai puţin adevărat. Căci aşa stau lucrurile. Spuneţi că nu puteţi alege între domnii care v-au cerut mina. Chiar şi asta ar putea zdruncina serios afecţiunea unuia al cărui respect de sine este tot atât de puternic precum pasiunea.

— Dar nu am vrut să spun aşa ceva, domnule.

— Îngăduiţi-mi atunci să vă spun că, în acest caz, pericolul în ceea ce vă priveşte este încă şi mai mare, chiar dacă pretendentul se simte mai puţin jignit. Căci dacă aţi făcut deja o alegere, o supuneţi de bunăvoie riscului jucătorului la zar, periclitând-o în mod inutil în funcţie de iuţeala unui animal care poate da greş, a unui călăreţ care poate cădea şi a unei voinţe care, jignită de o cerere atât de stranie, ar putea renunţa la scopul său, chiar în cazul

unei profunde implicări afective.

— Îmi pare, domnule Hammond, că descrieţi în felul acesta o pasiune cât se poate de firavă.

— Câtuşi de puţin, domnişoară Foster. Pasiunea poate fi oricât de fierbinte, iubirea – rezistentă şi de nestins; un simţ nu mai puţin tenace al decenţei însă şi soborul principiilor sănătoase s-ar putea să nu cedeze impulsurilor inimii, dacă acestea nu par justificate de virtute.

— Este posibil, domnule Hammond, să fie vorba de o afecţiune caldă şi de devoţiune atunci când cineva nu vrea să-şi pună în joc calul pentru a-şi le satisface?

— Mi-aş pune viaţa în joc pentru a obţine această mină, domnişoară Foster, de mi-ar cere-o împrejurările. Nu vă mai amintiţi însă de pasajul acela faimos din istoria cavalerismului, când trufaşa frumoasă, conştientă de puterea şa asupra inimii cavalerului, îşi aruncă mănuşa în arenă, în momentul în care un leu furios se îndrepta într-acolo şi-i face semn cavalerului să i-o înapoieze?

— Iar el?

— I s-a supus, a înfruntat leul, a recuperat mănuşa şi i-a înapoiat-o doamnei.

— Ei bine, n-a fost nobil din partea lui?

— Poate! în zilele acelea asemenea acte de nebunie îşi aveau o semnificaţie şi un merit pe care le-au pierdut acum. Povestea are însă şi o urmare.

— Rogu-vă spuneţi-o.

— Din momentul acela, cavalerul care înfruntase leul pentru că i-o ceruse doamna sa o abandonă altor cavaleri. El întoarse spatele frumoasei smintite care fusese gata să-i pună viaţa în pericol numai de dragul de-a face paradă de puterea ce-o avea asupra lui. Lumea i-a aplaudat gestul, iar frumoasa a fost părăsită de toţi ceilalţi cavaleri.

Fata se simţi atinsă în orgoliul ei.

— În fabula aceasta, domnule Hammond, presupun că trebuie să citesc un avertisment.

— Un adevăr, un principiu, este un avertisment pentru toată lumea, domnişoară Foster. Cerându-vă în căsătorie, sunt gata să vă îngădui a mă vedea în întregime

– cu sentimentele, părerile şi principiile ce mă conduc. Discut acum cu dumneavoastră cu sinceritatea unuia ce speră să-şi afle o soţie în femeia căreia-i vorbeşte. Vă vorbesc fără afectare. Mi-aş periclita viaţa pentru dumneavoastră, la nevoie, şi aş face-o cu bucurie. Ca un bărbat mândru ce sunt, mi-aş periclita-o şi la simpla dumneavoastră cerere, ori capriciu; ar fi însă cu preţul stimei ce v-o port. În a încăleca un cal pursânge şi a participa la întrecerea pe care o propuneţi nu există niciun pericol; aceasta periclitează doar respectul de sine, ofensează opinia publică, degradează pretendentul, căci nu mai există atunci nicio diferenţă – decât, probabil, în ceea ce-i priveşte calităţile de jocheu – între el şi ceilalţi competitori şi…

Bărbatul se opri.

— Continuaţi, domnule.

— Aproape că mi-e teamă, domnişoară Foster.

— Ba nu, domnule, aţi vorbit fără teamă până acum. În mod sigur veţi putea şi sfârşi astfel.

— O voi face-o! Aşa este drept, să vă arăt pericolul ce vă paşte. E acela de a o pune pe respectiva doamnă în postura uneia al cărei etalon depinde mai curând de capriciile sale decât de principii reale.

— Vorbiţi deschis, într-adevăr, fără teamă.

— Dragă domnişoară Foster, oferindu-vă mina mea, mi-am pus în joc viaţa întreagă. Tot ceea ce am de preţ. Iertaţi-mă dacă această consideraţie mă face îndrăzneţ într-o situaţie în care iubirea m-ar face doar umil. Suntem amândoi tineri; dumneavoastră însă, cu mult mai tânără decât mine. Aţi văzut lumea numai prin intermediul altor ochi. Cei tineri greşesc uşor şi, privind printr-un intermediar, se înşală chiar atunci când sunt la mijloc interesele lor cele mai mari. Sunt dispus aproape să cred că, făcând această cerere, împotriva căreia vă rog cu tot respectul să-mi îngăduiţi a protesta, v-aţi supus oricui altcuiva decât propriului impuls. Vă implor să renunţaţi la ea.

— Zău, domnule Hammond, acordaţi prea multă

importanţă unei curse de cai.

— În mod sigur nu tot atât de multă ca dumneavoastră, domnişoară Foster, atunci când vă arătaţi gata de a vă risca fericirea în funcţie de ea.

— E vorba de mândria dumneavoastră, domnule.

— Este, dar n-o găsesc nelalocul ei.

— Ştiu şi eu, domnule? Am şi eu însă mândria mea. Vi s-a spus că am făcut un jurământ. *Dumneavoastră* v-am şi mărturisit că îl găsesc pripit şi, mă tem, prostesc; hotărârea e însă luată. Nu voi spune acum dacă o regret ori ba. Ajunge că nu poate fi schimbată.

— Vă implor nu spuneţi asta, domnişoară Foster; de dragul meu! Vă implor… Dar nu! S-ar putea ca eu să nu însemn nimic pentru dumneavoastră. De dragul dumneavoastră, atunci – al liniştii fericirii şi speranţei dumneavoastră viitoare – nu jucaţi totul pe cartea unei decizii atât de absurde şi pe care nu vă obligă nimeni s-o menţineţi. Nu-i nevoie decât de un mic efort al raţiunii pentru a demonstra că adevărul, decenţa şi bunul simţ, toate concură în a vă absolvi de un asemenea jurământ. Feriţi-vă să perseveraţi! Vă va fi fatal.

Spunând acestea, se ridică.

— Mă ameninţaţi, domnule Hammond?

— Vă previn. Doar atât.

— Vă mulţumesc pentru avertismentul dumneavoastră, domnule; mă îndoiesc însă că el s-ar datora noţiunilor dumneavoastră de principiu, cât mai degrabă propriilor dumneavoastră simţăminte şi mândriei…

— Mândriei mele, domnişoară Foster! Nu mă cunoaşteţi sau nu mă înţelegeţi. Nu de dragul meu v-am vorbit despre această chestiune, ci al dumneavoastră. Nu cu gândul la cel care va fi îndeajuns de norocos câştigând această mână, ci la fericirea inimii pe care, dacă-mi îngăduiţi s-o spun, o cred mai curând indusă în eroare decât îndărătnică. Condiţiile pe care le puneţi consimţământului dumneavoastră mă tem că vor primejdui în mare măsură această inimă, indiferent care pretendent

va câştiga. Trebuie să înţeleg că sub niciun motiv nu vă veţi schimba hotărârea?

Îi luă mâna în vreme ce-i vorbea. Ochii săi îi fixară pe ai ei cu o expresie imploratoare, trădând totodată imensul interes cu care-i aştepta răspunsul. Fata îşi coborî privirea. În inima ei se dădea o luptă aprigă, dar şoapta geniului rău îi mai răsuna în auz:

„E numai glasul mândriei lui, iar tu trebuie să-l învingi dacă vrei să nu-ţi devină stăpân. Nu va renunţa la tine. Va ceda condiţiilor tale, când va vedea că nu şi le poate impune pe ale lui".

Ea îngăimă o reînnoire a hotărârii sale. Atunci el se ridică, dându-i drumul mâinii, şi-i spuse:

— Vă părăsesc, domnişoară Foster; îngăduiţi-mi să vă comunic în scris hotărârea mea în această chestiune.

Plecă, iar ea alergă în camera ei, unde se aruncă pe pat, scuturată de un hohot de plâns. Mama ei voi să o consoleze, dar în zadar.

— M – ai nenorocit, se mulţumi fata să-i spună. N-o să mai vină niciodată.

— Iar de n-o să mai vină, veni replica elegantă a mamei, ce dacă, are balta peşte.

Un proverb care în mod sigur nu este valabil în privinţa macrourilor. Nu mai căpătăm în zilele noastre macrouri nici pe jumătate atât de bune ca în urmă cu zece ori cincisprezece ani, măcar că plătim un preţ tot atât de bun.

Capitolul XVIII

CUM S-A DESFĂŞURAT CURSA.
CINE A CÂŞTIGAT-O
ŞI CE S-A MAI 1NTÂMPLAT DUPĂ ACEEA

— Poate s-aştepte mult şi bine! N-am să mă însor niciodată cu o femeie care mă alege în funcţie de picioarele şi crupa iepei mele.

Aceasta fu expresia elegantă a hotărârii lui Miles Henderson, indignat acum de-a binelea, când Hammond îi povesti cât de prost îi mersese în misiunea sa pe lângă Géraldine.

— Nu ne face un compliment, nici vorbă.

— Compliment! Ne tratează ca şi cum toţi bărbaţii i-ar fi perfect egali. Cine s-ar însura cu o femeie în asemenea condiţii? Care bărbat, care ţine cât de cât la fericirea sa, şi-ar lua o soţie care nu-l preferă altor peţitori?

— Miles?

— Ei bine, Ran?

— Géraldine *îşi exprimă* totuşi preferinţa.

— În ce chip?

— Ştie prea bine că „Sorella11 poate întrece iapa lui Barry. A şi făcut-o. Eu cred că Géraldine şi-a amintit de acest lucru atunci când a emis pretenţia.

— Da, dar „Ferraunt" o poate bate pe „Sorella".

— E-adevărat, poate; dar dacă *tu* eşti de acord să accepţi confruntarea cu Barry, eu refuz. Îţi las cale liberă.

— Nu, nu, Ran.; nu merge. N-am să concurez deloc. Dacă doamnei nu-i plac îndeajuns încât să răspundă „da" numaidecât, suntem chit. Acum n-o mai vreau în niciun fel. Găsesc că ne-a tratat în mod scandalos.

— Sunt dispus să cred că de vină-i mama ei neghioabă şi imposibilă, deşi ce-şi propune să câştige astfel nu înţeleg prea bine. Mă bate totuşi un gând. Este evident că doamna Foster ni l-a preferat tot timpul pe Barry. Înseamnă că dacă noi ne retragem, el face cursa şi câştigă premiul. Este probabil exact ceea ce speră mama. E foarte posibil să fi găsit ea vreun mijloc de a o orbi pe Géraldine. Chestiunea e că nu vreau să-i dau satisfacţie mamei. Sunt dispus deopotrivă să-i dejoc ei planurile şi s-o pedepsesc pe Géraldine. Simt şi eu ceva din indignarea ta şi, cu toate că sunt convins de faptul că ne preferă pe amândoi lui Jones Barry, mă tem totuşi că ea se bizuie pe pasiunea noastră pentru a ne sili să ne supunem acestei umilitoare condiţii. Pare să găsească de la sine înţeles faptul că vom ceda, oricât de puţină plăcere ne-ar face.

— Ce plănuieşti?

— Să-i acceptăm condiţiile.

— Cum, să le acceptăm!

— Da, cel puţin, în aparenţă. Îi vom scrie în acest sens, luăm legătura cu Barry, aranjăm cursa şi pregătim totul.

— Aşa!

— Ne va fi uşor să-l eliminăm pe Barry – să-l învingem după prima milă – dând astfel peste cap calculele mamei.

— Bun!

— Suntem de acord ca nunta să aibă loc în aceeaşi zi. Îi lăsăm să adune lume, să cheme pastorul, să organizeze petrecerea, iar noi…

— Aşa! Aşa!

— Vom călări mai departe tot aşa cum am venit, lăsându-i să mănânce bucatele şi să se căsătorească după cum vor putea.

— Bravo! îmi place! Le va face de râs în tot ţinutul.

— O merită! Ce părere ai?

— S-a făcut. Îşi vor primi pedeapsa. Ideea este colosală. Va fi o lecţie de-acum încolo pentru oameni de acest soi.

— Să purcedem atunci la treabă. Ce-avem de făcut trebuie făcut degrabă, astfel încât să nu se facă zarvă inutilă. Am să mă străduiesc să n-ajungă la urechile mamei; în orice caz, să nu afle că am de gând să concurez pentru premiu. În acest scop, am să merg la tine acasă, de unde o să scriem şi o să aranjăm totul. Lui Barry îi trimitem mâine vorbă, iar cursa o vom organiza la începutul săptămânii viitoare.

După cum au plănuit, au şi făcut aranjamentele. Barry fu invitat la o discuţie şi acesta se învoi numaidecât, cumva dezamăgit totuşi să-i vadă pe cei doi acceptând atât de prompt condiţiile în ciuda încrezătoarelor previziuni ale doamnei Foster. Preabuna doamnă fu uluită în aceeaşi măsură, dar se hotărî să câştige cât se mai putea. îl încurajă pe Barry să nu-şi piardă speranţa şi cu o faţă radioasă putu acum să-i zică fiicei:

— Vezi? E cum ţi-am spus… trebuie numai să nu cedezi, iar el se va supune. Aşa trebuie să te porţi

întotdeauna cu bărbaţii. Femeile se lasă prea uşor. Ia să se ţină tari pe poziţie până la sfârşit, să vezi cum ar ajunge să ocârmuiască bărbaţii.

Între timp, afacerea transpirase, producând destulă rumoare. Până în zilele noastre, acest subiect mai trezeşte interes în împrejurimi. L-au numit „cursa pentru o nevastă”. Era, fără îndoială, episodul de vârf din toată istoria excentricităţilor Geraldinei Foster. Nu aveau habar cât de mică era părticica fetei în această aventură. Nettles era încântat de întâmplare. Noutatea ei îl fermeca. Nu prea se aştepta ca Hammond să se înscrie la competiţie, având o opinie similară cu a doamnei Foster despre firea trufaşă a acestui domn, dar nu spuse nimic. îl asigură, în schimb, pe Jones Barry că pentru el jocul se sfârşise, că „Frumoasa Géraldine” nu avea nicio şansă, fie în faţa lui „Ferraunt”, fie a „Sorellei”. „Dar, continuă el, mă voi bucura să te văd bătut din motivele pe care ţi le-am arătat deja. Fata asta nu-i pentru tine. Mai degrabă maică-sa vitregă, doamna Foster. Nu-i nici bătrână, nici urâtă şi se pricepe la trai bun. Pe deasupra, este văduvă, şi recunoştinţa faţă de bărbatul care o va lua în grija lui o va face destul de obedientă. Încă şi mai bine ai nimeri-o cu fata aia grasă, Susannah, de la barul lui Hiram Davy. Aia fată bună, un bulgăre de fericire şi dulceaţă, toată numai grăsime şi bună-dispoziţie. Până şi

Polly Ewbanks, pe care ai răsturnat-o la bal, ar fi mai potrivită şi este evident că te place”.

— Nu-mi mai vorbi de vaca aia! N-am s-o iert niciodată că m-a făcut să mă rostogolesc. M-a doborât vârându-şi picioarele ei de elefant printre ale mele, tocmai în momentul în care făceam o săritură.

— Viceversa, Jones. Tu ţi-ai aruncat ţurloaiele în direcţia greşită şi tu ai produs toată nenorocirea. Realmente, Jones, mă tem că ai făcut-o mai curând intenţionat decât că a fost un accident.

— Îţi jur, Tom, că n-a fost cu nicio intenţie din partea mea, dar sunt gata să mărturisesc că rachiul ăla de piersici a fost prea mult pentru mine, după vin şi şampanie.

— Câtuşi de puţin; destinul v-a făcut pe tine şi pe Polly să cădeţi unul peste altul. Şi ia aminte la cuvintele mele, că de-o fi să te însori vreodată, îţi prezic că vei lua pe una din astea trei: Polly Ewbanks, Sukey Davy sau văduva Foster. Nu-mi pasă care din ele, cu toate că fie Polly, fie Sukey ţi-ar fi nevestica ideală. Este cert, în cazul că Géraldine Foster nu poate fi câştigată decât la cursă, că n-ai nicio şansă cu „Ferraunt11 sau „Sorella”.

În cele din urmă, doamna Hammond află de condiţiile întrecerii şi fu şocată de absurditatea lor. Se adresă numaidecât fiului ei cu îngrijorarea unei mame, rugându-l să evite orice amestec. El îi răspunse evaziv dar mulţumitor, pe un ton potolit, dar serios.

— N-ai nicio teamă, mamă; nu există nicio eventualitate ca să mă mai căsătoresc vreodată cu domnişoara Foster.

Aici se încheie discuţia privitoare la acest subiect, până în ziua întrecerii. În răspunsurile lor separate, cei trei concurenţi se declaraseră de acord cu condiţiile impuse. Folosindu-se de libertatea ce le fusese conferită, ei ceruseră de asemenea insistent ca ziua cursei să fie aceeaşi cu a nunţii. În consecinţă, fură invitaţi oaspeţi, iar reverendul Timothy Bindwell, de la capela prezbiteriană, fu rugat să fie prezent. Acesta îşi făcu apariţia la ora fixată. Era un pastor căruia-i făcea întotdeauna plăcere să unească tinerii întru binecuvântata taină a căsătoriei, mai ades în cazurile în care masa promitea să fie îmbelşugată, iar remunerarea pentru serviciul religios, copioasă. De data aceasta, speranţele sale erau foarte mari.

Géraldine observă, ca un semn rău, că doamna Hammond, deşi invitată, nu se afla printre oaspeţi, îi prezentă mamei sale faptul ca fiind de rău augur; aceasta avea însă răspunsul pregătit.

— Oh, fără îndoială că s-a ofticat din pricina asta. Dacă mândria ei l-ar fi putut cârmui pe fiul ei în această chestiune, el nu ar fi acceptat niciodată condiţiile.

— Mă îndoiesc acum că le va accepta.

— Cum aşa! Când ai răspunsul scris negru pe alb de

chiar mâna lui? îmbracă-te, însă, copila mea – conversaţia avea loc în camera Geraldinei – îmbracă-te ca să fii gata. Am s-o trimit sus pe Rachel ca să te ajute.

— Nu trimite pe nimeni! Am să sun dacă voi avea nevoie de ea.

Mama părăsi încăperea, iar sărmana fată, de parcă ar fi presimţit năpasta care-i era sortită, se prăbuşi fără vlagă în faţa ferestrei de unde putea privi în lungul aleii pe care aveau să urce concurenţii. Cât de amare îi erau reflecţiile în clipa aceea! Cum mai regreta uşurinţa cu care-şi plecase urechea la sfaturile mamei! Şi ce avertisment solemn îi mai evocau acum cuvintele şi privirile lui Hammond de la ultima lor întâlnire, când venise să protesteze! Probabil că nu s-ar fi îmbrăcat, dacă nu ar fi reapărut doamna Foster, care insista să fie gata numaidecât. O ajută să-şi facă toaleta, având grijă să-i vorbească tot timpul pentru a-i alimenta orgoliul şi a-i ridica moralul măgulindu-i vanitatea. Palidă, dar, în limbajul doamnei Foster, „frumoasă ca un înger”, devotata fiică fu în cele din urmă pregătită pentru întrecere şi pentru a coborî printre oaspeţi. Între timp, să ne îngrijim de pretendenţii la mâna ei.

Nu e nevoie să intrăm în detalii privitoare la preliminarii, importante pentru concurenţi, dar nu şi pentru noi. Toate acestea au fost stabilite între ei: timpul, locul, distanţa, iar la momentul stabilit, apărură cu toţii pe teren, întovărăşit fiecare de prietenul său. Tom Nettles oficia de partea lui Jones Barry, care devenise oarecum dependent de judecata superioară a acestui umorist şi alerga la el oricând era la ananghie. Henderson şi Hammond erau însoţiţi fiecare de către nişte tineri pe care cititorul nu are nevoie a-i cunoaşte mai îndeaproape. Se dădu semnalul şi cei trei cai porniră frumos, alergând alături, dar nu străbătuseră nicio sută de iarzi când „Frumoasa Géraldine”, ca şi cum s-ar fi temut să nu-şi piardă bunul nume în lupta cu nişte rivali atât de formidabili, ori speriată poate de vreun obiect ciudat de pe marginea drumului, făcu deodată un salt înspre pădure,

cărându-şi călăreţul prin ierburi şi tufişuri, într-o goană nebună, ce-ar fi primejduit acestuia viaţa, de n-ar fi avut o bogată experienţă ca vânător de vulpi. Când nenorocosul Barry reuşi să-şi strunească frumuseţea sa capricioasă, care părea dispusă să rivalizeze cu tiza ei, constată că adversarii dispăruseră din vedere, iar el se afla la o depărtare lipsită de orice speranţă. Renunţă cu totul la cursă şi, galopând uşor, ieşi la drumul mare tocmai în momentul în care treceau pe acolo Nettles şi ceilalţi doi martori, călărind înspre casa Foster. Li se alătură şi, străduindu-se cât mai mult să braveze, le relată ce se întâmplase. Cei doi prieteni ai lui Hammond şi Henderson îşi exprimară regretul, ca doi bărbaţi bine crescuţi ce erau. Nettles, în schimb, îl felicită pentru întâmplare.

— Aici e mâna destinului, Jones. Eşti destinat, lui Polly Ewbanks, Sukey Davy ori văduvei. Mă bucur de asta. Nărăvaşa asta e prea cu nasul pe sus pentru tine şi te-ar fi stricat pentru totdeauna în ce ai tu mai bun.

Vorbind astfel, cotiră pe alee. Între timp, să ne grăbim să vedem ce se mai întâmplă acasă. Géraldine coborâse de puţin timp în salon, fiind copleşită de saluturi şi felicitări, când dinspre verandă se auzi un strigăt: „Sosesc! Sosesc!” Strigătul produse o învălmăşeală teribilă. Mireasa fu abandonată, iar ea, cu inima strânsă, se ghemui mai curând decât se aşeză pe sofa, lăsându-i pe alţii să-i povestească întrecerea la care ea nu mai avea curajul să privească. La auzul veştii, doamna Foster se repezise prima pe verandă. Pastorul Bindwell i se alătură, iar toţi ceilalţi se rânduiră în jur, în funcţie de gradul de rudenie ori intimitate. Balustradele erau înţesate, alţii se îngrămădeau pe două bănci lungi, iar alţii stăteau în picioare pe scaunele scoase din salon. Sărmana Géraldine asculta fără suflare la murmurele şi strigătele de afară.

— Calul roib e înainte, strigă cineva.

— Iar acum surul! strigă altul.

— Dar unde este Barry? Unde-i Barry? întrebă neliniştită doamna Foster.

— Departe în urmă! spuse un invitat, după cum am

prezis că se va întâmpla.

Întrecerea, având doar doi protagonişti, în care-i recunoscură pe Hamond şi Henderson, era, evident, strânsă. Apropiindu-se din faţă, spectatorii nu puteau observa nicio diferenţă între ei, iar părerile oscilau constant:

— Iată-i că vin! Vin în goană!

— Roibul câştigă!

— Ba nu, „Ferraunt”!

— E greu de spus care.

— Vin! Vin!

La aceste cuvinte, Géraldine nu mai putu răbda nesiguranţa. Sări în picioare şi alergă la uşă tocmai la timp pentru a-i vedea pe cei doi cai înaintând alături către intrare; făcând cu mâna invitaţilor şi trimiţându-le săruturi din vârful buzelor, cei doi călăreţi îşi înclinară capetele, după care o zbughiră cu aceeaşi iuţeală în direcţia opusă, pe aleea ce ducea la drumul principal şi într-o clipă se făcură nevăzuţi.

— Ce-nseamnă asta? întrebă pastorul.

— Au plecat! zise altul. Dar cine a învins?

— Iapa sură! Hammond a câştigat cu un cap.

— Lupta a fost foarte strânsă; grumaz lângă grumaz, era greu să spui care-i înainte până în ultima clipă. Apoi, calul lui Ran. Hammond s-a distanţat cu un cap.

Acesta a fost verdictul, pronunţat cu gravitate de cei care urmăriseră cel mai îndeaproape întrecerea. Dar unde dispăruseră concurenţii? Unde era cel care câştigase şi căruia urma să-i fie oferit tremurătorul trofeu? Géraldine tremura într-adevăr, dar din pricina unei bucurii ce vorbea doar prin strălucirea ochilor şi prin zâmbetul dulce ce-i juca în jurul buzelor strânse. De ce nu apărea Hammond însă? Care putea fi înţelesul plecăciunii reverenţioase şi fluturării mâinilor, în vreme ce călăreţii îşi continuau cursa? Ori al lungii întârzieri ce urmă? între timp, îşi făcură apariţia Barry, Nettles şi însoţitorii lor. Neşansa celui dintâi fu repede explicată, iar doamna Foster, în furia şi amărăciunea ei, îl trase după ea în binecunoscuta

cămăruţă unde sorbise ceai şi punci din mâinile ei, pentru a-i reproşa cum se pricepea ea mai bine accidentul şi înfrângerea. Barry nu putu să nu reflecteze, influenţat de Nettles, că văduva avea într-adevăr ceva fermecător în ea. În vreme ce stăteau împreună, iată că dă buzna în cameră Géraldine, cu faţa roşie şi ochii ieşindu-i din cap, indignarea ei semănând cu un acces de furie în toată regula. îi întinse mamei sale o hârtie mototolită, ce fusese odată un bilet frumos împăturit.

— Uită-te unde am ajuns din pricina sfatului tău i

Mama citi. Era o scrisoare a lui Hamond către Géraldine, în care se spunea:

„Domnul Hammond îşi închipuie că numai curiozitatea cu privire la viteza calului său şi a altor cai a inspirat ciudata cerere a domnişoarei Foster şi că nu a plănuit cu adevărat să facă dintr-o asemenea performanţă condiţia unui act atât de solemn şi vital pentru fericirea sa cum este căsătoria. Domnul Hammond a făcut tot ceea ce a putut pentru a-i satisface curiozitatea şi i-ar părea rău să-i aducă un prejudiciu domnişoarei Foster profitând de rezultatul cursei. În consecinţă, îşi cere permisiunea de a o elibera de orice obligaţie faţă de el”.

— Compromisă! Insultată! Ah, dacă aş fi bărbat! Dacă aş avea un prieten! Un frate!

Văduva îl înghionti pe Barry şi, cum Géraldine şti a «bătea camera cu faţa întoarsă de la ei, îi şopti ceva. Barry sări numaidecât în picioare, auzind-o pe Géraldine repetând:

— Dacă aş fi bărbat! Dacă aş avea un frate! Un răzbunător!

— Daţi-mi această mână, domnişoară Géraldine, şi vă voi răzbuna eu.

— Îl veţi ucide? îl veţi ucide? întrebă ea, întorcându-se repede.

— Pe cine?

— Pe cine altul dacă nu pe Randall Hammond? M-a făcut de râs în faţa tuturor acestor oameni. Ucideţi-l şi veţi avea mâna pe care el o respinge cu dispreţ.

— Am să-l provoc la duel. Am să-l împuşc, dacă am să pot!

— Faceţi-o, domnule! Faceţi-o repede şi voi fi a dumneavoastră, a dumneavoastră!

Capitolul XIX

PISTOALE PENTRU DOI – DUELUL

Jones Barry se împăună grozav din pricina noii lui însărcinări. Orgoliul îi fu numaidecât măgulit de investirea sa ca apărător al frumoasei. Auzise şi el ceva de zilele şi practicile cavalereşti şi se simţi pătruns cu totul de spiritul lor. Nu că ar fi dorit să verse sângele cuiva, căci era mai degrabă un om bun la suflet; îi plăcea însă prea mult să fie cineva şi să iasă tot timpul în evidenţă pentru a nu pierde din vedere toate celelalte chestiuni. Fremătând de spirit războinic, alergă numaidecât la Tom Nettles, căruia-i dezvălui toate detaliile situaţiei.

— Este al dracului de ciudat! zise Nettles. Ştiu şi eu însă? Decât să răneşti o femeie în acest punct sensibil, mai bine-i înfigi un cuţit în inimă. Dacă te-ai angajat faţă de domnişoara Foster, mi-nchipui că va trebui acum să-l provoci pe Ran. Hammond la duel. Te va face surcele însă. Trage mortal.

— Omul nu-i surcea, în schimb, şi ştiu şi eu să trag. Chestiunea-i, Tom, vrei să te ocupi tu din partea mea de afacerea asta?

— Oh, fireşte!

— Bine, atunci mergi la Hammond în dimineaţa aceasta, aranjează totul, iar după aceea vino de mă antrenează puţin.

— Prea bine. De la casa lui Hammond, mă întorc la tine ca să fiu la timp pentru cină şi-o să facem o noapte de pomină. După cină nu-i vreme de antrenamente, aşa că amânăm treaba asta până mâine la răsăritul soarelui.

Odată stabilite aceste lucruri, Nettles porni numaidecât să-i transmită lui Hammond irevocabila provocare. Nu trebuie uitat că purtătorul acestei scrisori era un mare admirator al lui Hammond. Cu Barry, Nettles se amuza doar, fără să-i poarte respect.

— Bine. Nettles, protestă Hammond, dar cum vrei să mă prezint în compania acestui nătâng? Afacerea-i ridicolă. Asta-i râsul ţinutului. O fiinţă destul de bine intenţionată şi inofensivă, dar pe care îmi displace s-o ridic la nivelul meu. Ca regulă generală, am hotărât să mă bat cu oricine mi-o cere, mai ales pentru a mă pune la adăpost de neplăcerile ce-ţi pot veni din partea persoanelor dispuse să-şi facă un titlu de curaj din refuzul tău. N-am chef însă să mă umplu de ridicol angajându-mă într-o luptă oficială cu o fiinţă atât de neghioabă şi ridicolă precum Barry.

— Mărturisesc că asta s-ar întâmpla, într-adevăr, dar vom păstra pe cât posibil taina.

— Nu putem tăinui afacerea asta. Orgoliul lui n-o să-l lase să doarmă până ce nu va umple toată lumea că-i răzbunătorul doamnei.

— Există şi acest pericol, dar adevărul e, Ran., că individul şi-a băgat asta în cap, ori, în acest caz, s-ar putea să te sâcâie şi să te umple şi mai mult de ridicol decât în cazul în care ai accepta duelul. Dacă-mi spui că nu vrei să-i dai satisfacţie, foarte bine, eu unul mă retrag; va găsi însă pe altul dispus să reia chestiunea şi să te sâcâie până ce vei ceda în cele din urmă. Am eu însă un plan care va face să cadă ridicolul pe umerii celui în drept.

Nettles îi şopti planul său lui Hammond, care însă clătină din cap.

— Dacă este să ies la luptă, aş prefera s-o fac conform unei decizii serioase. Nu-mi place să glumesc cu asemenea lucruri.

Nettles îşi avea argumentele sale, iar Hammond, fără să fie convins, acceptă ca decizia sa să rămână la latitudinea lui Miles Henderson, pe care-l investi în această ocazie cu calitatea suplimentară de mentor, faţă de aceea de prieten. Urcară pe cai şi merseră la Henderson acasă* căruia-i povestiră toată tărăşenia. Hammond se lăsă pe mâinile prietenului său, iar ingeniosului Nettles îi fu mai uşor să-l convingă pe acesta decât pe Hammond de justeţea planului său, oricare ar fi fost acesta. Pentru moment, conţinutul său ne este tăinuit. Henderson fu cât

se poate de amuzat de idee, iar Hammond, muncit încă de îndoieli, fu silit să se supună.

— O să ne amuzăm pe cinste, Pian. N-are decât s-o câştige pe domnişoară, dacă poate, dar să-i tragem, în orice caz, o sperietură zdravănă. îl cunosc bine pe Jones. În ciuda trufiei şi fanfaronadei lui, are cea mai slabă inimă din lume şi de nu l-om pune noi pe fugă pentru chestia asta, să nu-mi ziceţi mie Nettles.

Trebuie spus că Hammond nu gusta pe deplin maniera rece şi calculată în care Nettles urmărea să o arunce pe domnişoara Foster în braţele apărătorului ei. Mai simţea însă o afecţiune profundă pentru Géraldine, cu toate că-i rănise adânc mândria, şi numai convingerea că purtarea ei fusese dictată de o totală indiferenţă faţă de cererea lui îl făcea să renunţe la ea fără luptă. Mintea sa era încă tulburată de îndoieli obscure cu privire la această indiferenţă şi-şi amintea iar şi iar numeroasele cazuri în care purtarea ei îi dăduse de înţeles că îl prefera cu adevărat. La aceste impresii fusese însă silit să renunţe, cu oricâtă părere de rău, cu ocazia ultimelor evenimente descrise. Farmecele ei îi erau însă imprimate în minte mai puternic decât îi plăcea să creadă, iar abdicarea ei finală îi provoca o suferinţă tainică de care era de-a dreptul ruşinat. Planul duelului, pus la cale de Nettles şi Hammond, nu se bucura de aprobarea sa şi i se supuse doar ca unul obişnuit, în asemenea cazuri, să urmeze sfaturile prietenilor, chiar şi atunci când îi găseşte nechibzuiţi. Asemenea afaceri sunt adesea rezolvate în virtutea unei scheme ce contravine judecăţii deliberate a celor implicaţi. Nu vom insista însă asupra acestui capitol. Ajunge să spunem că Nettles a plecat ducând cu el acceptarea provocării la duel. Cei implicaţi aveau să se întâlnească peste trei zile. Cei doi martori convenirăîntru totul asupra timpului, locului, distanţei şi tuturor detaliilor, iar unul din ei, cel puţin, se apucă să-l antreneze pe protagonistul duelului. Barry, care nici înainte nu era un trăgător prost, se exersă în fiecare zi, de câteva ori, până ce ajunse să reteze o luminare.

— Eşti acum un trăgător cât se poate de bun, îi zise Nettles; poţi reteza o luminare de la zece paşi.

— Nu-i grozav?

— Ba da, dar pe Ran. Hammond l-am văzut retezând aripa unui licurici.

Nettles îşi avea felul său de a te încuraja şi poseda în cei mai înalt grad arta de a-şi face pacientul să simtă că-l trec fiorii şi că-l scaldă sudorile în acelaşi timp – după cum se zice că se întâmplă în Rusia, unde îl scot pe individ aburit dintr-o baie de aburi şi-l rostogolesc mai apoi într-un morman de zăpadă, ca să-i stimuleze reacţiile, chipurile. Nettles nu se simţea nicicând mai fericit ca atunci când putea să-l joace pe Barry între asemenea plăcute extreme. De îndată ce fu hotărât duelul şi se încheiară preparativele, Jones Barry merse să raporteze situaţia doamnei a cărei cauză o îmbrăţişase. Ne face plăcere să spunem că doamna Foster se opunea cu totul acestei afaceri; Géraldine continua însă să fie mânioasă. Vorbi puţin, dar cuvintele ei erau pline de ură şi sete de răzbunare. Îi mulţumi lui Barry pentru zelul său şi îşi reînnoi asigurarea că, odată cu căderea lui Hammond, îi va acorda mâna. Despre eventualitatea morţii lui nu se spuse nimic, dar, fireşte, în acest caz mâna fetei nu i-ar mai fi folosit la nimic. Mai înainte de a se despărţi, Géraldine îl trase deoparte.

— Domnule Barry, trebuie să fiu de faţă la duel.

— Dumneavoastră, domnişoară Géraldine?

— Da, trebuie să asist. Trebuie să-l *văd* prăbuşindu-se!

— Dar cum? Avem doar câte un martor fiecare din noi.

— Nu-mi pasă de regulile dumneavoastră grozave. *Trebuie să fiu de faţă*. Nu să fiu văzută, adică, ci să văd. Aranjează astfel încât să mă pot ascunde în pădurea din apropiere. Nu va şti nimeni.

— Dar domnişoară Géraldine…

— Oh, este ciudat, este nebunesc, este contra firii ştiu toate acestea! Trebuie însă şi voi fi de faţă. Spune-mi,

ai să aranjezi totul?

Barry consimţi şi-şi ţinu cuvântul. Ascunsă într-o pădurice din apropiere, Géraldine fu prezentă când avu loc duelul. Izbuti să se furişeze de acasă fără ştirea mamei sale. Locul de întâlnire se afla la vreo trei mile depărtare şi era cunoscut printre combatanţii din vecinătate sub numele de „Careul pistolarilor”. Aici se întâlniră, într-o după-amiază plăcută, la nici zece zile după întrecerea ecvestră pentru mina domnişoarei, aceiaşi bărbaţi, pentru a decide într-o chestiune cu mult mai serioasă. Preliminariile duelurilor sunt cam aceleaşi în toate cazurile şi nici de data aceasta combatanţii nu se depărtară de la ele, O dată în viaţă părea şi Nettles cu desăvârşire serios. El îşi făcu datoria cu aerul unui om care se aşteaptă la ce-i mai rău. În vreme ce-l plasa pe Barry la locul său, îi zise:

— Arăţi de-a dreptul fioros şi răzbunător, Barry. Mă tem că ai simţăminte sângeroase. Sper că te vei mulţumi să-l răneşti doar.

— Am jurat să-l ucid, veni răspunsul lui implacabil.

— Atunci aibă Dumnezeu milă de sufletul lui şi de-al tău! Dacă e însufleţit şi el de aceleaşi gânduri, o să ajungeţi cu toţii la ţintirim până mâine noapte.

Spunând acestea, îşi aşează omul la locul său şi după trecerea câtorva secunde se dădu semnalul: unu – doi – trei! Focurile de armă răsunară aproape instantaneu. O clipă, ambii bărbaţi fură văzuţi în picioare, dar, deodată, Hammond se clătină şi se prăbuşi în faţă.

— Glontele i-a străpuns inima! îi spuse repede Nettles protagonistului său. Încalecă numaidecât, Jones, şi dispari cât ţi-o îngădui cerul de repede. S-a sfârşit cu el.

— A murit? L-am ucis? strigă Barry cu o voce răguşită.

— Chiar asta ai făcut?

— Oh, Dumnezeule, aibi milă! Sunt un ucigaş!

— Fugi! Şi cu acest cuvânt, îl împinse pe palidul nefericit, chinuit de remuşcări, îl ajută să încalece şi-l făcu să dispară în direcţia opusă. Alerga privind în urmă cu groaza că-l va ajunge răzbunarea victimei.

Capitolul XX

TRĂSURA FANTOMĂ

La acest punct al povestirii e poate mai bine să-i dăm cuvântul omului nostru din Tennessee. Căci acesta e episodul în care a fost el însuşi implicat şi, cu toate că nu avem nici cea mai mică speranţă că-i vom putea reda cu precizie limbajul, şi nici nu vom încerca să oferim măcar o idee vagă despre tonul şi maniera sa de a povesti, considerăm totuşi că e drept să povestească el însuşi acele episoade ale întâmplării la care a fost martor.

— Tem n-a uitat, zise el, că atunci când indienii din Florida – Powell, Pisică Sălbatică, Coadă de Tigru şi încă vreo douăzeci de piei roşii isteţe foc – se jucau de-a v-aţi ascunselea cu soldaţii armatei confederate, muntenii noştri făcură o prinsoare formidabilă, anume că statul Tennessee dispunea de o armie de flăcăi care-i putea izgoni pe inamici. Cred c-am fost unul din primii voluntari care s-au prezentat atunci când zise Guvernatorul că-i nevoie de noi. N-o să vă mai spun cum ne-am descurcat în Florida, căci lucrurile astea au ajuns de-acuma în cărţi şi ziare. De-ajuns să spunem că nici băieţii din Tennessee nu s-au descurcat mai mult decât alţii. Aveam de luptat şi luptam ori de câte ori ni se ivea prilejul, dar, aibă-vă Domnul sufletele-n pază, ce credeţi, nici vorbă să ne vedem inamicul înainte de a-i simţi glontele-n gât, tot aşa cum nu aveam şanse să-l înghiţim după aceea fără să facem indigestie. Iar când apucam totuşi să vedem câte o piele roşie, apoi asta se întâmpla totdeauna într-ungalop vioi de cealaltă parte a mlaştinii fără sfârşit, pe care trebuia s-o traversezi, afundat în ea până la brâu: iar după ce ajungeai de cealaltă parte, nu puneai laba pe indian nici cât omul care vânează un purice. Ei bine, era în ziua de douăzeci şi unu noiembrie 1836 – păstreztoate datele negru pe alb –, când ni se ordonă să pătrundem în mlaştina Wapoo în urmărirea inamicului. Avusesem o încăierare pe cinste cu pieile roşii şi-i pusesem pe fugă. doar cu trei zile mai înainte. Am pornit la atac cu strigăte. puternice, iar indienii ne-au răspuns ca un ecou, strigăt. după strigăt şi împuşcătură

pentru împuşcătură. O bună bucată de vreme avură o bună vedere asupra noastră şi, în vreme ce ne luptam să ajungem la ei, ne altoiau unul după altul, alergând de la un copac la celălalt şi făcându-l să scuipe spre noi un glonte de îndată ce-şi scoteau ei limba în spatele lui. Acum se întâmplă ca, tocmai în vreme ce mă luptam cu alţi douăzeci prin mâl şi apă, având în faţă un tufiş destul de des, în care se adăposteau indienii, şi tocmai când aruncau ei asupra noastră cea mai fierbinte ploaie de plumbi, să vedem cum un bărbat sub talia mijlocie, un alb, zdrenţăros ca un ţigan, fără pălărie şi având în mână o muschetă veche, se repede cu strigăte grozave, chiar în bătaia focului pieilor roşii. Taman când eram noi pe cale să ne lăsăm păgubaşi, el se avântă, strigând de mama focului, fără niciun pic de teamă. Asta ne-a încurajat. I-am văzut pe indieni luându-l la ţintă, iar zdrenţele lui cred să fi purtat urmele a peste o duzină de gloanţe; nu părea să-i pese însă de ele. Înainta strigând şi agitându-şi muscheta, iar noi după el, şi indienii tuleo înaintea noastră cu toţii. I-am pus pe fugă şi-am câştigat victoria. Am doborât câţiva indieni, dar nu cine ştie ce, şi am pierdut câţiva fârtaţi buni. Voluntarul acela zdrenţăros a mers însă înaintea tuturor; era chiar Jones Barry, de care v-am povestit până acum. Fugise din Georgia tocmai în Florida, după ce-l ucisese pe Hammond, mergând în neştire. Nicicând nu mai fusese un om atât de speriat. Cum vă spuneam, alergase în braţele indienilor, fără să le audă puştile, şi sunt sigur, cum sigur sunt că-s un alb liber, că i-a speriat cu mult mai tare decât tot regimentul nostru din Tennessee. Căci, vedeţi, era şi tipul care să sperie oamenii. Zdrenţăros din cap până-n picioare. Îşi dusese traiul prin mărăcinişuri, alergând să se ascundă la fiece zgomot. Pe cap n-avea niciun acoperământ. Ochii îi erau injectaţi; avea o faţă plină de zgârieturi, sângerând toată, iar păru-i albise pe jumătate în douăzeci de zile. Arăta nebun de-a dreptul; *era* nebun şi, cu toate că lupta cu noi, mergea alături şi făcea în mare măsură ce ne vedea pe noi făcând, sunt sigur că mintea-i zbura la o sută de mile depărtare. Sărmanul om se

deprinsese întrucâtva cu mine. Mergeam alături şi dormeam împreună. Socot că şi-a dat el seama că-s om de suflet şi s-a lipit de mine. Curând am înţeles că era nefericit – îl rodea tot timpul o spaimă anume – şi după o vreme am aflat că-l bântuia fără încetare stafia lui Randall Hammond. Într-o noapte fugi afară din cort grozav de speriat. Altă dată, când stătea de pază, trase un foc şi dădu alarma întregii armate. După aceea căzu în genunchi, cerându-şi iertare şi acoperindu-şi faţa cu mâinile, de parcă ar fi vrut să-şi ferească privirea de un lucru la care nu suporta să privească. Uneori alerga în miez de noapte spre mlaştină, fără să-i fie teamă de indieni, cu toate că noi nu mai dădeam nici doi bani pe viaţa ăluia de se apropia măcar de acel loc. Doar de mort îi era lui frică tot timpul. Se întâmplă acuma ca Jones Barry să se mărturisească într-o noapte unui soldat din trupele confederate, uşurându-şi inima de toate tainele. Nu se putu uşura şi de suferinţă însă. Soldatul veni şi-mi spuse totul, iar eu îl întrebai pe Barry. El se ruşină însă atunci şi jură că nu-i spusese niciodată individului aşa ceva. După nici douăzeci şi patru de ore însă, veni la mine, zicându-mi:

— Nu mai suport. Am înnebunit aproape de-a binelea. Ran. Hammond mă bântuie noapte de noapte. Sunt ucigaşul lui şi-mi cere sângele. Trebuie să mă întorc în Georgia şi să mă supun judecăţii. Mă duc să mă predau.

— Bine, sărmanul meu, îi zic, dar dacă ai răbdare până ce ne demobilizează, merg şi eu cu tine. Îmi pare rău pentru tine şi nu cred că eşti aşa de vinovat. Ai inima oleacă prea slabă; dacă l-ai ucis pe omul tău în luptă dreaptă, apoi n-are de ce să te bântuie. A avut tot atâtea şanse cât şi tine.

— Da, dar am vrut să-i beau sângele, iar el nu mi-a făcut niciun rău. Era un om bun! Trebuie să mă întorc. Am să mă predau II văd noapte de noapte, acoperit de sânge şi făcându-mi semn cu mâinile să vin. El e cel care mă atrage în mlaştină, iar după aia mă părăseşte. Trebuie să mă întorc şi să mă predau justiţiei.

— Bine, dar n-ai decât să aştepţi până ce ne

demobilizează, şi merg cu tine.

Îmi făgădui să aştepte şi mi-am ţinut cuvântul. De cum m-au eliberat, i-am zis lui Barry: „Sunt gata”. Am cumpărat o pereche de ponei solizi, rasa Seminole, pe credit, de la comisariatul nostru, şi am pornit la drum ca nişte gentlemani în uniformă. Nu trebuie să uit a vă spune că în fuga sa din Georgia, el îşi ucisese iapa cu care se fălise atâta, pe „Frumoasa Géraldine”, şi că mersese pe jos de cum ajunsese în vecinătatea pământurilor indienilor. Cum de trăia, numai Dumnezeu ştie, că nicicând n-am mai văzut pe cineva care să mănânce atât de puţin. L-am încurajat însă şi am încercat să-i iau în glumă necazul. Încetul cu încetul a început să-şi revină. I-am adus nişte haine noi de îndată ce-am ajuns la o aşezare, iar, când şi le-a pus pe el, i-a mai revenit şi pofta de mâncare. Într-o seară, prima de când trecusem graniţa Georgiei, a mâncat o cină îndestulătoare, cu ochiuri şi slănină. Socot că totul se datora numai hainelor noi. Dar chiar în noaptea aceea ne-a tras mie şi tuturor ai casei o sperietură zdravănă. S-a repezit afară din cameră în cămaşă de noapte şi a ţinut-o tot într-o fugă pe scări până în hol, unde se ascunse sub masă. Dormeam în aceeaşi cameră şi, de cum am reuşit să-mi trag pantalonii pe mine, am luat-o după el. El jură că stafia lui Hammond se ghemuise la piciorul patului şi că îl privise în faţă, cu toate că el încerca să şi-o acopere cu cuvertura. Eu i-am zis că numai cina fierbinte îi provocase coşmarul şi l-am făcut să dea pe gât o înghiţitură zdravănă de punci de mere pe care ni l-a pregătit stăpânul casei, după ce-am reuşit să-l ducem cu chiu cu vai înapoi sus. Aşa o ţineam; când mai bine, când mai rău, când cu linişte, când cu furtună, până ce ne-am apropiat destul de mult de ţinutul lui de baştină, unde se petrecuseră toate acestea. Atunci i-a revenit spaima, iar curajul l-a părăsit. Tocmai când încetase să-l mai chinuie spaima de stafie, începu să se teamă de legi. Eu, în schimb, i-am zis:

— Fii bărbat. Ai ajuns până aici, mergi până la capăt. Mai bine să te spânzure şi termini cu toate, decât să te sperii de moarte în fiece noapte.

El gemu amar, dar spuse:

— Ai dreptate! Nu suport să mai sufăr cum am suferit. N-am decât douăzeci şi şase de ani şi iată că părul mi-e pe jumătate alb! Sunt bătrân şi la suflet şi în înfăţişare. Stafia lui Ran. Hammond mi-a făcut mai mult rău decât i-a făcut lui pistolul meu. Mi-a adus iadul pe pământ, aşa că mi-nchipui că pe lumea cealaltă nu-mi va fi nici pe jumătate tot aşa de rău. Hai mai departe!

Am mers aşadar. Era o după-amiază nespus de dulce când ajunserăm în vecinătatea locului unde se petrecuseră acele fapte. Trecuserăm pe lângă multe faimoase amintiri ale sale: hipodromul de la Hillabee, cu concursul de decapitare a gânsacului şi cu circul, şi curând ajunserăm la răscrucea de unde se desprindea marea alee, conducând la casa domnişoarei care pricinuise toată nenorocirea. Barry nu voia însă să meargă într-acolo. Primul loc la – care voia să ajungă era ferma prietenului său Nettles, şi, după calculele sale, ne aflam doar la o jumătate de milă depărtare când, la o cotitură a drumului, ne întâlnirăm cu o cabrioletă trasă de un cal splendid, în care erau două persoane. Una din ele era un gentleman înalt, cu o înfăţişare nobilă, iar cealaltă, o preafrumoasă doamnă, *poate* cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Veneau drept spre el, la un trap sprinten, şi, în momentul în care-i văzu de-a binelea, Barry se făcu palid ca moartea şi se repezi cu calul său în tufişuri, în afara drumului. L-am urmat şi eu cât am putut de repede, dar nu mai înainte de a privi cu luare aminte la străinii care-l speriaseră într-atât. Trecură pe lângă mine într-un minut şi, în trecere, bărbatul îşi înclină politicos capul către mine. După aceea am pornit-o prin pădure după Barry. L-am găsit descălecat, ascunzându-se în tufişuri, acoperit tot de sudoare şi tremurând ca o frunză în vânt.

— Ce mai este, ce naiba te-a mai speriat acum?

— Nu l-ai văzut?

— Pe cine?

— Pe Iiammond! Stafia lui era în trăsură!

— Şi ce să caute stafia lui într-o trăsură, mă întreb?

Şi cine a mai văzut vreodată o trăsură fantomă? îi zic eu. Nu prea cred în aşa ceva, iar dacă era stafia lui

Hammond, mă întreb stafia cărei femei şedea alături. Dacă stafiile feminine sunt atât de frumoase, nu m-aş teme nici eu de ele.

— O femeie! se uimi Barry. Era şi o femeie cu el?

— Da, tot atât de sigur pe cât c-a fost un bărbat într-o trăsură. Ascultă-mă, Barry, dacă Hammond era cel din trăsură, înseamnă că e tot atât de viu ca oricare din noi. S-ar putea, la urma urmelor, să-l fi rănit numai, iar tu şi prietenul tău v-aţi speriat degeaba.

— Nu, nu! spuse el îndurerat, nu l-am văzut eu aproape în fiece noapte? Nu m-a urmat el pretutindeni – prin păduri, prin mlaştini şi pe teritoriile indienilor? Şi nu mi-a albit mie părul din pricina bântuirilor lui?

— Nu ştiu, dar dacă Hammond se afla în trăsură, atunci nu-i o stafie; de vină-i numai conştiinţa ta care te mustră. Hai să mergem însă la prietenul tău, Nettles; el ne va putea spune cum stau lucrurile.

Şi, după cum v-am zis, am pornit-o mai departe şi totul a ieşit curând la iveală, după cum veţi vedea.

Capitolul XXI
DESPRE CUM A FOST DOBORÂTĂ STAFIA LUI HAMMOND. CUM A FOST SPÂNZURAT BARRY ŞI CUM S-A FĂCUT DREPTATE ÎN CAZUL ALTOR ÎMPRICINAŢI

Întrerupându-l pe omul nostru din Tennessee, să ne întoarcem la locul înfruntărilor personale – faimosul Careu al pistolarilor”, ce fusese martor la atâtea violente şi înspăimântătoare petreceri din astă lume în eternitate. Reluăm povestirea din momentul în care Nettles îl expedia pe sărmanul Barry, cuprins de groază, de pe teren. Abia se făcuse acesta nevăzut, când dintr-un desiş vecin răsună un ţipăt sălbatic şi, mai înainte ca persoanele de faţă să-şi dea seama ce se întâmplă, cine se repede în mijlocul lor, dacă nu Géraldine Foster? Nicicând nu fusese cineva mai uimit decât martorii recentului episod. Randall Hammond stătea

întins pe iarbă, chiar în locul unde căzuse, cu corpul uşor ridicat, odihnindu-se într-un cot. Tânăra se aruncă asupra lui cu un ţipăt ce trăda cea mai profundă suferinţă lăuntrică.

— L-am ucis... l-am ucis! Vorbeşte-mi, Hammond: dragă Hammond, vorbeşte-mi. Spune-mi că mă ierţi. Iartă-mi nebunia şi prostia ce te-au adus aici. Numai pe tine te-am iubit; dar mi s-a spus că eşti mândru şi despotic şi mi-au aţâţat orgoliul copilăresc până ce-am înnebunit. Oh, Hammond, nu vrei să mă ierţi? Nu vrei? Nu vrei?

Se ţinea strâns de el şi plângea. Îşi înfăşurase braţele în jurul gâtului lui şi-şi îngropase faţa la pieptu-i.

— Géraldine! Domnişoară Foster! spuse Hammond, încercând să se ridice.

— Spune-mi Géraldine; spune-mi că sunt a ta; iartă-mă şi ia-mă cu tine, Hammond! Din această clipă sunt numai a ta! Doar pe tine te-am iubit de la bun început i

Nettles îi făcu semn cu ochiul bărbatului întins pe jos şi gesticulă într-un fel care, interpretat strict, părea să însemne: „Ia-o când îţi spune, însoară-te pe loc cu ea”; în vreme ce privirile şi semnele lui Henderson, vindecat acum pe deplin de pasiunea *sa*, aveau o semnificaţie similară. Hammond era însă mai presus de tentaţie.

— Nu, Géraldine, te înşeli. Nu mă ameninţă niciun pericol; realmente, nu sunt rănit.

Ea dădu să se ridice, dar acum el fu cel care o reţinu şi, privindu-şi prietenii, le făcu semn să se depărteze.

— Ce înseamnă aceasta? întrebă ea.

— Ascultă-mă cu răbdare, Géraldine, şi îngăduie-mi să-ţi cer la rându-mi iertare. Înseamnă că la mijloc este o farsă prostească şi nimeni nu a visat măcar că vei fi şi tu implicată. Nu sunt rănit, iar scopul a fost doar acela de a-i speria pe neghiobul acesta care, fără nicio provocare, a jinduit să-mi curme viaţa.

— Fără nicio provocare, domnule Hammond? Uiţi cruda insultă la adresa mea? Nu a fost o provocare faptul de a face de ruşine o fată în faţa tuturor oamenilor şi prietenilor ei? Oh, Hammond, cum ai putut să-mi faci una

ca asta – tu, cel căruia ţi-am arătat atâta preferinţă încă de la început, în ciuda spuselor mamei mele?

— Îmi dai voie să mă căiesc, Géraldine – să încerc să repar totul?

Şi odată cu această rugăminte, braţul bărbatului îi cuprinse mijlocul, iar buzele lui i le căutară pe ale ei; singuri în pădurea bântuită, faimoasă pentru crimele ei, cei doi se logodiră în numele celor mai dragi promisiuni de iubire. Nu e nevoie să urmărim în continuare scena. Atâta doar că persoanele pe care le-au întâlnit Barry şi prietenul său din Tennessee în trăsură erau chiar domnul şi doamna Hammnod. Erau căsătoriţi de trei luni încheiate şi locuiau cât se poate de confortabil în casa mamei lui, în vreme ce doamna Foster, rănită până-n adâncul inimii, îşi rumega dezamăgirea singură în locuinţa ei. Toate aceste fapte le aflară de la Tom Nettles, care-şi declară fără ascunzişuri amestecul în această afacere.

— Să fiu al naibii, zise omul din Tennessee, dacă, în locul lui Barry, nu m-aş arunca acum într-o luptă de-adevăratelea şi de n-aş face din dumneata ţinta pistolului meu, amice.

Barry clătină însă din cap.

— Mi-ajunge atâta omor, zise el.

— Îţi pot sugera o alternativă mai plăcută, spuse Nettles. Polly Ewbanks trăieşte încă, e nemăritată şi mai grasă ca oricând; Sukey Davy mai ţine încă barul din casa bătrânului; iar doamna Foster arată tot atât de bine ca oricând şi e maestră a meniurilor. Sunt dornic să compensez răul ce ţi l-am pricinuit, Jones, aruncându-te în fine în mrejele căsătoriei, cum se zice „la bine şi la rău”. Dacă poate cineva să le influenţeze pe aceste trei muritoare, apoi omul acela sunt eu. La care te hotărăşti? Vrei să fie „spate în spate, domnişoară Polly”?

— Taci, Satana!

— Sau „ce mai doriţi, domnule”?

— Diavole!

— Ori „Am pus prea multă miere, ori prea mult rachiu, domnule Barry”?

Omul din Tennessee întârzie o săptămână printre noii săi prieteni şi îl îndrăgi într-o asemenea măsură pe Nettles, încât îl invită acasă la el. Dar acesta, născut pentru a fi de folos aproapelui său, avea o însărcinare oarecum urgentă din partea lui Barry. Aluziile sale nu fuseseră pe de-a-ntregul irosite, căci Barry, în timpul reveriilor din zilele următoare, îşi aminti adesea cu plăcere de ceaşca de ceai şi de paharul cu punci ce i le servise văduva în cămăruţa din spatele locuinţei sale. îi reapăreau în minte silueta ei împlinită, bine proporţionată, zâmbetul dulce, lucirea plăcută a ochilor şi desfătătoarea băutură din mâna ei. Şi cu atâta seriozitate îi transmise prietenului său Nettles reflecţiile şi convingerile, încât acesta porni într-o după-amiază frumoasă către reşedinţa văduvei şi nu se mai întoarse până a doua zi. Ca de obicei, fu primit de aceasta cu toată amabilitatea. Profitase întotdeauna de favorurile ei, din pricină că-i plăceau mesele şi seratele pe care le dădea. Dacă Nettles avea o slăbiciune, aceasta consta în pasiunea pentru confortul propriei sale persoane. Se îngrijise întotdeauna să-i fie pe plac doamnei, aşa încât orice vizită a sa îi provoca acesteia bucurie. Nettles era un tovarăş plăcut, mereu la curent cu bârfa ţinutului şi gata oricând de vreo şotie. Vom presupune, aşadar, că atunci când a venit ora cinei, s-a putut delecta cu o cină excelentă. Văduva era neobişnuit de frumoasă şi atrăgătoare.

Se retrăsese imediat după venirea lui, lăsându-l să se întindă pe sofa cu toată lungimea sa de şase picioare, în vreme ce ea reflecta asupra toaletei. Se întoarse tocmai când el îşi terminase siesta, arătând precum Cleopatra, atâta doar că era mai mică la stat, nu avea pielea atât de închisă la culoare şi nici bijuterii de valoarea celor purtate de faimoasa regină a Egiptului.

— Zău, doamnă Foster, arătaţi tot mai tânără şi mai fascinantă de fiecare dată când vă văd.

Galantele cuvinte însoţiră o graţioasă strângere a manii frumoasei doamne.

— Cred totuşi că aveţi un unic defect!

— Un defect! exclamă doamna consternată.

— Da, un defect! El vă priveşte raţiunea şi sentimentele.

— Serios, domnule Nettles! exclamă ea uluită.

— Da, doamnă! E vorba de mulţumirea dumneavoastră; de acel rece dispreţ faţă de umanitate; acea indiferenţă dispreţuitoare faţă de cei de-un sex cu mine, ce vă face dornică a vă sacrifica tinereţea, înflorirea, frumuseţea – nu, nu, ştiţi că nu obişnuiesc să flatez! –, prin urmare, să vă sacrificaţi toate aceste înzestrări în singurătate, în loc să le împărţiţi cu cel mai preţios din toate darurile cereşti, un soţ.

— Zău, domnule Nettles, aveţi o înaltă opinie despre valoarea şi utilitatea sexului dumneavoastră.

— Nu în mai mare măsură decât cele mai înţelepte reprezentante ale sexului dumneavoastră. Vă amintiţi că numai pe virginele *proaste* le găsea nepregătite venirea mirelui.

— Da, domnule! Dar şi de-aş fi de acord în această privinţă, se mai ridică totuşi o dificultate. În viaţa unei văduve nu se întâmplă atât de des să pice un mire, astfel încât ea să-şi poată schimba condiţia după bunul plac; şi, dacă nu există nicio perspectivă ca el să apară, ce rost are ca ea să se plângă de singurătate?

— Doamnă Foster, mulţi bărbaţi ar da năvală, dacă i-ar încuraja femeile; bărbaţii, după cum ştiţi, sunt întotdeauna timizi.

— Oh, domnule Nettles i

— Ba sunt, doamnă! Sunt cu adevărat! Femeia e aceea care ademeneşte şi e firesc să fie aşa. Dacă o preţuim în cel mai înalt grad, ne simţim noi înşine inferiori şi-atunci ne apropiem de ea mai curând cu sentimentul superiorităţii meritelor şi poziţiei ei, decât cu ardoarea pasiunii, chiar dacă aceasta ne mistuie. Trebuie să vă spun, acum, că ştiu un caz ce v-ar putea interesa.

— Pe mine, domnule!

— Da, doamnă Foster, pe dumneavoastră! cunosc un gentleman care nutreşte pentru dumneavoastră o pasiune

adâncă, dar nu îndrăzneşte…

— Haideţi, domnule Nettles, aţi observat vreodată ceva la mine care să respingă ori descurajeze pe oricare gentleman? Zicând acestea, doamna îşi netezi faldurile rochiei şi zâmbi dulce, înclinându-se puţin înspre vorbitor.

„Frumoasa tigroaică, îşi zise Nettles în sinea sa, presupune, evident, că eu sunt acel timid gentleman! Ce hrăpăreaţă!”

În ciuda acestor gânduri, el nu lăsă ca ochii săi să trădeze altceva decât cel mai afectuos interes faţă de persoana ei şi stimă. Temându-se, totuşi, ca ea să nu-şi facă prea multe vise, căci Nettles nu şovăia niciodată în părerea măgulitoare ce-o avea despre farmecul său personal şi forţa de a atrage sexul opus, se grăbi să-i dezvăluie pe deplin scopul şi persoana în folosul căreia venise. O făcu în stilul său caracteristic.

— Doamnă Foster, vorbi el grav, v-aţi dovedit, într-adevăr, o persoană cu totul remarcabilă. Vreme de şase luni v-am văzut cum v-aţi străduit să câştigaţi pentru altcineva pasiunea ce rodea doar pentru dumneavoastră.

— Zău, domnule Nettles, vorbiţi în parabole. La ce faceţi aluzie?

— Îngăduiţi-mi să mă explic. Sper că îmi veţi face cinstea de a recunoaşte în mine pe cel care cunoaşte cel mai bine oamenii ţinutului, bărbat ori femeie, puştan ori zgâtie de fată.

— Recunosc, domnule!

— Unii din aceştia s-au obişnuit să mă consulte în chestiunile de maximă importanţă. Aşa s-a întâmplat şi cu Jones Barry. În parte mi l-aţi luat din mâini, dar pentru un joc nefericit. L-aţi pervertit, străduindu-vă să-l convingeţi că o iubea la nebunie pe domnişoara Géraldine…

— Vă rog să nu pronunţaţi numele acelei domnişoare în auzul meu, domnule Nettles!

— Iertaţi-mă, dar n-am ce face; este necesar, ţinând cont de ceea ce am să vă spun. N-am să mă lungesc însă. Ei bine, după cum ziceam, tocmai în vremea când făceaţi tot ce puteaţi contra naturii şi contra dumneavoastră

însevă, pentru a vă împlânta această credinţă în inimă, sărmanul om iubea pe altcineva.

— Adevărat! Mă uimiţi, domnule.

— Aveaţi asupra lui o putere atât de mare, încât l-aţi putut sili la orice, iar el, cedând aparentelor dumneavoastră dorinţe şi păreri, i-a declarat fiicei dumneavoastră iubire, în vreme ce inima lui clocotea tot timpul de pasiunea pentru dumneavoastră.

— Pentru mine, domnule? Jones Barry îndrăgostit de mine?

— Până la devoţiune... până la disperare; şi cum de-aţi putut fi atât de oarbă încât să n-o vedeţi nu-mi pot imagina. De câte ori nu s-a sfătuit el cu mine asupra acestui subiect! De câte ori nu i-am spus: „Fii bărbat şi spune-i ce simţi!” Dar răspunsul său era mereu acelaşi: „Nu! Ea nu se gândeşte la mine. Este evident că nu o preocupă decât căsătoria Geraldinei. Nu se va mai căsători niciodată. Inima ei s-a înmormântat odată cu Foster!” Se pornea apoi pe plâns şi zicea: „Trebuie să mă însor cu Géraldine, de-ar fi şi numai ca să fiu aproape de ea!”

— Sărmanul Jones! Şi cum a tăinuit acest lucru!

— Să-l tăinuiască? Nu, doamnă, numai în ochii *dumneavoastră* s-a păstrat taina. Nu-i vorba de iscusinţa lui de a se ascunde, ci de orbirea ce v-a împiedicat pe dumneavoastră să vedeţi. Bine, dar chiar în noaptea faimoasei serbări, mi-a zis că atunci când i-aţi dat ceai din ceaşcă, în vreme ce stătea pe un scaun în cămăruţa dumneavoastră dosnică, a crezut că se va înăbuşi de fericire, iar a doua zi, când i-aţi amestecat punciul cu miere, a declarat că „din mâinile ei, îmi părea cea mai delicioasă băutură ce mi-a umezit vreodată buzele”.

— Dragul de Jones, a simţit el toate acestea?

— Toate acestea şi totuşi a tăcut!

— Iar eu făceam tot ce puteam să-i bag pe gât pe cineva căruia nu-i păsa de el nici cât negru sub unghie.

— Adevărată sinucidere, aş putea spune; căci, după cum i-am spus şi lui, este evident că sunteţi făcuţi unul pentru altul.

— *Asta* aţi spus, domnule Nettles? Ah, ah, sunteţi un bărbat cu vedere ageră.

— I-am spus eu: „Barry, doamna Foster e tânără şi adorabilă. E doar oleacă mai în vârstă decât fiica vitregă. Nu-i egoistă. Vede ea că tu eşti bărbatul care s-o facă pe Géraldine fericită, pentru că simte că şi pe ea ai putea s-o faci fericită; dar nu trebuie să-i îngădui a se sacrifica. Mergi la ea, spune-i adevărul, deschide-ţi inima în faţa ei şi, pe viaţa mea, de nu va descoperi ea atunci ceea ce, poate, încă nu vede, anume că i-ai cucerit inima într-o mai mare măsură decât îşi închipuie. Du-te la ea ca un bărbat, iar de va fi femeia cu inimă duioasă pe care mi-o închipui eu, nu te va respinge.

Văduva suspină adânc.

— Nu v-a urmat însă sfatul?

— Nu m-a crezut. îl orbeau tot soiul de temeri. Fur şi simplu vă venera. Dacă pasiunea i-ar fi fost mai slabă, atunci ar fi îndrăznit mai mult. îi lipsea curajul şi ar fi preferat să fie împuşcat; da, da, nu ştiu eu că a ieşit la luptă aşteptându-se să fie ucis de glontele lui Hammond, ba chiar nădăjduind aceasta, pentru a scăpa de suferinţă?

— Sărmanul, sărmanul de el!

— Iar acum, când ştie scopul pentru care mă aflu aici, stă ca pe jeratic. Calul său este deja înşeuat. A strâns toţi banii de care a putut face rost şi, în momentul în care îi duc vestea, în caz că-i nefavorabilă, va pleca numaidecât să se alăture amicului său gras din Tennessee. Va părăsi Georgia pentru totdeauna. Ba chiar a pomenit ceva de înrolarea în armată, nădăjduind să fie ucis în prima bătălie.

— Dar cu niciun preţ nu trebuie să facă asta.

— De dumneavoastră va depinde. Aşteaptă la mine acasă. Ne-am înţeles ca, în cazul în care am reuşit, să-i flutur o batistă albă, iar de nu, una roşie, de îndată ce ajung pe alee. Mintea lui e într-o stare îngrozitoare şi dumneavoastră, doamnă Foster, sunteţi aceea care-i va pecetlui soarta.

— Oh, domnule Nettles, dumneavoastră citiţi prea adânc în inimile sărmanelor femei ca să vă îndoiţi asupra

răspunsului meu. Să-i manul şi dragul de Barry, totdeauna l-am îndrăgit. Nu m-am gândit însă niciodată că ar fi simţit ceva pentru mine şi de aceea am încercat să-l câştig pentru fata aceea neascultătoare.

— Câtă orbire! Prin urmare?

— Oh, faceţi ce vreţi cu mine, domnule Nettles. E de mirare că nici dumneavoastră nu v-aţi căsătorit. Sunteţi singur numai pentru că aceasta v-a fost dorinţa.

— Oh, mă flataţi, doamnă Fosteri Trebuie să renunţ însă la speranţele şi dorinţele mele de dragul altora. Nu trăiesc decât pentru prietenii mei. Am şi eu parte de consolarea mea, totuşi, şi, atunci când duc altuia inima unei femei, mă bucur de sărutul ei eu însumi.

Văduva nu protestă cu toată seriozitatea contra agresiunii ce urmă acestui frumos discurs.

— Barry va fi cel mai fericit om de pe pământ.

— Dar ai la dumneata o batistă albă? văd că foloseşti una roşie, întrebă prevăzătoarea văduvă.

— Într-adevăr, nu am, răspunse Nettles, scotocindu-se în buzunare şi arătând cât se poate de îngrijorat.

— Ia-o pe-a mea, dragă domnule Nettles. Sărmanul Barry, nu trebuie să-l lăsăm să se distrugă!

Cum mai chicoti Nettles, părăsind casa doamnei Foster! În mai puţin de o lună, văduva devenea doamna Barry. Nu avem motive să ne închipuim că soţul ei s-a căit din această pricină şi ştim că în mod sigur acesta nu a fost cazul lui Nettles. Cina de obicei duminica în casa lor şi era maestrul tuturor ceremoniilor. Nu s-a însurat niciodată. De ce s-o fi făcut, când îi era atât de uşor să-şi convingă prietenii?

În acelaşi an, Miles Henderson a fost prins în mrejele Henriettei Bailey, una din fetele pe care le preţuia atât de mult doamna Hammond, şi a trăit îndeajuns de fericit cu ea pentru a nu invidia afecţiunea unică ce-i lega pe Hammond şi soţia sa. Este drept că el a rămas stăpân, dar şi ea exercita, chiar dacă nu o afirma, toată autoritatea unei stăpâne.

În „Careul Pistolarilor1 nu a mai avut loc niciun duel

de la faimoasa afacere ce a pus capăt părţii tragice a comediei noastre.

Sfârşit

CUPRINS

Cuvânt înainte 7
Prolog 9
PUTEŢI SĂ O LUAŢI CA O COMEDIE
SAU
POVESTEA UNUIA DIN TENNESSEE
Capitolul I
Un mic dejun în Georgia 25
Capitolul II
Prietenii 34
Capitolul III
Cursa de cai de la Hillabee 42
Capitolul IV
Bemoli şi diezi 50
Co, pitolul V
Cuprinzând consideraţii privitoare deopotrivă la viteza cailor şi capriciile femeilor 63
Capitolul VI
Cursa de cai – interese discordante 80
Capitolul VII
„Sorella" şi jocheul ţigan 91
Capitolul VIII
Turnirul gânsacului 101
prinl cap ori pe acela al vecinului...113
Capitolul X
Umorile circului 124
Capitolul XI
Făgăduiala unei fete 138
Capitolul XII
Duritatea genului slab 145
Capitolul XIII
Se vorbeşte de căsătorie 154
Capitolul XIV
Serbarea zilei de naştere 167
Capitolul XV

În seara aceleiaşi zile 179
Capitolul XVI
fi tot atât de încăpăţânată ca un catâr...193
Capitolul XVIII
Cum s-a desfăşurat cursa, cine a câştigat-o şi ce s-a mai întâmplat după aceea 207
Capitolul XIX
Pistoale pentru doi – duelul 216
Capitolul XX
Trăsura fantomă 222
Capitolul XXI
Despre cum a fost doborâtă stafia lui Hammond, cum a fost spânzurat Barry şi cum s-a făcut dreptate în cazul altor împricinaţi 228

Lector: LIVIA CÂMPEANU
Tehnoredactor: ELENA DINULESCU
Bun de tipar: 8 iulie 1987
Coli de tipar: 15
Comanda 70 141
Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii”.
Piaţa Scânteii nr. 1, Bucureşti
REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA